Într-o lume a oamenilor extrem de frumoşi, cei normali sunt în pericol.

Scott Westerfeld

SCOTT WESTERFELD, unul dintre cei mai importanţi scriitori contemporani de SF/Fantasy pentru tineri şi adulţi, **s-**a născut în 1963 în Texas, SUA. Este căsătorit din anul 2001 cu scriitoarea australiană Justine Larbalestier.

Romanele (*Polymorph*, *Fine Prey*, *Evolution's Darling*, Se *Yesterday*) şi seriile de romane (*The Risen Empire*, *Midnighters*, *Peeps*, *Leviathan*, precum şi cea de faţă, *Urâţii*) scrise de Westerfeld **s-**au bucurat de un mare succes, aflâ**ndu-**se pe lista de bestselleruri *New York Times* şi primind mai multe premii.

Cartea întâi din seria *Urâţii* a fost inclusă de către American Library Association pe lista celor mai bune cărţi pentru tineri, în anul 2006. De asemenea, în anul 2008, în Franţa, a primit Grand Prix de l'Imaginaire pentru cel mai bun roman străin adresat tinerilor.

URAT

Scott Westerfeld

Traducere din limba engleză de JULIA KRETSCH

CORIN Teens

Acest roman **s-**a născut în urma unui schimb de e-mailuri între mine şi Ted Chiang despre povestea lui, *Liking What You See*: *A Documentary* („Când îţi place ceea ce vezi: Un documentar"). Contribuţia sa la manuscrisul meu a fost, de asemenea, foarte valoroasă.

Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referiri la evenimente istorice, oameni sau amplasări reale sunt ficţionale. Alte nume, personaje şi incidente sunt produsul imaginaţiei autorului şi orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viaţă ori decedate, este o pură coincidenţă.

Redactare: Sorin Petrescu, Carmen Botoşani

Tehnoredactare: Andreea Apostol, Mihaela Ciufu

SCOTT WESTERFELD

Uglies

Text copyright © 2005 by Scott Westerfeld

Published by arrangement with Simon Pulse, an imprint of Simon & Schuster Children's

Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval sistem, without permission in writing from the publisher.

CORINT – eens este marcă înregistrată a CORINT JUNIOR

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRÂJPULUI EDITORIAL CORINT.

Bucureşti, 2012

ISBN 978 – 973 – 128 – 375 – 3

ISBN 978 – 973 – 128 – 371 – 5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

WESTERFELD, SCOTT

Urâţii/Scott Westerfeld;

trad.: Julia Kretsch.

— Bucureşti: Corint Junior, 2012

4 vol.

ISBN 978 – 973 – 128 – 375 – 3

Vol. 1; Urâţii. **–** 2011 **–** ISBN 978 – 973 – 128 – 371 – 5.

I. Kretsch, Julia (trad.)

821.111 – 31 = 135.1

Partea I

SĂ DEVII FRUMOASĂ

Oare nu e bine să transformi societatea **într-***una plină de oameni frumoşi*?

— Yang Yuan, citat în *The New York Times*

ORAŞUL NOILOR FRUMUSEŢI

f f

Cerul începutului de vară avea culoarea vomei de pisică.

Desigur, se gândi Tally, pentru o vreme ar trebui să-ţi hrăneşti pisica doar cu mâncare din came de somon, ca să obţii nuanţele potrivite de roz. Norii care alunecau lin pe cer aduceau cu nişte peşti, cu solzi unduitori creaţi de curenţii de mare altitudine. Pe măsură ce lumina scădea, noaptea îşi făcea loc prin nişte spărturi de un albastru-închis, ca un ocean inversat, rece şi fără fund.

În orice altă vară, un asemenea apus de soare ar fi fost frumos. Dar nimic n-a mai fost frumos de când Peris a început să arate bine. E aiurea să-ţi pierzi cel mai bun prieten, fie şi numai pentru trei luni şi două zile.

Tally Younghlood aştepta întunericul.

Prin fereastra deschisă, putea vedea Oraşul Noilor Frumuseţi. Turnurile unde se ţineau petreceri erau deja luminate, iar torţe aprinse, ca nişte şerpi, marcau drumurile sclipitoare prin grădinile plăcerii. Câteva baloane cu aer cald se ridicau până la plafonul-limită pe cerul roz, care prinsese să se întunece. Pasagerii acestora trăgeau cu artificii înspre celelalte baloane şi înspre paraşutiştii care făceau parasailing. Râsetele şi muzica săreau pe suprafaţa apei ca nişte pietre aruncate cu efect, marginile tăioase ţintind chiar nervii lui Tally.

În jurul suburbiilor, despărţite de oraş de elipsa întunecată a râului, totul era cuprins de întuneric. Toţi cei urâţi dormeau acum.

Tally îşi scoase inelul-interfaţă şi spuse:

— Noapte bună!

— Vise frumoase, Tally, îi răspunse camera.

Fata mestecă o gumă pentru curăţarea dinţilor, îşi lovi pernele şi vârî sub cuverturi un radiator vechi, portabil, care producea tot atât de multă căldură cât ar fi produs un om adormit, de mărimea lui Tally.

Apoi, se strecură pe fereastră.

Afară, înconjurată de noaptea care devenise, în cele din urmă, neagră precum cărbunele, Tally se simţi din**tr**-odată mai bine. Poate că părea im plan stupid, dar orice era mai bine decât încă o etapă nocturnă în care să stea trează în pat şi să-şi plângă de milă. Pe drumul cunoscut,

acoperit cu frunze, care ducea până la malul apei, era uşor să şi-l imagineze pe Peris strecurâ**ndu-**se tăcut prin spatele ei, înăbuşi**ndu-**şi râsul, pregătit pentru o noapte în care să spioneze noile frumuseţi. împreună. Ea şi Peris găsiseră modalitatea să o păcălească pe supraveghetoarea casei încă de când aveau doisprezece ani, şi diferenţa de trei luni dintre ei nu părea să conteze.

— Cei mai buni prieteni pe viaţă, murmură Tally, atingând cu degetul cicatricea micuţă din palma dreaptă.

Apa sclipea printre copaci, şi putea auzi vălurelele stârnite de un barcaz lovi**ndu-**se de mai. Se lăsă pe vine, ascunzâ**ndu-**se printre trestii. Vara era întotdeauna cel mai bun anotimp pentru expediţiile de spionaj. Iarba era înaltă, nu era niciodată frig şi nu trebuia să stai trează la şcoală, a doua zi.

Desigur, Peris putea dormi cât dorea de mult acum. Era unul dintre avantajele pe care i le oferea frumuseţea.

Vechiul pod se întindea masiv peste apă, iar cadrul uriaş de fier era negru precum cerul. Fusese construit cu foarte mult timp în urmă, şi îşi susţinea propria greutate fără să fie nevoie de pripoane. Probabil că şi peste un milion de ani, când restul oraşului se va fi surpat, podul va fi tot în picioare, asemenea unui os fosilizat.

Spre deosebire de alte poduri din Oraşul Noilor Frumuseţi, bătrânul pod nu putea vorbi şi, mai important decât atât, nici nu putea reclama delincvenţii. Dar chiar şi aşa, tăcut, podul i **s-**a părut întotdeauna foarte înţelept lui Tally, ştiutor şi liniştit asemenea unui copac secular.

Deja ochii i se adaptaseră la întuneric şi îi trebuiră doar câteva secunde ca să dibuie coarda legată de piatra obişnuită. Trase de ea şi auzi plescăitul pe care îl făcu funia, ieşind din ascunzătoarea dintre suporţii podului. Continuă să tragă până când coarda invizibilă se transformă **într-**o strună udă, plină de noduri. Celălalt capăt era încă prins în structura de fier a podului. Tally întinse coarda şi o legă de copacul de care o fijca de obicei.

Când un alt barcaz îşi făcu apariţia, trebui să se lase

din nou jos, în iarbă. Oamenii care dansau pe punte nu zăriră coarda întinsă între pod şi mal. Niciodată n-o observau. Noile frumuseţi se distrau întotdeauna prea bine ca să remarce micile amănunte nelalocul lor.

Când luminile ambarcaţiunii se îndepărtară, Tally controlă coarda lăsâ**ndu-**se cu toată greutatea. Odată, se desprinsese de copac, iar ea şi Peris se balansaseră deasupra râului, înainte să cadă în apa rece. Zâmbi la această amintire, dâ**ndu-**şi seama c-ar fi preferat să fie în acea expediţie – cu hainele ude, în frig, împreună cu Peris –, decât cu hainele uscate, la căldură, dar singură.

Atârnând cu capul în jos, prinzâ**ndu-**se cu mâinile şi genunchii de nodurile de pe frânghie, Tally se trase în sus, pe structura întunecată a podului, apoi se strecură prin scheletul de fier şi pomi spre Oraşul Noilor Frumuseţi.

Ştia unde locuia Peris din**tr-**un mesaj pe care el se obosise să i-l trimită de când devenise frumos. Peris nu îi dăduse o adresă, dar Tally ştia să decodifice numerele aparent întâmplătoare de la sfârşitul unui mesaj. Indicau un loc numit Vila Garbo, aflat în zona de deal a oraşului.

Era dificil să ajungă acolo. În expediţiile lor, Tally şi Peris rămâneau întotdeauna la mal, unde vegetaţia şi silueta întunecată a Oraşului Urâţilor îi ajutau să se ascundă. Dar acum, Tally se îndrepta spre centrul insulei, unde carele alegorice şi petrecăreţii populau străzile luminate întreaga noapte. Frumuseţile nou-nouţe precum Peris îşi petreceau întotdeauna timpul acolo unde distracţia era în toi.

Tâlly memorase harta, dar, dacă făcea o singură mişcare greşită, era terminată. Fără inelul-interfaţă, era invizibilă pentru vehicule. Aveau să treacă peste ea, de parcă n-ar fi reprezentat nimic.

Desigur, Tally chiar *nu reprez &nta* nimic acolo.

Mai rău, era urâtă. Dar spera că Peris nu va vedea lucrurile astfel. Nu *o* va vedea în acest fel.

Tally nu avea habar ce se putea întâmpla dacă era prinsă. Nu exista o pedeapsă doar pentru că îşi „uita” inelul, chiulea de la ore sau păcălea sistemul computerizat

al casei, dând muzica mai tare decât avea voie. Toată lumea făcea astfel de lucruri şi toată lumea era pedepsită pentru ele. Dar ea şi Peris fuseseră întotdeauna atenţi să nu fie prinşi în aceste expediţii. Traversarea râului era o chestiune foarte serioasă.

Însă acum era prea târziu ca să se mai frământe. Oricum, ce îi puteau face? Peste trei luni, urma să fie ea însăşi o frumuseţe.

Tally se strecură de-a lungul râului până când ajunse la o grădină a plăcerilor şi se furişă în întunericul unui şir de sălcii plângătoare. La adăpostul lor, îşi croi drum pe poteca luminată de mici flăcări pâlpâitoare.

Un cuplu arătos se plimba pe potecă. Tally îngheţă, dar ei nu o observară. Erau prea ocupaţi să se privească în ochi, ca să o zărească ghemuită în întuneric. Privi**ndu-**i trecând, Tally simţea căldura care o invada întotdeauna atunci când privea un chip frumos. Chiar şi atunci când ea şi Peris îi spionau din umbră pe frumoşi, chicotind la toate prostioarele pe care aceştia le spuneau sau le făceau, nu puteau să nu se holbeze la ei. Era ceva magic în ochii lor mari, perfecţi, ceva care te făcea să-ţi doreşti să fii atent la orice spuneau, să-i protejezi de orice pericol, să-i faci fericiţi. Erau atât de… frumoşi!

Cei doi dispărură dincolo de prima cotitură, iar Tally scutură din cap ca să-şi alunge gândurile sentimentale. Nu se găsea aici ca să se prostească. Se infiltrase, se strecurase aici şi era urâtă. Şi avea o misiune.

Grădina se întindea până în oraş, undui**ndu-**se ca un râu negru printre turnurile şi casele strălucitoare. După alte câteva minute, zări un cuplu ascuns printre copaci (la urma urmelor, era o grădină *a plăcerilor*), dar în întuneric ei nu îi puteau zări faţa, şi doar o tachinară atunci când murmură o scuză şi se strecură mai departe. Nici ea nu îi văzuse bine, zărise doar o încrengătură de picioare şi braţe perfecte.

În cele din urmă, ajunse la capătul grădinii, la doar câteva străzi de locul unde locuia Peris.

Tally privi prin**tr-**o cortină de viţă-de-vie. Ajunsese

mai departe decât fuseseră ea şi Peris vreodată şi decât îşi plănuise. Nu avea cum să se ascundă pe străzile aglomerate şi bine luminate. Îşi atinse faţa cu mâinile, simţi**ndu-**şi nasul lat şi buzele subţiri, fruntea prea înaltă şi claia de păr încurcat. Dacă făcea un singur pas afară din tufiş, era zărită. Faţa păru să-i ardă când lumina căzu asupra ei. Ce căuta ea aici? Ar fi trebuit să fie în întunericul din Oraşul Urâţilor, aşteptâ**ndu-**şi rândul.

Dar trebuia să-l vadă pe Peris, să-i vorbească. Nu ştia sigur de ce, doar că se săturase să-şi imagineze o mie de conversaţii cu el în fiecare noapte, înainte să adoarmă. Îşi petrecuseră tot timpul împreună, încă de când erau prunci, iar acum… nimic. Poate că, dacă reuşeau să discute câteva minute, creierul ei se va opri din taifasul lui cu Peris cel imaginar. Trei minute îi puteau fi suficiente ca să reziste trei luni.

Tally privi de-a lungul străzii, căutând curţi laterale în care să se strecoare, intrânduri întunecate în care să se ascundă. Se simţea ca un alpinist înfruntând o stâncă ce se clătina, căutând să se apuce de ceva.

Traficul începu să se mai diminueze, iar ea aşteptă frecâ**ndu-**şi cicatricea din palma dreaptă. În cele din urmă, Tally oftă şi şopti:

— Cei mai buni prieteni pentru totdeauna!

Apoi făcu un pas spre lumină.

O explozie de sunete veni din dreapta ei, şi fata se ascunse în beznă, împiedicâ**ndu-**se de viţă şi căzând în genunchi pe pământul moale, convinsă pentru câteva secunde că fusese prinsă.

Dar hărmălaia se transformă **într-**o pulsaţie ritmică. Era un sintetizator hurducâ**ndu-**se pe stradă. Era lat cât o casă, iar mişcarea zecilor de braţe mecanice, care ţâşneau în toate direcţiile, îl făceau să strălucească. În spatele lui venea un număr tot mai mare de petrecăreţi, care dansau în ritmul acestui bubuit, bând şi spărgând sticlele goale de maşinăria uriaşă, imperturbabilă.

Tally zâmbi. Petrecăreţii purtau măşti.

Maşinăria arunca măşti prin spate, încercând să

atragă tot mai mulţi discipoli la această paradă improvizată: feţe de diavoli, clovni oribili, monştri verzi şi extratereştri cenuşii, cu ochi mari, ovali, pisici, câini şi vaci, chipuri cu zâmbete strâmbe sau nasuri uriaşe.

Procesiunea se scurgea încet, iar Tally se retrase la loc în tufişuri. Câţiva dintre cheflii trecură suficient de aproape cât ea să simtă în nări dulceaţa greţoasă a sticlelor lor. Un minut mai târziu, când maşinăria parcursese jumătate din stradă, Tally sări afară şi apucă o mască aruncată pe şosea. Plasticul era moale în mâinile ei, cald încă, pentru că tocmai ce fusese turnat în matrice, în interiorul maşinăriei.

Înainte să-şi pună masca pe faţă, Tally îşi dădu seama că avea aceeaşi culoare a vomei de pisică precum apusul de soare, un rât lung şi două urechiuşe roz. Adezivul i se lipi de piele, iar masca îi acoperi faţa.

Tally îşi croi drum printre dansatorii beţi, spre celălalt capăt al procesiunii, şi alergă pe stradă către Vila Garbo, purtând chipul unui porc.

CEI MAI BUNI PRIETENI PENTRU TOTDEAUNA

Vila Garbo era mare, luminoasă şi zgomotoasă.

Umplea spaţiul dintre două turnuri de petrecere, ca un ibric chircit între două pahare zvelte de şampanie. Fiecare dintre turnuri se odihnea pe câte o singură coloană, nu mai lată decât un lift. Deasupra se aflau cinci etaje cu balcoane circulare, încărcate cu noi frumuseţi. Tally urcă dealul spre trioul de clădiri, încercând să vadă prin găurile măştii.

Cineva sări sau a fost aruncat din**tr-**un turn, ţipând şi dând din braţe. Tally înghiţi în sec, forţâ**ndu-**se să privească în jos, la bărbatul a cărui coardă elastică îl opri la doar câteva zeci de centimetri de sol. Se legănă de câteva ori râzând, înainte de a fi lăsat uşor la pământ, destul de aproape de Tally încât aceasta să-i audă sughiţul nervos printre chicoteli. Fusese la fel de speriat ca şi Tally.

Se cutremură, cu toate că acea săritură nu era cu nimic mai periculoasă decât prezenţa ei aici, între cele două turnuri. Jacheta pentru sărituri folosea acelaşi sistem

de levitaţie magnetică precum structura care susţinea construcţia alungită. Dacă toate aceste jucării drăgălaşe şi-ar fi oprit funcţionarea, aproape tot ce se afla în Oraşul Noilor Frumuseţi s-ar fi prăbuşit.

Vila era plină de frumuseţi nou-nouţe – cele mai rele, obişnuia să spună Peris. Trăiau precum urâţii, aproximativ o sută într-un internat uriaş. Dar acest internat nu avea nicio regulă. Decât dacă regulile erau să te Porţi Prosteşte, Să Te Distrezi şi să faci Hărmălaie.

Un grup de fete în rochii de seară se aflau pe acoperiş, ţipând cât le ţineau plămânii, balansându-se pe margine şi aruncând artificii spre oamenii de la sol. O minge de foc portocalie trecu pe lângă Tally, rece ca un vânt tomnatic, alungând întunericul din jurul ei.

— Hei, aici, jos, e un porc! strigă cineva de sus.

Râseră cu toţii, iar Tally îşi grăbi pasul spre uşa deschisă larg. Dădu buzna înăuntru, ignorând privirile surprinse ale unor frumuseţi care tocmai ieşeau.

Era o petrecere uriaşă, aşa cum li se promisese întotdeauna că va fi. Oamenii erau îmbrăcaţi la patru ace în seara asta, în rochii lungi şi costume negre, cu coadă. Tuturor li se părea foarte amuzantă masca aceea care înfăţişa un porc. Arătau cu degetul şi râdeau, iar Tally continua să înainteze, nelăsându-le timp pentru nimic altceva. Desigur, aici lumea râde tot timpul. Spre deosebire de petrecerile urâţilor, aici nu au avut niciodată loc bătăi sau măcar certuri.

Trecu în grabă dintr-o cameră în alta, încercând să distingă chipurile, fără să lase ca acei ochi frumoşi să-i distragă atenţia ori să o copleşească de sentimentul că locul ei nu era acolo. Cu fiecare secundă, Tally se simţea din ce în ce mai urâtă. Faptul că toată lumea pe care o întâlnea râdea de ea nu îi era de prea mare ajutor. Dar era mai bine decât ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi văzut faţa adevărată.

Tally se întrebă dacă avea să-l recunoască pe Peris. îl văzuse doar o singură dată după operaţie, atunci când ieşise din spital, înainte ca umflăturile să se retragă. Dar îi

cunoştea chipul atât de bine! în ciuda a ceea ce spunea Peris întotdeauna, frumuseţile nu arătau toate *exact* la fel. În expediţiile lor, ea şi Peris zăriseră frumoşi care le păreau familiari, care semănau cu urâţi pe care îi cunoscuseră. Asemenea unui frate sau unei surori **-** un frate sau o soră mai în vârstă, de mai mare încredere şi mai *mare* frumuseţe. O persoană pe care ai fi invidiat-o întreaga viaţă, dacă te-ai fi născut în urmă cu o sută de ani.

Nu se putea ca Peris să se fi schimbat atât de mult.

— Ai văzut porcuşorul?

— Ce să văd?

— Un porc în libertate!

Vocile care chicoteau răzbăteau de la etajul de dedesubt. Tally se opri şi ascultă. Era singură aici, pe scări. Din câte se pare, frumuseţile preferau lifturile.

— Cum a îndrăznit să vină la petrecerea noastră deghizată în porc? Asta e o petrecere selectă!

— A greşit petrecerea.

— O totală lipsă de maniere!

Tally înghiţi în sec. Masca nu era cu mult mai bună decât propriul chip. Situaţia asta începea să o enerveze.

Urcă scările, lăsând vocile în urma ei. Poate că aveau să uite de ea, dacă îşi vedea de drum. Mai avea de parcurs doar două dintre etajele Vilei Garbo, apoi ajungea pe acoperiş. Peris trebuia să fie pe acolo.

Doar dacă nu era pe pajiştea din spate sau **într-**un balon ori **într-**un turn de petrecere. Ori în vreo grădină a plăcerilor, cu cineva. Tally alungă din minte această imagine şi alergă pe hol, ignorând aceleaşi glume pe seama măştii ei, riscând să fie remarcată în fiecare încăpere.

Nimic altceva decât feţe surprinse şi degete arătând spre ea. Şi feţe frumoase. Dar niciuna nu îi era cunoscută. Peris nu era nicăieri.

— Hei, porcuşorule! Hei, uitaţi-o, aici e!

Tally o luă la goană spre ultimul etaj, urcând scările două câte două. Respiraţia fierbinte încălzise masca,

fruntea îi transpirase, iar adezivul se prelingea, în încercarea de a menţine masca lipită. Acum, un grup o urmărea. Râdeau şi se împiedicau unii de alţii pe scări.

Nu avea timp să verifice acest etaj. Tally privi de-a lungul holului. Nu era nimeni aici. Toate uşile erau închise. Câteva frumuseţi, pesemne, îşi făceau somnul de… frumuseţe.

Dacă mergea pe acoperiş ca să-l caute pe Peris, era prinsă în capcană.

— Aici, porcuşorule!

Era timpul să fugă. Tally se grăbi spre lift, lăsâ**ndu-**se să alunece şi opri**ndu-**se înăuntru.

— Parter! ordonă ea.

Aşteptă, privind agitată de-a lungul holului, gâfâind în interiorul fierbinte al măştii de plastic.

— Parter! repetă ea. Închide uşa!

Nimic nu se întâmplă.

Oftă, închizâ**ndu-**şi ochii. Fără inelul-interfaţă nu era nimeni. Liftul nu voia să o asculte.

Tally ştia cum să păcălească un lift, dar avea nevoie de timp şi de un briceag. Nu avea niciuna, nici alta. Primul dintre urmăritori îşi făcu apariţia pe scări, împletici**ndu-**se pe hol.

Tally se dădu în spate, lipi**ndu-**se de peretele lateral al liftului. Se ridică pe vârfuri încercând să devină cât mai plată, astfel încât ei să n-o zărească. Alţii îşi făcură apariţia, ameninţând şi pufăind, ceva tipic pentru frumoşii care nu mai erau în formă. Tally îi vedea în oglinda din spatele liftului.

Ceea ce însemna că şi ei o puteau vedea, dacă se gândeau să privească în direcţia aceea.

— Unde a plecat porcuşorul?

— Hei, vino aici, purceluş!

— O fi pe acoperiş?

Cineva păşi încet în lift, privind năucit înapoi, spre petrecăreţi. Când o văzu, respectivul sări cât colo.

— Dumnezeule, m-ai speriat!

Tânărul clipi din genele lungi, privi**ndu-**i masca. Apoi

se uită la propriul frac.

— Măi, să fie! Nu trebuia să ne îmbrăcăm la patru ace pentru petrecerea asta?

Lui Tally i se tăie respiraţia. Îşi simţi gura uscată.

— Peris? şopti ea.

El o privi îndeaproape.

— Tecun…?

Ea dădu să întindă mâna, dar îşi aminti că trebuia să se upească de perete. Muşchii o dureau îngrozitor de cât stătuse pe vârfuri.

— Eu sunt, Peris.

— Hei, purceluş!

El se întoarse spre vocea din hol, îşi ridică sprâncenele şi îşi aţinti din nou privirea asupra ei.

— Închide uşa! Rămâi pe loc! spuse el repede.

Uşa liftului se închise, iar Tally se aruncă înainte. Îşi scoase masca pentru a-l vedea mai bine. Era Peris: vocea lui, ochii lui căprui, felul în care i se încreţea fruntea atunci când era confuz.

Dar era atât *de frumos* acum!

La şcoală, le explicaseră felul în care urma să îi afecteze. Nu conta dacă ştiai ceva despre evoluţie, funcţiona oricum. La toţi.

Exista un tip de frumuseţe, de drăgălăşenie pe care toată lumea o putea vedea. Ochi mari şi buze pline ca ale copiilor; piele netedă, luminoasă, trăsături simetrice. Şi o mie de alte indicii. Undeva, în profunzimea minţii lor, oamenii căutau întotdeauna aceste elemente. Nimeni nu îi ajuta să le vadă, indiferent cum erau aduse la suprafaţă. Un milion de ani de evoluţie făcuseră ca asta să devină parte integrantă a creierului uman.

Ochii mari şi buzele pline spuneau: sunt tânăr şi vulnerabil, nu îţi pot face rău, iar tu vrei să mă protejezi. Iar restul spunea: sunt sănătos, n-am să te îmbolnăvesc. Şi, indiferent ce simţeai faţă de o frumuseţe, exista o parte din tine care gândea: *Dacă am avea copii, aceştia ar fi la fel de sănătoşi*. O vreau *pe această persoană frumoasă*…

Era vorba despre biologie, li se spunea la şcoală.

Asemenea bătăilor inimii, nu puteai să nu crezi toate aceste lucruri, nu când vedeai un chip ca acesta. Un chip frumos.

Un chip ca al lui Peris.

— Eu sunt, spuse Tally.

Peris făcu un pas înapoi, ridicând din sprâncene. îi studie hainele.

Tally îşi dădu seama că purta costumul negru şi larg pentru expediţii, care se murdărise atunci când se căţărase pe frânghie şi căzuse prin tufişuri. Costumul lui Peris era din catifea neagră, iar cămaşa, vesta şi cravata străluceau de albeaţă.

Fata se dădu înapoi.

— O, îmi pare rău! N-o să te murdăresc.

— *Ce faci* aici, Tally?

— Voiam doar… murmură ea.

Acum, că se afla faţă în faţă cu el, nu ştia ce să-i spună. Toate conversaţiile pe care şi le imaginase se topiseră în ochii lui mari şi frumoşi.

— Trebuia să ştiu dacă încă mai eşti…

Tally îşi ridică mâna dreaptă, cu cicatricea din palmă în sus, transpiraţia murdară scurgâ**ndu-**se printre linii.

Peris oftă. Nu se uita la mâna ei şi nici la ochii ei. Nu se uita la ochii ei apropiaţi, saşii, de un căprui oarecare. Ochii nimănui

— Da, spuse el. Dar, vreau să spun… Nu puteai să aştepţi, Zbanghio?

Porecla aceasta urâtă suna straniu pe buzele unei frumuseţi. Desigur, ar fi fost încă şi mai ciudat ca ea să-l strige Năsosul, aşa cum obişnuia să facă de sute de ori pe zi. Tally înghiţi în sec.

— De ce nu mi-ai scris?

— Am încercat. Dar suna fals. Sunt atât de diferit acum!

— Dar eram…

Fata arătă înspre cicatrice.

— Priveşte, Tally!

Băiatul îşi ridică mâna. Pielea din palmă era netedă şi

fără niciun semn. Era o mână care spunea: *Nu e nevoie să muncesc din greu şi sunt prea deştept ca să sufăr accidente*.

Cicatricea pe care o făcuseră împreună dispăruse.

— Ţi-au îndepărtat-o.

— Sigur că mi-au îndepărtat-o, Zbanghio. Toată pielea mea e nouă.

Tally clipi repede. Nu se gândise la asta. El scutură din cap.

— Eşti încă un copil.

— Aţi solicitat liftul. Sus sau jos? grăi o voce.

Tally tresări auzind vocea maşinăriei.

— Pe loc, te rog, spuse Peris calm.

Tally înghiţi din nou în sec şi îşi strânse pumnul.

— Dar nu ţi-au schimbat sângele. împărţim asta, orice **s-**ar întâmpla.

În cele din urmă, Peris o privi direct în faţă, fără să se înfioare, aşa cum se temuse ea. Tânărul zâmbi minunat.

— Nu, nu mi l-au schimbat. Şi, peste trei luni, vom putea râde din pricina asta. Numai să nu…

— Să nu ce? întrebă ea îngrijorată, privi**ndu-**i ochii mari, căprui.

— Doar promite-mi că nu vei mai face nimic prostesc, spuse Peris. Cum ar fi să vii aici. Nimic din ce ţi-ar putea crea probleme. Vreau să te văd frumoasă.

— Desigur.

— Aşa că promite-mi.

Peris era cu doar trei luni mai mare decât Tally, dar, lăsâ**ndu-**şi ochii în podea, se simţi din nou mică.

— Bine, promit. Nimic prostesc. Şi nu mă vor prinde nici în seara asta.

— În regulă. Pune-ţi masca şi…

Vocea i se stinse. Tally se întoarse să vadă unde căzuse aceasta. Aruncată, masca de plastic se reciclase, transformâ**ndu-**se **într-**un praf roz, pe care carpeta din lift începuse deja să-l filtreze.

Cei doi se priviră în tăcere.

— Aţi solicitat liftul, insistă maşinăria. Sus sau jos?

— Peris, promit că nu mă vor prinde. Niciun frumos nu poate alerga la fel de repede ca mine. Doar du-mă până joş la…

Peris scutură din cap.

— Sus, te rog. Pe acoperiş.

Liftul porni.

— Sus? Peris, cum voi…?

— Cum ieşi pe uşă, **într-**un rastel… găseşti jachete pentru sărituri. Sunt o mulţime, în caz de incendiu.

— Vrei să sar? întrebă Tally, cu un nod în gât.

Când liftul se opri, simţi un gol în stomac.

Peris ridică din umeri.

— Eu procedez aşa tot timpul, Zbanghio.

Îi făcu apoi cu ochiul:

— O să-ţi placă.

Expresia de pe chipul lui îi dădea o strălucire şi mai mare, iar Tally se aruncă spre el şi-l cuprinse cu braţele. Era la fel ca înainte. Poate doar puţin mai înalt şi mai slab. Dar era cald şi sobd. Şi încă Peris.

— Tally!

Fata se dădu înapoi când uşile se deschiseră. îi murdărise vesta albă.

— Vai, nu! îmi pare…

— Fugi!

Tristeţea lui o făcu să-şi dorească să-l cuprindă iar. Voia să rămână şi să-i cureţe hainele, să se asigure că arăta perfect pentru petrecere. Întinse o mână…

— Eu…

— Pleacă!

— Dar suntem cei mai buni prieteni, da?

El oftă, ştergâ**ndu-**şi o pată maronie.

— Sigur, pentru totdeauna. Ne vedem peste trei luni.

Ea se întoarse şi fugi, uşile închizâ**ndu-**se în urma ei.

La început, nimeni nu o zări pe acoperiş. Cu toţii priveau în jos. Era beznă, cu excepţia artificiilor ocazionale.

Tally găsi rastelul cu jachete pentru bungee şi scoase una. Era prinsă de rastel. Mâinile ei începură să caute

clapeta. Şi-ar fi dorit să aibă la ea inelul-interfaţă, care să îi dea instrucţiunile. Atunci văzu butonul: apăsaţi în caz de incendiu.

— O, la naiba! spuse.

Umbra ei sări agitată. Două frumuseţi se îndreptau spre ea, cu artificii în mâini.

— Cine e aia? Cu ce e îmbrăcată?

— Hei, tu de colo! Asta e o petrecere selectă!

— Uită-telafaţaei…

— O, la naiba! repetă Ţally.

Şi apăsă butonul.

Sunetul asurzitor al unei sirene spintecă aerul, iar jacheta păru să sară din rastel în mâna ei. Îşi puse hamurile, întorcâ**ndu-**se cu faţa spre cele două frumuseţi. Acestea săriră înapoi de parcă ar fi văz**ut-**o transformâ**ndu-**se în vârcolac. Una scăpă artificiile, care se stinseră instantaneu.

— Exerciţii în caz de incendiu, spuse Tally şi alergă spre marginea acoperişului.

După ce îşi puse jacheta pe umeri, cureaua şi fermoarele părură să se strângă în jurul ei ca nişte şerpi, până când plasticul îi cuprinse talia şi coapsele. O lumină verde licărea pe guler şi nu avea cum să nu o vadă.

— Bună jachetă, spuse ea.

Se pare că jacheta nu era atât de inteligentă încât să răspundă.

Frumuseţile care se jucau pe acoperiş se strânseseră şi rămaseră tăcute, **întrebându-**se dacă exista într-adevăr un incendiu. O arătau cu degetul, iar Tally reuşi să audă cuvântul „urâtă”.

Se întrebă ce era mai rău în Oraşul Noilor Frumuseţi. Să-ţi ia foc vila sau să-ţi strice o urâtă petrecerea?

Tally ajunse la capătul acoperişului, sări pe marginea lui şi se legănă pentru o secundă. Dedesubt, frumuseţile începuseră să iasă din Vila Garbo, pe pajişte şi pe deal. Cu toţii priveau în sus, căutând fum sau flăcări. Nu o vedeau decât pe ea.

Era mult până jos, iar stomacul lui Tally părea să fi

pornit deja în cădere liberă. Dar era şi încântată. Sirena asurzitoare, mulţimea care o privea, luminile Oraşului Noilor Frumuseţi întinzâ**ndu-**se în faţa ochilor ei, precum un milion de lumânări.

Tally inspiră adânc şi îşi îndoi genunchii, pregăti**ndu-**se să sară.

Pentru o fracţiune de secundă, se întrebă dacă jacheta o să funcţioneze, de vreme ce nu avea la ea inelul-interfaţă. Oare o va ajuta să plutească deşi era o nimeni? Sau o va lăsa să se zdrobească de caldarâm?

Dar îi promisese lui Peris că nu va fi prinsă. Iar jacheta era pentru urgenţe şi *exista* o lumină verde…

— Capul sus! strigă Tally.

Şi sări.

SHAY

Sunetul sirenei se pierdu în urma ei. I se păru că durează o veşnicie să coboare **–** sau doar câteva secunde **–**, chipurile de dedesubt devenind tot mai mari.

Pământul se azvârli înspre ea, un spaţiu deschizâ**ndu-**se în mulţimea panicată de care avea să se izbească. Pentru câteva secunde, totul păru un vis zburător, tăcut şi minunat.

Apoi realitatea o smuci de umeri şi de coapse, chingile jachetei străpungâ**nd-**o. Ştia că era mai înaltă decât standardul de frumuseţe. Probabil că jacheta nu se aştepta la o asemenea greutate.

Tally se rostogoli în aer, întorcâ**ndu-**se cu capul în jos pentru câteva secunde terifiante. Faţa îi trecu destul de aproape de sol, cât să zărească un capac de sticlă în iarbă. Apoi se trezi că ţâşneşte din nou în sus, completând cercul. Cerul se roti deasupra ei, apoi Tally o luă din nou în jos şi mulţimea eliberă din nou un culoar.

Perfect. Îşi luase destul avânt cât să aterizeze pe dealul de dincolo de Vila Garbo. Jacheta o purtă spre întunericul şi siguranţa grădinilor.

Tally mai făcu două tumbe prin aer, după care jacheta o coborî în iarbă. Trase de chingi la nimereală până când costumul scoase un fâsâit şi căzu la pământ.

Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi revină din ameţeală şi să-şi dea seama ce era sus şi ce era jos.

— Nu-i aşa că e… urâtă? întrebă cineva din marginea mulţimii.

Formele întunecate a doua magnetoglisoare de luptă îi trecură pe deasupra capului. Luminile roşii luminau ca nişte fulgere, iar sirenele îi străpungeau timpanele.

— Minunată idee, Peris, murmură ea. O alarmă falsă.

Dacă ar fi fost prinsă acum, chiar ar fi dat de bucluc. Nu mai *auzise* de nimeni care să facă ceva atât de rău.

Tally alergă spre grădină.

Întunericul din spatele sălciilor era liniştitor.

Aici, la jumătatea drumului spre râu, Tally de abia îşi mai putea da seama dacă în mijlocul oraşului mai era alertă de incendiu. Dar putea observa că se organizase un grup care **s-**o caute. Pe cer pluteau mai multe magnetoglisoare decât de obicei, iar râul părea să fie foarte luminat. Probabil că era doar o coincidenţă.

Sau poate că nu.

Tally îşi croi drum cu grijă printre copaci. Niciodată ea şi Peris nu zăboviseră atâta în Oraşul Noilor Frumuseţi Grădinile plăcerilor erau mai aglomerate, în special zonele întunecate. Şi, acum, că exaltarea evadării prinsese să se estompeze, Tally începea să-şi dea seama cât de stupidă fusese întreaga idee.

Bineînţeles că Peris nu mai avea cicatricea. Folosiseră doar un briceag atunci când se tăiaseră şi îşi uniseră mâinile. Doctorii utilizaseră bisturie mult mai ascuţite şi mai mari pentru operaţie. Te jupuiau de viu şi îţi creştea piele nouă, perfectă şi întinsă. Vechile cicatrice rămase în urma accidentelor, semnele hrănirii proaste şi ale bolilor copilăriei dispăreau cu totul. Un nou început

Dar Tally distrusese acest început al lui Peris, făcâ**ndu-**şi prezenţa ca un copilaş băgăcios, care nu este dorit, şi lăsâ**ndu-**l cu gustul urâţeniei în gură, ca să nu mai vorbim de hainele acoperite de mizerie. Spera că avea o altă vestă albă cu care **s-**o schimbe pe cea murdară.

Cel puţin, Peris nu păruse foarte furios. Spusese că

vor fi din nou cei mai buni prieteni atunci când va fi şi ea frumoasă. Dar felul în care îi privise faţa… Poate că din pricina aceasta îi separau pe urâţi de frumoşi. Trebuie să fie îngrozitor să vezi un chip urât atunci când eşti înconjurat tot timpul de oameni frumoşi. Dacă distrusese totul în noaptea asta, iar Peris o va vedea întotdeauna aşa **–** cu strabism şi păr vâlvoi **–**, chiar şi după ce ea se va opera?

Un magnetoglisor trecu pe deasupra, iar Tally se lăsă în jos. Probabil că avea să fie prinsă în noaptea asta, pierzâ**ndu-**şi pentru totdeauna şansele de a deveni frumoasă.

Merita să păţească asta, doar se purtase atât de prosteşte.

Tally îşi reaminti de promisiunea făcută lui Peris. *Nu* avea să fie prinsă. Trebuia să devină frumoasă pentru el.

O lumină apăru din lateral. Tally se lăsă pe vine şi privi printre frunzele de salcie care atârnau în faţa ei.

În parc se afla un gardian. Era o femeie, o frumuseţe de vârstă mijlocie, nu una nouă. La lumină, trăsăturile frumoase ale celei de-a doua operaţii erau evidente: umeri largi, maxilare puternice, nas ascuţit şi pomeţi ridicaţi. Femeia emana aceeaşi autoritate de netăgăduit ca şi profesorii lui Tally din Oraşul Urâţilor.

Tally înghiţi în sec. Noile frumuseţi aveau propriii paznici. Exista un singur motiv pentru care o frumuseţe de vârstă mijlocie să se afle aici, în Oraşul Noilor Frumuseţi. Paznicii căutau pe cineva şi o făceau temeinic.

Femeia îşi îndreptă lanterna spre un cuplu aflat pe o bancă, lumi**nându-**i pentru o fracţiune de secundă, ca să**-**şi confirme că erau frumoşi. Cei doi săriră cât colo, dar femeia chicoti şi îşi ceru scuze. Tally îi auzea vocea joasă, sigură, şi văzu cuplul de frumoşi relaxâ**ndu-**se. Totul trebuie să fi fost în regulă, dacă aşa a spus ea.

Tally simţi că vrea să renunţe, să se lase la mila şi înţelepciunea femeii**-**paznic. Dacă i**-**ar fi explicat, aceasta ar fi înţeles**-**o şi ar fi reparat totul. Frumuseţile de vârstă mijlocie ştiu întotdeauna ce să facă.

Dar îi promisese lui Peris.

Tally se retrase în întuneric, încercând să ignore senzaţia oribilă că era o spioană, o infractoare, pentru că nu se preda autorităţilor. Străbătu cât putu de repede tufişurile.

Aproape de râu, Tally auzi un zgomot care venea din faţa ei. În luminile reflectate de râu se vedea o formă întunecată. Nu un cuplu, ci o siluetă singuratică în întuneric.

Cu siguranţă era un paznic, ce o aştepta în desişuri.

Tally de abia dacă mai îndrăznea să respire. Îngheţase pe loc, cu toată greutatea pe un genunchi şi o mână înfundată-n noroi. Paznicul nu o văzuse încă. Dacă Tally aştepta suficient, poate că acesta avea să plece.

Zăbovi minute în şir, fără să facă vreo mişcare. Silueta stătea pe loc. Pesemne ştiau că grădinile erau singura zonă întunecată prin care puteai să intri şi să ieşi din Oraşul Noilor Frumuseţi.

Braţul lui Tally începu să tremure. Muşchii nu mai rezistau. Dar nu îndrăznea să-şi lase greutatea pe celălalt braţ. Sunetul unei singure crengi rupte ar fi dat-o de gol.

Tally se forţă să rămână împietrită, până ce toţi muşchii prinseră să ţipe. Poate că paznicul era doar o fantasmă creată de lumină. Poate că nu exista decât în mintea ei.

Tally clipi, încercând să facă silueta să dispară.

Dar era încă acolo, clar pusă în evidenţă de luminile unduitoare ale râului.

O nuia pocni sub genunchiul ei – muşchii dureroşi ai lui Tally o trădau, în cele din urmă. Dar silueta *tot* nu se mişca. El sau ea trebuie să fi auzit…

Paznicul era generos, o aştepta să se predea. O lăsa să cedeze. Profesorii procedau aşa uneori, la şcoală. Te făceau să îţi dai seama că nu puteai scăpa până nu mărturiseai totul.

Tally îşi drese glasul. Un sunet firav, demn de milă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Dinspre siluetă se auzi un oftat.

— Pfui, e în regulă. Trebuie să te fi speriat şi eu.

Fata se lăsă în faţă, strâmbâ**ndu-**se de parcă ar $ dur**ut-**o şi pe ea muşchii din pricină că stătuse atâta timp nemişcată. Lumina căzu pe chipul ei.

Şi ea era urâtă.

O chema Shay. Avea părul lung, brunet, prins în cozi împletite, iar ochii ei erau prea îndepărtaţi. Buzele erau suficient de pline, dar era mai slăbănoagă decât o frumuseţe nouă. Venise de una singură, în expediţie în Oraşul Noilor Frumuseţi, şi stătea ascunsă aici, lângă râu, de o oră.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, şopti ea. Simt paznici şi magnetoglisoare peste tot!

— Cred că este vina mea, spuse Tally, după ce îşi drese glasul.

Shay păru neîncrezătoare.

— Cum ai reuşit să faci asta?

— Ei bine, am fost la o petrecere în centrul oraşului.

— Ai distrus o petrecere? Asta e o nebunie! spuse Shay, apoi coborî tonul vocii până când ajunse să şoptească din nou. E o nebunie, dar este extraordinar. Cum ai intrat?

— Purtam o mască.

— Uau! O mască frumoasă?

— Mai degrabă o faţă de porc. E o poveste lungă.

Shay clipi des.

— O faţă de porc. Bun. Lasă-mă să ghicesc. Cineva a suflat tare şi ţi-a spulberat casa?

— Poftim? Nu. Era cât pe-aci să fiu prinsă, aşa că am pornit o alarmă de incendiu.

— Frumoasă mişcare!

Tally zâmbi. Povestea chiar devenise frumoasă, acum, că avea cui să o spună.

— Şi am fost prinsă în capcană pe acoperiş, aşa că am apucat o jachetă de bungee şi am sărit. Am plutit jumătate din drumul până aici.

— Nu mai spune!

— Mă rog, o parte din drum, în orice caz.

— Uluitor de-a binelea.

Shay zâmbi, apoi redeveni serioasă. Îşi roase o unghie. Era unul dintre obiceiurile proaste pe care operaţia le eradica.

— Aşadar, Tally, ai fost la această petrecere… ca să vezi pe cineva?

Era rândul lui T ally să fie impresionată.

— Cum ţi-ai dat seama?

Shay oftă, privi**ndu-**şi unghiile roase.

— Şi eu am prieteni acolo. Adică *eram* prieteni. Uneori, îi spionez.

Ridică privirea.

— Am fost întotdeauna cea mai mică, ştii? Iar acum…

— Eşti singură.

Shay încuviinţă.

— Se pare că ai făcut mai mult decât să spionezi.

— Da. Am salutat pe cineva.

— Ce nebunie! Iubitul tău sau aşa ceva?

Tally scutură din cap. Peris ieşise cu alte fete, iar Tally se împăcase cu ideea şi încercase să facă la fel, dar prietenia care îi lega fusese întotdeauna lucrul cel mai important din viaţa lor. Doar până în acel moment, se pare.

— Dacă ar fi fost iubitul meu, nu cred că aş fi **făcut-**o, ştii? Nu aş fi vrut ca el să-mi vadă faţa. Dar pentru că suntem prieteni, m-am gândit că poate…

— Da. Şi cum a mers?

Tally se gândi câteva secunde, privind apa unduitoare. Peris era atât de frumos, de maturizat şi spusese că vor fi din nou prieteni. De îndată ce Tally avea să fie şi ea frumoasă…

— Aiurea, spuse ea.

— Mă gândeam eu.

— Exceptând evadarea. Partea asta a fost cool de-a binelea.

— Aşa **s-**ar părea.

Tally simţi zâmbetul din vocea lui Shay.

— Eşti foarte abilă.

Urmară câteva clipe de tăcere, cât timp un magnetoglisor trecu pe deasupra.

— Dar, ştii, nu am scăpat încă, spuse Shay. Data viitoare când mai dai alarma, anunţă-mă înainte.

— Îmi pare rău că eşti prinsă aici din cauza mea.

Shay o privi şi se încruntă.

— Nu pentru asta. Spuneam doar că, dacă tot trebuie să frig şi să mă ascund, măcar să mă aleg şi cu ceva distracţie.

Tally râse încetişor.

— Bine. Data viitoare, te anunţ.

— Te rog!

Shay privi râul cu atenţie.

— Pare mai liber. Unde ţi-e placa?

— Ce anume?

Shay scoase o placă magnetoglisoare de sub un tufiş.

— Ai o placă, nu? Altfel ce faci, înoţi?

— Nu. Eu… Stai puţin! Cum faci să traversezi râul cu o placă magnetoglisoare?

Orice dispozitiv zburător atrăgea paznicii ca un magnet. Shay râse.

— E cel mai vechi truc. Credeam că ştii deja.

Tally ridică din umeri.

— Eu nu prea folosesc placa.

— Ei bine, asta o să ne ducă pe amândouă.

— Stai! Ssst…

Un alt magnetoglisor îşi făcuse apariţia, plutind pe deasupra podurilor de pe râu.

După ce trecu, Tally aşteptă vreo zece secunde, apoi vorbi:

— Nu cred că este o idee bună să zburăm înapoi.

— Atunci cum *ai reuşit* să treci râul?

— Urmează-mă!

Tally se sprijini în mâini şi genunchi, înaintând un pic. Apoi privi în urma ei.

— Poţi să cari chestia aia?

— Sigur. Nu cântăreşte mult.

Shay pocni din degete, iar placa se mişcă înainte.

— De fapt, nu cântăreşte *nimic*, decât dacă îi ordon eu.

— Foarte comod.

Începură să se târască, placa legă**nându-**se în spatele lor asemenea balonului unui ţânc. Totuşi, Tally nu vedea nicio funie.

— Unde mergem? întrebă Shay.

— Ştiu un pod.

— Dar o să trăncănească.

— Nu şi ăsta. E un prieten vechi.

TOTUL **S-**A ŞTERS

I

Tally căzu. Din nou.

De data asta, căderea nu mai duru la fel de mult. În momentul în care picioarele îi alunecară de pe placă, se relaxă, aşa cum îi spusese Shay să facă. Să te răsuceşti nu era cu mult mai rău decât să fii ţinută de braţe şi învârtită prin aer de tatăl tău, în copilărie. Dacă tatăl tău se întâmpla să fie un om cu puteri supraomeneşti, simţeai că îţi smulge braţele cu totul.

Dar inerţia trebuia să se ducă undeva, îi explicase Shay. Şi să te învârteşti era mai bine decât să te izbeşti de un copac. Aici, în Parcul Cleopatra, erau mulţi copaci.

După câteva rotaţii, Tally se trezi cuprinsă de încheieturile mâinilor şi coborâtă în iarbă, ameţită dar teafără.

Shay zbură în sus, opri**ndu-**şi placa elegant, ca şi cum **s-**ar fi născut pe aşa ceva.

— A părut ceva mai bine.

— Nu *am simţit* că e mai bine.

— Tally scoase o brăţară de protecţie şi îşi frecă încheietura mâinii, care se înroşise. Îşi simţea degetele slăbite.

Brăţara era grea şi solidă. Brăţările de protecţie aveau metal înăuntru, pentru că funcţionau cu magneţi, la fel ca şi plăcile. Ori de câte ori picioarele lui Tally alunecau, brăţările preluau toate mişcările şi o împiedicau să se prăbuşească, asemenea unui gigant prietenos care o apără de pericol şi o opreşte din cădere.

De încheieturi. Din nou.

Tally îşi scoase şi cealaltă brăţară şi îşi frecă pielea.

— Nu renunţa! Aproape că ai reuşit.

Placa lui Tally pomi de una singură, împingâ**ndu-**se în gleznele ei precum un câine care îşi cere iertare. Îşi încrucişă braţele şi îşi frecă umerii.

— Aproape am reuşit să mă frâng în două, vrei să spui.

— Aşa ceva nu se întâmplă. Eu am căzut de mai multe ori decât un pahar cu lapte în montagnes russes.

— În ce?

— Nu contează. Hai, încă o încercare.

Tally oftă. Nu o supărau doar încheieturile mâinilor. Genunchii o dureau pentru că se ghemuia, răsuci**ndu-**se atât de repede, încât i se părea că trupul ei cântăreşte o tonă. Shay numea asta „gravitaţie înaltă”, care avea loc ori de câte ori un obiect aflat în mare viteză îşi schimba direcţia.

— Să zbori cu placa *pare* foarte distractiv, ca şi cum ai fi o pasăre. Dar, de fapt, e foarte mult de muncă.

Shay ridică din umeri.

— Probabil că şi pentru pasăre e foarte mult de muncă. Să dai tot timpul din aripi?

— Poate. Se schimbă în bine?

— Pentru păsări? Nu ştiu. Pe placă? Absolut!

— Aşa sper.

Tally îşi puse brăţările şi păşi pe placă. Aceasta se clătină un pic, ca să se adapteze la greutatea ei, asemenea unei trambuline.

— Verifică**-**ţi senzorul de la buric.

Tally atinse inelul din buric, de care Shay prinsese micul senzor. Transmitea plăcii unde se afla centrul de greutate al lui Tally, precum şi schimbarea poziţiei acestuia. Senzorul percepea până şi muşchii stomacului, pe care **– s-**a dovedit **–** cei care zboară cu placa îi încordează în anticiparea răsucirilor. Placa era suficient de inteligentă să înveţe gradual felul în care se mişca trupul ei. Cu cât Tally exersa mai abitir, cu atât placa rămânea mai mult sub picioarele ei.

Desigur, şi Tally trebuia să înveţe. Shay tot spunea că, dacă picioarele nu sunt la locul potrivit, atunci nici cea mai deşteaptă placă din lume nu te poate susţine. Suprafaţa avea noduri pentru tracţiune, dar este uluitor cât de uşor se putea aluneca de pe ea.

Placa avea forma ovală, era lungă cât jumătate din înălţimea lui Tally şi era neagră cu pete argintii, ca un ghepard **–** singurul animal din lume care putea să alerge mai rapid decât zbura placa. Era prima placă a lui Shay şi nu o reciclase niciodată. Până astăzi, atârnase pe perete deasupra patului ei.

Tally pocni din degete, îşi îndoi genunchii când se ridică în aer şi se aplecă în faţă, ca să prindă viteză.

Shay venea după ea, rămânând un pic în urmă.

Copacii începură să treacă în viteză pe lângă Tally, biciui**ndu-**i braţele cu acele ascuţite, perene. Placa nu o lăsa să se izbească de nimic solid, însă nu se sinchisea de ramuri.

— Desfă-ţi braţele! Şi ţine picioarele depărtate! strigă Shay pentru a mia oară.

Agitată, Tally îşi împinse în faţă piciorul stâng.

În capătul parcului, Tally se sprijini pe piciorul drept, iar placa făcu o cotitură lungă şi abruptă. Îşi îndoi genunchii, sporind greutatea pe măsură ce revenea în locul de unde plecaseră.

Acum Tally se grăbea spre steagurile de slalom, aplecâ**ndu-**se când acestea se apropiau. Simţea cum vântul îi usca buzele, ridicâ**ndu-**i părul prins în coadă.

— Vai de mine, şopti ea.

Placa trecu în goană pe lângă primul steag, iar Tally se aplecă înspre dreapta cu putere, ţi**nându-**şi braţele desfăcute, ca să**-**şi menţină echilibrul.

— Schimbă! strigă Shay.

Tally îşi răsuci corpul, ca să aducă placa sub ea şi înainte, ocolind steagul următor. După ce trecu de acesta, se răsuci din nou.

Dar picioarele erau prea apropiate. Nu din nou! Pantofii îi alunecară pe suprafaţa plăcii.

— Nu! strigă ea, strângând din degetele picioarelor şi cuprinzând aerul cu palmele, gata de orice ca să se menţină pe placă.

Pantoful drept alunecă pe marginea plăcii până când văzu sub degete imaginea copacilor.

Copacii! Era aplecată aproape de tot, trupul paralel cu solul.

Steagul trecu pe lângă ea şi, deodată, totul se termină. Placa trecu sub Tally, iar ea reveni la poziţia corectă.

Reuşise să ia curba!

Tally se răsuci ca să o privească pe Shay.

— Am reuşit! strigă ea.

Şi căzu.

Ameţită de răsucire, placa încercase să execute o curbă şi o lăsase să cadă. Tally se relaxă, cu braţele drepte şi lumea învârti**ndu-**se în jurul ei. Când coborî în iarbă râdea, legă**nându-**şi brăţările.

Şi Shay râdea.

— *Aproape* că ai reuşit.

— Nu! Am ocolit steagurile. Ai văzut.

— Bine, bine. Ai reuşit. Shay râse, coborând în iarbă. Dar nu mai dansa aşa pentru asta. Nu este cool, Zbanghio!

Tally scoase limba. În ultima săptămână, Tally învăţase că Shay folosea această poreclă urâtă doar ca să o dezumfle. Shay insistase să-şi spună una alteia pe numele real în majoritatea timpului, iar Tally se obişnuise repede cu asta. De fapt, îi plăcea. Nimeni în afară de Sol şi Eflie – părinţii ei – şi câţiva profesori de modă veche nu-i mai spusese „Tally”.

— Cum vrei tu, Slăbănoago! A fost grozav.

T ally se lăsă să cadă în iarbă. O durea tot corpul şi fiecare muşchi era epuizat.

— Îţi mulţumesc pentru lecţie. Nu e nimic mai grozav ca zborul.

Shay se aşeză în apropiere.

— Nu te plictiseşti niciodată pe o placă…

— Nu m-am mai simţit atât de bine de când cu…

Tally nu îi spuse numele. Se uită spre cer, care avea o nuanţă minunată de albastru. Un cer perfect. Începuseră de abia după-amiaza târziu. Deasupra, câţiva nori aflaţi la înaltă altitudine prindeau nuanţe roz, chiar dacă mai erau ore bune până la apus.

— Aşa e, căzu de acord Shay. Nici eu. Mă săturasem să-mi petrec timpul singură.

— Tu cât mai ai?

Shay răspunse instantaneu:

— Două luni şi douăzeci şi şase de zile.

Tally rămase ca trăsnită.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură.

Tally simţi cum un zâmbet larg îi luminează faţa şi se rostogoli pe iarbă, râzând.

— Asta e o glumă foarte bună. Suntem născute în aceeaşi zi!

— Nu se poate!

— Ba da, se poate. E perfect. O să devenim frumoase împreună.

Shay păstră tăcerea preţ de câteva clipe.

— Da, aşa cred.

— Nouă septembrie, corect?

Shay încuviinţă.

— E atât de cool! Nu cred că aş putea să mai pierd o prietenă. Ştii? Acum nu trebuie să ne mai temem că una o abandonează pe cealaltă. Nici măcar o singură zi.

Shay se ridică în picioare. Zâmbetul îi dispăruse de pe chip.

— Oricum, n-aş face asta.

Tally clipi.

— N-am spus că ai face-o, dar…

— Dar ce?

— Dar când te schimbi, mergi în Oraşul Noilor Frumuseţi.

— Şi? Frumuseţilor li se permite să se întoarcă aici, ştii bine. Sau să scrie.

Tally pufni.

— Doar că n-o fac.

— Eu aş face-o.

Shay privi dincolo de râu, către vârfurile turnurilor de petrecere, şi începu să-şi roadă o unghie.

— La fel şi eu, Shay. Aş veni să te văd.

— Eşti sigură?

— Da. Fireşte.

Shay ridică din umeri şi se lăsă pe spate ca să privească norii.

— Bine. Dar nu eşti prima persoană care face promisiunea asta, să ştii.

— Da, ştiu.

Păstrară tăcerea preţ de câteva clipe. Norii se rostogoleau încet spre soare, iar aerul devenea tot mai rece. Tally se gândi la Peris şi încercă să-şi amintească felul în care se uita în urma lui, pe când era Năsosul. Cumva, nu-şi mai amintea faţa lui urâtă. Ca şi cum acele câteva minute în care îl văzuse frumos şterseseră o viaţă întreagă de amintiri. Tot ce putea să vadă acum erau Peris cel frumos, ochii aceia şi zâmbetul.

— Mă întreb de ce nu **s-**au întors niciodată, spuse Shay. Măcar în vizită.

T ally înghiţi în sec.

— Pentru că noi suntem urâte, Slăbănoago! De-asta!

ÎNFRUNTAREA VIITORULUI

— Iată cea de-a doua opţiune.

Tally îşi atinse inelul-interfaţă, iar imaginea de pe perete se schimbă.

Această Tally avea faţa netedă, pomeţi foarte ridicaţi, ochi verzi, profunzi, de pisică, şi o gură mare, care se unduia **într-**un zâmbet atotştiutor.

— Este cu totul altceva.

— Da. Am îndoieli că este legal.

Tally umblă la parametrii formei ochilor, trăgând arcada sprâncenelor în jos, până aproape de normal Unele oraşe permiteau operaţiile exotice **–** doar pentru noile frumuseţi **–**, dar era de notorietate faptul că autorităţile de aici erau conservatoare. Se îndoia că un doctor **s-**ar mai fi

uitat şi o a doua oară la această transformare, dar era distractiv să împingi soiturile până la limită.

— Ţi se pare că arăt prea înspăimântător?

— Nu. Arăţi ca o adevărată pisicuţă.

Shay chicoti.

— Din nefericire, nu la modul figurat. Chiar arăţi ca o pisică ce mănâncă şoareci.

— Bine, trecem mai departe.

Următoarea Tally era un model morfologic mai aproape de standarde. Avea ochii căprui, migdalaţi, părul lung, negru, cu breton bogat, iar buzele întunecate erau setate să fie cât mai pline.

— Destul de banal, Tally.

— Ei, haide! Am lucrat la modelul ăsta multă vreme. Cred că aş arăta grozav aşa. Are ceva din Cleopatra.

— Ştii, spuse Shay, am citit că adevărata Cleopatra nu era chiar aşa de frumoasă. Seducea pe toată lumea prin inteligenţă.

— Da, sigur. Ai văzut vreo imagine cu ea?

— N-aveau camere de luat vederi pe vremea aia, Zbanghie.

— Exact Atunci de unde ştii că era urâtă?

— Pentru că aşa au scris istoricii vremii.

T ally ridică din umeri.

— Probabil că era o frumuseţe clasică, iar ei habar n-aveau. Pe atunci, aveau idei ciudate despre frumuseţe. Nu ştiau nimic despre biologie.

— Norocul lor.

Shay privea pe fereastră.

— Aşadar, dacă eşti de părere că toate fetele mele sunt atât de aiurea, de ce nu îmi arăţi câteva de-ale tale?

Tally goli ecranul şi se aşeză din nou în pat.

— Nu pot.

— Ştii să critici dar nu suporţi critica, nu-i aşa?

— Nu, chiar nu pot. Nu am creat nicio faţă.

Tally rămase cu gura căscată. Toată lumea îşi crea chipuri, chiar şi ţâncii, pentru care era prea devreme, căci structura osoasă mai avea până să se definitiveze. Era o

mare pierdere de vreme să cercetezi modurile diferite în care poţi să arăţi atunci când devii, în sfârşit, o frumuseţe.

— Nici măcar una?

— Poate, când eram mică. Dar prietenii mei şi cu mine ne-am oprit din jocul ăsta acum multă vreme.

— Ei bine, ar trebui să rezolvăm treaba asta chiar acum, spuse T ally ridicâ**ndu-**se.

— Aş prefera să zbor cu placa.

Cămaşa lui Shay se smucea. Tally îşi imagina că Shay dormise cu senzorul prins de buric, dâ**ndu-**se cu placa în vis.

— Mai târziu, Shay. Nu pot să cred că nu ai nici măcar o singură imagine cu tine transformată. *Te rog*!

— E o prostie. Oricum, doctorii fac în mare ce vor ei, indiferent ce le spui.

— Ştiu, dar e *distractiv*.

Shay îşi dădu ochii peste cap ostentativ, dar în cele din urmă încuviinţă. Se ridică din pat şi se lăsă pe podea, în faţa ecranului, dâ**ndu-**şi părul la o parte.

Tally pufni.

— Aşadar, *ai mai făcut* asta!

— Când eram mică, ţi-am spus.

— Sigur.

Tally pomi inelul-interfaţă pentru a aduce un meniu pe ecran şi activă mausul clipind de mai multe ori. Camera ecranului emise un laser, iar un grilaj verde apăra pe chipul lui

Shay, un câmp de pătrăţele care reproduceau forma pomeţilor, nasului, buzelor şi frunţii.

Câteva secunde mai târziu, două feţe apărură pe ecran. Amândouă erau Shay, dar existau diferenţe vizibile: una părea sălbatică, uşor supărată; cealaltă avea o expresie uşor distantă, ca şi cum ar fi visat cu ochii deschişi.

— E ciudat cum funcţionează, nu-i aşa? întrebă Tally. Parcă ar fi două persoane diferite.

Shay încuviinţă.

— Înfiorător.

Chipurile urâte erau întotdeauna asimetrice, jumătăţile nefiind niciodată identice. Aşadar, primul lucru pe care îl făcea un program de transformare era să ia fiecare jumătate a chipului şi să o dubleze, ca şi cum ar fi ţinut o oglindă chiar în mijloc, pentru a crea două exemple de simetrie perfectă. Deja, ambele chipuri simetrice ale lui Shay arătau mai bine decât originalul.

— Aşadar, Shay, care crezi că este jumătatea bună?

— De ce trebuie să fiu simetrică? Prefer să am un chip cu două jumătăţi diferite.

Tally oftă.

— Ăsta e un semn de stres din copilărie. Nimeni nu vrea să arate aşa.

— Hei, n-aş vrea să apar stresată, pufni Shay şi indică chipul mai sălbatic. În fine. Partea dreaptă e mai bună, nu crezi?

— Eu îmi *urăsc* partea dreaptă. Întotdeauna încep cu stânga.

— Da, mă rog, mie mi se întâmplă să-mi placă jumătatea dreaptă. Pare mai dură.

— Bine. Tu eşti şefa.

Tally clipi, iar jumătatea dreaptă umplu ecranul.

— Mai întâi, elementele de bază.

Softul preluă comenzile. Ochii începură să crească, reducând dimensiunea nasului. Pomeţii lui Shay se ridicară, iar buzele deveniră un pic mai pline (oricum, erau deja aproape de dimensiunile standard ale frumuseţilor). Orice roşeaţă dispăru, iar pielea îi deveni netedă, fără cusur. Craniul se mişcă uşor sub trăsături, unghiul frunţii încli**nându-**se în spate. Bărbia deveni mai bine definită, iar maxilarele - mai puternice.

Când termină, Tally fluieră.

— Uau, deja arată foarte bine.

— Grozav, oftă Shay. Arăt ca orice altă frumuseţe din lume.

— Sigur, de-abia am început. Ce-ai zice să-ţi adăugăm nişte păr?

Tally clipi căutând prin meniuri şi alegând un stil la

întâmplare.

Când imaginea de pe ecran se schimbă, Shay se lăsă pe podea, hohotind. Coafura înaltă se ridica deasupra feţei înguste, făcâ**nd-**o să arate ca o nătângă. Părul blond platinat nu se potrivea câtuşi de puţin cu pielea ei măslinie.

Tally de-abia reuşi să vorbească, pentru că şi ea chicotea.

— Bine, poate nu chiar aşa.

Mai căută printre stiluri, opri**ndu-**se asupra unei frizuri clasice. Păr brunet, tuns scurt.

— Să terminăm de aranjat faţa întâi.

Mişcă sprâncenele, arcui**ndu-**le mai dramatic, şi adăugă rotunjime obrajilor. Shay era încă prea slabă, chiar şi după ce softul de transformare o adusese aproape de standard.

— Poate ceva mai luminoasă?

Tally schimbă nuanţa pielii, apropii**nd-**o de cea de bază.

— Hei, Zbanghio, spuse Shay, până la urmă, a cui e faţa asta?

— Mă joc doar, răspunse Tally. Vrei să încerci?

— Nu. Vreau să zbor cu placa.

— Sigur, grozav. Dar mai întâi să rezolvăm asta.

— Cum adică să rezolvăm asta, Tally? Poate mie mi se pare că faţa mea este în regulă deja!

— Da, este grozavă, răspunse Tally, dâ**ndu-**şi ochii peste cap. Pentru o urâtă.

Shay o mustră:

— Adică nu mă suporţi? Ai nevoie de o poză în minte ca să ţi-o poţi imagina în locul feţei mele?

— Shay! Haide, ne distrăm doar.

— Nu e nimic distractiv în a ne face să ne simţim urâte.

— Dar *suntem* urâte!

— Tot jocul ăsta e proiectat ca să ne facă să ne urâm pe noi însene.

Tally gemu şi se aşeză din nou pe pat, privind

tavanul. Shay era atât de ciudată uneori! întotdeauna avea ceva împotriva operaţiei, ca şi cum cineva o *obliga* să împlinească şaisprezece ani.

— Da, iar lucrurile mergeau atât de bine pe vremea când toată lumea era urâtă… Sau ai pierdut lecţia asta la şcoală?

— Da, da, ştiu, declamă Shay. Toată lumea îi judeca pe ceilalţi pe baza înfăţişării. Oamenii care erau mai înalţi obţineau slujbe mai bune şi erau votaţi politicieni, doar pentru că nu erau atât de urâţi ca restul lumii. Bla, bla, bla!

— Da, şi oamenii se omorau între ei pentru chestii precum culoarea diferită a pielii.

Tally clătină din cap. Indiferent de câte ori repeta asta la şcoală, tot nu-i venea să creadă.

— Şi ce dacă oamenii seamănă acum? Este singurul mod de a-i face egali.

— Ce-ar fi să-i facă mai deştepţi?

Tally râse.

— Slabe şanse! Oricum, era doar ca să vedem cum vom arăta tu şi cu mine peste doar… două luni şi cincisprezece zile.

— Nu putem aştepta până atunci?

Tally închise ochii şi oftă.

— Câteodată am impresia că nu pot.

— Nasol.

Simţi greutatea lui Shay pe pat şi o uşoară lovitură în braţ.

— Hei, măcar să trăim la maximum. Acum putem să zburăm cu placa? Te rog?

Tally deschise ochii şi văzu că prietena ei zâmbea.

— Bine, zburăm cu placa.

Se ridică şi privi ecranul. Chiar şi fără foarte mare efort, faţa lui Shay era deja îmbietoare, vulnerabilă, sănătoasă… frumoasă.

— Nu crezi că eşti frumoasă?

Fără să privească, Shay ridică din umeri.

— Aceea nu sunt eu. Este ideea unui comitet despre

mine.

Tally zâmbi şi o îmbrăţişă.

— Totuşi, o să fii tu. *Cu adevărat* tu. În curând.

FRUMOASE ŞI PLICTISITE

I

— Cred că eşti gata.

Tally se opri **–** piciorul drept jos, piciorul stâng sus, genunchii îndoiţi.

— Gata pentru ce?

Shay se lăsă dusă de curent. Erau cât de sus şi de departe le puteau duce plăcile, chiar deasupra vârfului copacilor, la marginea oraşului. Era uluitor cât de repede se obişnuise Tally să fie la aşa înălţime, fără nicio susţinere în afară de placă şi brăţări.

De sus, priveliştea era fantastică. În spatele lor, vârfurile clădirilor se ridicau în centrul Oraşului Noilor Frumuseţi, iar în jurul lor se afla centura verde, o pădure care separa frumuseţile de vârstă mijlocie şi pe cele de vârsta a treia de cele tinere. Generaţiile vârstnice locuiau în suburbii, ascunse de dealuri, în şiruri de case mari, separate de fâşii de grădină în care să se joace copiii.

Shay zâmbi.

— Gata pentru o călătorie de noapte.

— O, ştii, nu cred că vreau să traversez râul din nou, spuse T ally aminti**ndu-**şi promisiunea făcută lui Peris.

Ea şi Shay îşi împărtăşiseră o mulţime de trucuri în decursul celor trei săptămâni, dar nu se mai întorseseră în Oraşul Noilor Frumuseţi din noaptea în care se întâlniseră.

— Până când vom fi întoarse din drum, desigur. După ce am făcut ultima oară, probabil că paznicii sunt peste…

— Nu vorbeam despre Oraşul Noilor Frumuseţi, o întrerupse Shay. Oricum, locul ăla e plictisitor. Ar trebui să hoinărim întreaga noapte.

— În regulă. Vrei doar să zburăm în jurul Oraşului Urâţilor.

Shay scutură din cap, încă lăsâ**ndu-**se purtată de briză. Tally îşi schimbă centrul de greutate pe placă.

— Ce altceva mai e de văzut?

Shay îşi vârî mâinile în buzunare şi îşi desfăcu braţele, transformâ**ndu-**şi geaca **într-**o velă. Vântul o îndepărtă şi mai mult de Tally. Din reflex, Tally îşi împinse vârfurile picioarelor în faţă, astfel încât placa ei să păstreze ritmul.

— Mai e mult de văzut.

Shay arătă spre întinderea din faţa lor.

— Suburbiile? Acela este oraşul plicticoşilor.

— Nu suburbiile. Dincolo de ele.

Shay îşi lăsă picioarele să alunece în direcţii diferite, până la marginile plăcii. Vântul rece al serii îi flutură fusta şi o purtă pe Shay tot mai repede. Se îndrepta spre marginea centurii verzi. Depăşea limitele impuse.

Tally îşi fixă picioarele în placă şi se apropie de prietena ei.

— Ce vrei să spui? Să ieşim cu totul din oraş?

— Da.

— E o nebunie. Nu e nimic acolo.

— Sunt o mulţime de lucruri. Copaci adevăraţi, bătrâni de sute de ani. Munţi. Şi ruine. Ai fost vreodată acolo?

Tally clipi des.

— Desigur.

— Nu mă refer la o excursie cu şcoala. Ai fost vreodată acolo noaptea?

Tally îşi opri placa pe neaşteptate. Ruinele Ruginite erau rămăşiţele unui vechi oraş, amintirea masivă a unor vremuri când erau prea mulţi oameni, toţi incredibil de proşti. Şi de urâţi.

— Nici vorbă. Nu-mi spune că tu ai fost!?

Shay încuviinţă, iar Tally rămase cu gura căscată.

— E imposibil.

— Crezi că eşti singura care cunoaşte trucuri interesante?

— Ei bine, poate că te cred, spuse Tally.

Shay avea privirea aceea de care Tally învăţase să se ferească.

— Dar dacă suntem prinse?

Shay râse.

— Tally, nu e nimic de văzut acolo, exact cum ai spus şi tu. Nu e nimic şi nu e nimeni care să ne prindă.

— Plăcile funcţionează acolo? Funcţionează ceva acolo?

— Cele speciale, da, dacă ştii să le păcăleşti şi pe unde să mergi. Şi e uşor să treci de suburbii. Ţii râul tot timpul. În aval e o apă învolburată, albă, prea tumultuoasă pentru barcazuri.

Tally rămase iar cu gura căscată.

— Tu chiar ai mai făcut asta înainte.

O pală de vânt umflă jacheta lui Shay care se îndepărtă, încă zâmbind. Tally trebui să-şi încline placa şi astfel să se mişte din nou şi să rămână destul de aproape cât să o audă pe Shay. Vârful unui copac îi atinse gleznele, iar pământul de sub acesta începu să se ridice.

— O să fie foarte amuzant! strigă Shay.

— Pare prea riscant.

— Haide! Vreau să-ţi arăt asta de când ne-am întâlnit. De când mi-ai spus că ai distrus petrecerea frumoşilor… şi ai tras alarma pentru incendiu!

Tally înghiţi în sec, dori**ndu-**şi să fi spus întregul adevăr despre noaptea aceea – anume că *se întâmplase* ca lucrurile să fie aşa. Acum Shay părea să creadă că ea este cea mai cutezătoare fată din lume.

— De fapt, chestia cu alarma a fost un accident, în parte. Să spunem.

— Da, sigur.

— Vreau să spun că poate ar fi bine să aşteptăm. Mai sunt doar două luni.

— O, aşa e, spuse Shay. Doar două luni şi vom fi captive dincoace de râu. Frumoase şi plictisite.

Tally pufni.

— Mie nu mi se pare plicticos, Shay.

— Să faci ceea ce trebuie să faci este *întotdeauna* plicticos. Nu-mi pot imagina ceva mai îngrozitor decât să mi se ceară să mă distrez.

— Eu pot, spuse Tally încet. Să nu te distrezi

niciodată.

— Ascultă, Tally, aceste două luni sunt singura noastră şansă de a mai face ceva cu adevărat cool. De a fi noi însene. După asta, o să fim frumuseţi noi, frumuseţi de vârstă mijlocie, frumuseţi în vârstă.

Shay îşi lăsă braţele în jos, iar placa se opri din mişcare.

— Apoi, frumuseţi moarte.

— Mai bine decât urâte moarte, spuse Tally.

Shay ridică din umeri şi îşi deschise jacheta, transformâ**nd-**o din nou în velă. Nu erau departe de marginea centurii verzi. Curând, Shay avea să primească un avertisment. Apoi, placa ei va începe să vorbească.

— În plus, argumentă Tally, doar pentru că ne operăm nu înseamnă că nu putem să facem chestii din**tr-**astea.

— Dar frumuseţile nu fac niciodată aşa ceva, Tally. Niciodată.

Tally oftă, ridicâ**ndu-**se din nou pe vârfuri, ca să o urmeze.

— Poate pentru că au lucruri mai bune de făcut decât trucuri pentru copii. Probabil că petrecerile din oraş sunt mai distractive decât să te plimbi printre ruine.

Ochii lui Shay aruncară scântei.

— Sau poate că, după ce fac operaţia **–** în care îţi macină şi îţi întind oasele ca să ajungă la dimensiunea corectă, îţi jupoaie faţa şi tot corpul, îţi bagă plastic în pomeţi ca să arăţi la fel ca toată lumea **–**, după ce treci prin toate astea, nu te mai interesează foarte multe.

Tally se înfioră. Nimeni nu îi mai descrisese operaţia în felul acesta. Nici măcar la cursul de biologie, unde intraseră în detalii, nu sunase atât de îngrozitor.

— Ei; hai, nici măcar n**-**o să ştim că se întâmplă. O să visăm frumos tot timpul.

— Da; sigur.

O voce începu să se audă în capul lui Tally: *Avertisment, zonă restricţionată*.

Soarele apusese şi vântul devenise rece.

— Shay; hai să ne întoarcem. Se apropie vremea

cinei.

Shay zâmbi şi scutură din cap. Îşi scoase inelul-interfaţă.

Acum nu mai putea să audă avertismentele.

— Să mergem în seara asta. Poţi să zbori aproape la fel de bine ca mine acum.

— Shay…

— Fă asta împreună cu mine. Am să-ţi arăt ceva, se numeşte montagnes russes.

— Ce înseamnă…

— *Al doilea avertisment Zonă restricţionată*.

T ally îşi opri placa.

— Shay, dacă mergi mai departe; o să fii prinsă şi nu o să mai facem nimic în seara asta.

Shay ridică din umeri; în timp ce vântul o purta tot mai departe.

— Vreau doar să-ţi arăt care este ideea mea de distracţie; Tally. Înainte să fim frumoase şi să ni se îngăduie doar ideea altora de distracţie.

Tally scutură din cap, dori**ndu-**şi să spună că Shay o învăţase deja să zboare cu placa, cea mai cool chestie pe care o ştia. În mai puţin de o lună, ajunsese să simtă că erau cele mai bune prietene. Aproape ca atunci când îl cunoscuse pe Peris, în copilărie, şi ştiuseră imediat că vor fi împreună pentru totdeauna.

— Shay…

— Te rog!

Tally înghiţi în sec.

— Bine.

Shay lăsă braţele în jos şi îşi afundă vârfurile degetelor în placă, pentru a o opri.

— Serios? în seara asta?

— Sigur. Mergem la Ruinele Ruginite.

Tally îşi spuse că trebuie să se relaxeze. Nu era ceva chiar atât de groaznic, la urma urmelor. Încălca regulile tot timpul şi oricum toată lumea mergea la ruine o dată pe an în excursiile şcolare. Nu putea fi periculos.

Shay se întoarse de la marginea centurii,

năpusti**ndu-**se asupra lui Tally şi pu**nându-**şi braţul în jurul ei.

— Aşteaptă până vezi râul.

— Ai zis că are apa albă?

— Da.

— Cum adică?

Shay zâmbi.

— E apă. Dar mult mai frumoasă.

VÂLTORI

— Noapte bună.

— Somn uşor, răspunse camera.

Tally îşi puse o jachetă, apăsă pe senzorul prins de inelul de la buric şi deschise fereastra. Nu era pic de vânt, iar râul era nemişcat, astfel încât fata putea zări fiecare detaliu al oraşului oglindi**ndu-**se în el. Se părea că frumoşii aveau parte de un fel de eveniment. Zumzetul unei mulţimi uriaşe traversa râul, ajungând până la ea, mii de urale ridicâ**ndu-**se şi stingâ**ndu-**se. Turnurile de petrecere erau întunecate sub lima aproape plină, iar artificiile sclipeau în nuanţe de albastru, atât de sus încât explodau iară să facă zgomot.

Oraşul nu păruse niciodată atât de îndepărtat.

— Pe curând, Peris, spuse ea încet.

Ţigla de pe acoperiş era udă de la ploaia din seara aceea. Tally se urcă cu grijă în colţul internatului, unde se aflau crengile unui vechi smochin. Crengile erau solide şi le ştia bine, prin urmare, coborî rapid prin întuneric, în spatele unui tomberon.

După ce părăsi zona internatului, Tally privi înapoi. Cadrul format de umbrele care porneau dinspre internat părea atât de convenabil, aproape intenţionat! Ca şi cum ar fi fost normal ca urâţii să se strecoare afară din când în când.

Tally scutură din cap. Începea să gândească precum Shay.

Se întâlniră la stăvilar, acolo unde râul se bifurca pentru a încercui Oraşul Noilor Frumuseţi. În noaptea asta, nu erau vâslaşi care să tulbure întunericul, iar Shay

îşi exersa mişcările pe placă atunci când Tally se apropie de ea.

— Trebuie să faci asta aici, în oraş? strigă Tally ca să acopere mugetul apei care gonea prin porţile stăvilarului.

Shay dansa pe placă, mutâ**ndu-**şi centrul de greutate, evitând obiecte imaginare.

— Doar mă asiguram că funcţionează. În caz că îţi făceai griji-Tally îşi privi placa. Shay păcălise supraveghetorul electronic, astfel încât acesta să nu trăncănească atunci când vor zbura noaptea sau vor depăşi graniţele oraşului. Tally nu îşi făcea griji pentru ţipetele supraveghetorului, ci mai degrabă se întreba dacă placa va zbura. Sau o va conduce drept **într-**un copac. Dar placa lui Shay părea să planeze foarte bine.

— Am venit cu placa până aici şi nimeni nu a apărut să mă ducă înapoi, spuse Shay.

Tally îşi lăsă placa pe pământ.

— Mulţumesc pentru că te-ai asigurat. N-am vrut să mă port atât de prosteşte.

— Nu te-ai purtat prosteşte.

— Ba da. Trebuie să-ţi spun ceva. În noaptea în care m-ai întâlnit, i-am promis prietenului meu, Peris, că nu-mi voi asuma riscuri mari. Ştii, dacă dau de bucluc, ei se supără foarte tare.

— Cui îi pasă dacă se supără? Ai aproape şaisprezece ani.

— Dar dacă se supără suficient de tare încât să nu mă mai facă frumoasă?

Shay se opri din legănat.

— N-am auzit să se întâmple aşa ceva vreodată.

— Nici eu. Dar poate că nu ni se spun lucrurile astea. Oricum, Peris m-a pus să promit că nu mă expun.

— Tally, nu crezi că a spus asta doar ca să nu mai treci pe acolo?

— Cum?

— Poate că te-a pus să promiţi că o iei mai uşor ca să nu-l mai deranjezi. Să te facă să te temi să mergi iar în Oraşul Noilor Frumuseţi.

Tally încercă să răspundă, însă avea gâtul uscat.

— Ascultă, dacă nu vrei să vii, e în regulă, spuse Shay. Vorbesc serios, Zbanghio. Dar nu vom fi prinse. Şi, dacă vom fi, o să-mi asum vina. O să le spun că te-am răpit, adăugă Shay râzând.

Tally se urcă pe placă şi pocni din degete. Când întâlni privirea lui Shay, spuse:

— Vin cu tine. Am spus că vin.

Shay zâmbi şi luă mâna lui Tally pentru o secundă, strângâ**nd-**o.

— Grozav. O să fie distractjy. Nu distracţia frumoşilor… Ceva real! Pune-ţi astea.

— Ce sunt astea? Pentru vedere nocturnă?

— Nu. Ochelari pentru scufundări. O să-ţi placă apa albă.

Ajunseră la vâltori zece minute mai târziu.

Tally trăise întreaga viaţă în apropierea râului Lent şi impunător, definea oraşul, demarcând limitele dintre lumi. Dar nu îşi dăduse niciodată seama că, la doar câţiva kilometri în aval faţă de stăvilar, măreaţa bandă de argint se transforma **într-**un monstru înfiorător.

Apa agitată era într-adevăr albă. Se izbea de pietre şi trecea prin canalele înguste, catapultată în stropi luminaţi de lună, se despărţea, se reunea şi curgea în cazane ce fierbeau la picioarele cascadei abrupte.

Shay plutea chiar deasupra torentului, atât de jos încât stârnea apa ori de câte ori se apropia. Tally o urmă la ceea ce considera ea că ar fi o distanţă sigură, sperând ca placa ei păcălită să ezite să se izbească de pietrele învăluite în întuneric şi de crengile copacilor. Pădurea de ambele părţi era un spaţiu negru, plin de copaci bătrâni şi sălbatici, care nu semănau câtuşi de puţin cu aspiratoarele de dioxid de carbon care decorau oraşul. Norii luminaţi de lună străluceau printre crengi ca un tavan perlat.

De fiecare dată când Shay ţipa, Taily ştia că e pe cale să-şi urmeze prietena prin**tr-**un perete de stropi care săreau din volbură. Unii străluceau ca nişte perdele de mătase albă, luminaţi de lună, dar alţii se iveau pe

neaşteptate din beznă. În plus, Tally se trezi că se izbeşte de arcurile de apă rece care se ridicau dinspre placa lui Shay, atunci când aceasta se afunda ori ieşea, dar măcar ştia când venea o cotitură.

Primele câteva minute au fost groaznice. Dinţii îi clănţăneau atât de tare, încât o dureau fălcile. Degetele de la picioare se strângeau în noii pantofi speciali, iar braţele şi chiar degetele mâinilor se desfăceau pentru a menţine echilibrul. Dar, treptat, Tally se obişnui cu întunericul, cu urletul râului de dedesubt, cu apa rece care îi stropea faţa pe neaşteptate. Era mai sălbatică şi mai rapidă ca oricând. Şi niciodată nu ajunsese atât de departe. Râul se unduia înspre pădurea întunecată, în necunoscut.

În cele din urmă, Shay dădu din mâini şi se opri, fundul plăcii cufundâ**ndu-**se în apă. Tally se ridică pentru a evita valul şi îşi roti placa opri**ndu-**se uşor.

— Am ajuns?

— Încă nu. Dar priveşte!

Shay arăta în direcţia de unde veniseră.

Tally scoase o exclamaţie de uimire când văzu priveliştea. Oraşul îndepărtat era o monedă strălucitoare cuibărită în întuneric, artificiile Oraşului Noilor Frumuseţi luminând albastru şi rece. Trebuie să fi ajuns foarte sus. Tally vedea cum lumina lunii se rostogolea încet, ici şi colo, pe deasupra dealurilor joase care înconjurau oraşul, împinsă de un vânt uşor care de-abia atingea norii.

Nu trecuse niciodată noaptea dincolo de graniţele oraşului şi nici nu-l văzuse vreodată luminat astfel, de atât de departe.

Tally îşi scoase ochelarii uzi şi inspiră adânc. Aerul era plin de mirosuri pregnante, răşina plantelor perene, flori sălbatice, mirosul electric al apei învolburate.

— Frumos, nu?

— Da, răspunse Tally gâfâind. Este mai bine decât să te strecori prin Oraşul Noilor Frumuseţi.

Shay zâmbi fericită.

— Tare mă bucur că eşti de părerea asta. Mi-am dorit atât de mult să vin aici! Dar nu singură, ştii?

Tally privi pădurea din nu: „Încercând să pătrundă spaţiile negre dintre copaci. Aceasta chiar era sălbăticia, unde orice se putea ascunde, nu un loc pentru oameni. Se cutremură la gândul că ar putea să se afle acolo de una singură.

— Acum încotro?

— Acum mergem.

— *Mergem*?

Shay îşi duse placa până la mal şi se dădu jos.

— Da, e un filon de fier la aproximativ o jumătate de kilometru în direcţia aia. Dar nu e nimic de aici până acolo.

— Despre ce vorbeşti?

— Tally, plăcile funcţionează pe bază de levitaţie magnetică, nu? Trebuie să existe o sursă de metal în jur, altfel nu plutesc.

— Presupun că nu. Dar în oraş…

— În oraş este un grilaj de oţel îngropat în pământ, peste tot pe unde mergi. Aici trebuie să ai grijă.

— Ce se întâmplă dacă placa ta nu mai poate plana?

— Cade. Şi nici brăţările nu mai funcţionează.

— O!

Tally se dădu jos de pe placă şi o puse sub braţ. O dureau toţi muşchii din pricina călătoriei zbuciumate. Era plăcut să simtă din nou pământul sub picioare. Pietrele îi dădeau un sentiment de siguranţă, exact opusul plăcii sub picioarele-i tremurânde.

Totuşi, după câteva minute de mers, placa începu să devină tot mai grea. Când zgomotul râului se estompă, rămânând în urmă, placa devenise o scândură de stejar sub braţul ei.

— Nu ştiam că chestiile astea cântăresc atât de mult.

— Da, atâta cântăreşte o placă atunci când nu planează. Aici afli că oraşul te minte cu privire la felul în care funcţionează lucrurile cu adevărat.

Cerul se acoperise de nori şi, în întuneric, frigul părea şi mai intens. Tally ridică placa pentru a o cuprinde mai bine, **întrebându-**se dacă o să plouă. îi ajunsese atâta apă.

— Cred că îmi place să fiu minţită în anumite privinţe.

După ce urcară stâncile, Shay rupse tăcerea:

— E pe aici. E un filon natural de fier sub pământ. îl poţi simţi în brăţări.

Tally întinse o mână şi se încruntă, câtuşi de puţin convinsă. Dar, după un minut, simţi că brăţara o trage înainte, ca o fantomă. Placa începu să devină mai uşoară şi, curând, ea şi Shay plutiră din nou, trecând peste o culme şi coborând în valea întunecată.

Pe placă, Tally îşi regăsi glasul pentru a pune o întrebare care o sâcâia:

— Aşadar, dacă plăcile au nevoie de metal, cum funcţionează la râu?

— Se iau după aur.

— Poftim?

— Râurile provin din izvoare, care ţâşnesc din interiorul munţilor. Aşa că sunt întotdeauna metale pe fundul râurilor.

— Corect. Ca atunci când oamenii căutau aur?

— Da, exact. Dar plăcile preferă fierul. Nu tot ce străluceşte e bun să te facă să zbori.

Tally se încruntă. Câteodată, Shay avea un fel misterios de a vorbi, ca şi cum ar fi citat versurile unei formaţii pe care nimeni altcineva n-o asculta.

Era gata să întrebe, când Shay se opri fără veste şi arătă în faţă.

Norii se risipeau, iar lumina lunii răzbătea printre aceştia, împrăştii**ndu-**se peste vale. Se zăreau nişte turnuri masive, care aruncau umbre ascuţite, cu evidente forme umane, ce se profilau pe câmpie în timp ce vârfurile copacilor se unduiau în vânt.

Erau Ruinele Ruginite!

RUINELE RUGINITE

Câteva ferestre goale le priveau în tăcere din scheletele clădirilor gigantice. Geamurile se spărseseră demult, lemnul putrezise şi nu mai rămăsese nimic în afara ramelor de metal, a mortarului şi a pietrelor care se

sfărâmau sub presiunea vegetaţiei care le invada. Privind în jos spre cadrele întunecate ale uşilor, lui Tally i se făcu pielea ca de găină la gândul să coboare ca să se uite prin ele.

Cele două prietene se strecurară printre clădirile în ruină, călătorind sus şi încet, ca şi cum n-ar fi dorit să tulbure fantomele oraşului mort. Sub ele, străzile era pline de maşini arse, strânse unele în altele între zidim. Indiferent ce distrusese acest oraş, oamenii încercaseră să scape. Tally îşi aminti din ultima excursie şcolară pe care o făcuse la ruine că maşinile lor nu puteau plana. Doar alunecau pe roţi de cauciuc. Locuitorii fuseseră prinşi pe aceste străzi precum nişte hoarde de şobolani **într-**un labirint în flăcări.

— Of, Shay, eşti sigură că plăcile noastre nu se vor defecta? întrebă ea încet.

— Stai liniştită. Celor care au construit acest oraş, oricine ar fi fost ei, le plăcea să irosească metalul. Nu degeaba i se spune Ruinele Ruginite.

Tally n-avea cum să nege. Din pereţii fiecărei clădiri ţâşneau suliţe de metal, asemenea oaselor proeminente ale unui animal mort de multă vreme. Îşi aminti că locuitorii Ruinelor nu foloseau proptele suspendate. Toate clădirile erau joase, brute şi masive. Aveau nevoie de un schelet de oţel care să le împiedice să se prăbuşească.

Iar unele dintre ele erau atât de *marii* Locuitorii Ruinelor nu aveau fabricile în subteran şi munceau cu toţii precum albinele **într-**un stup, în loc să lucreze acasă. Cea mai mică ruină de aici era mai mare decât cel mai mare internat din Oraşul Urâţilor, mai mare chiar şi decât Vila Garbo.

Văzâ**ndu-**le acum, noaptea, ruinele i se păreau încă şi mai reale lui Tally. În excursiile şcolare, profesorii le spuneau întotdeauna că locuitorii Ruinelor erau nişte idioţi. Mai că nu-ţi venea să crezi că oamenii puteau locui în felul ăsta, dând foc pădurilor pentru a defrişa terenul, arzând petrol ca să obţină căldură şi energie, încingând atmosfera cu armele lor. Dar în lumina lunii, îşi putea

imagina oamenii căţărâ**ndu-**se pe maşinile în flăcări, încercând să scape din oraşul prăbuşit, intrând în panică în efortul lor de a părăsi mormanul instabil de metal şi piatră.

Vocea lui Shay o smulse pe Tally din reverie.

— Haide, vreau să-ţi arăt ceva.

Shay zbură până la marginea clădirilor, apoi pe deasupra copacilor.

— Eşti sigură că putem…?

— Priveşte în jos!

Dedesubt, Tally văzu metalul sclipind printre copaci.

— Ruinele sunt mult mai mari decât lasă ei să se vadă, spuse Shay. Ţin doar partea aceea a oraşului în picioare pentru excursiile şcolare, drept muzeu. Dar se întinde aşa la nesfârşit.

— Cu mult metal?

— Da. Tone. Stai liniştită, am zburat peste tot.

Tally înghiţi în sec, atentă la semnele ruinelor de dedesubt, bucuroasă că Shay menţinea un ritm încet şi plăcut.

Din pădure ieşea o formă, aidoma unei coloane vertebrale, care se ridică şi cobora, precum un val îngheţat. Ducea departe, în întuneric.

— Iată!

— Bine, dar ce e asta?

— Se numeşte montagnes russes. Îţi aduci aminte? Ţi-am spus că o să-ţi arăt unul.

— E drăguţ. Dar la ce foloseşte?

— La distracţie.

— Nu mai spune!

— Ba spun. Din câte se pare, locuitorii Ruinelor se distrau. E ca o pistă. Prindeau de metalul ăsta nişte maşinuţe care mergeau cât puteau de repede. În sus, în jos şi în cercuri. Seamănă cu zburatul cu placa, numai că nu zbori. Şi era făcut din**tr-**un oţel care nu ruginea **–** pentru siguranţă, presupun.

Tally se încruntă. Şi-i imaginase pe aceşti locuitori doar muncind în stupi uriaşi de piatră şi luptâ**ndu-**se să scape în acea ultimă, groaznică zi. Nu şi-i imaginase

distrâ**ndu-**se.

— Să facem asta, spuse Shay. Să ne distrăm la montagnes russes.

— Cum?

— Cu placa.

Shay se întoarse spre Tally şi spuse pe un ton serios:

— Dar trebuie să mergi foarte repede. E periculos dacă nu te mişti în viteză.

— De ce?

— O să vezi.

Shay se întoarse şi porni în goană spre montagnes russes, zburând chiar pe deasupra şinelor. Tally oftă şi se aplecă mult, luâ**nd-**o după ea. Măcar chestia aia era de metal.

S**-**a dovedit a fi o călătorie grozavă. Era ca o cursă pentru placă, solidă, rambleiată la curbe, cu pante abrupte care urcau şi coborau, ba chiar şi cu bucle care o făceau pe Tally să zboare cu capul în jos, brăţările activâ**ndu-**se atunci ca să o menţină pe placă. Era uluitor în ce stare bună se afla. Locuitorii Ruinelor trebuie să fi realizat construcţia din ceva special, exact aşa cum spusese Shay.

Şina mergea mult mai sus decât putea să ajungă o placă de una singură. În montagnes russes, chiar ţi se părea că eşti o pasăre atunci când pluteai.

Se răsucea **într-**un arc larg, încet, întorcâ**ndu-**se de unde pornise. Ultimul traseu începea cu un urcuş imens.

— Partea asta trebuie parcursă repede! strigă Shay peste umăr, pornind înainte.

Tally o urmă în viteză, pornind ca o rachetă pe şină. Putea vedea ruinele în depărtare: vârfuri fiânte, întunecate, profilâ**ndu-**se deasupra copacilor. Şi, în spatele lor, o întindere luminată de lună, care putea fi marea. Chiar *erau* foarte sus!

Auzi un strigăt de plăcere când ajunse în vârf. Shay dispăruse. Tally se înclină înainte ca să mărească viteza.

Deodată, placa dispăru de sub ea. Pur şi simplu, îi căzu de sub picioare, lăsâ**nd-**o să zboare prin aer. Pista de sub ea pierise.

Tally îşi strânse pumnii, aşteptând ca brăţările să se activeze şi să o ridice de braţe. Dar deveniseră la fel de inutile ca şi placa, doar nişte benzi inutile de metal, care o trăgeau în jos, spre sol.

— Shay! ţipă ea căzând în beznă.

Apoi Tally văzu cadrul de metal în faţa ei. Doar un mic fragment lipsea.

Deodată, brăţările o traseră în sus şi simţi suprafaţa plăcii sub tălpi. Inerţia o purtase de cealaltă parte a spaţiului gol! Placa trebuie să fi zburat odată cu ea, chiar sub picioarele ei, în acele secunde îngrozitoare de cădere liberă.

Se trezi zburând în jos pe şine, la capătul cărora o aştepta Shay.

— Eşti nebună! strigă ea.

— E super, nu?

— Nu! ţipă Tally. De ce nu mi-ai spus că şinele sunt rupte?

Shay ridică din umeri.

— E mai distractiv aşa.

— Mai *distractivii*

Inima îi bătea cu putere şi vedea ciudat de clar. Era copleşită de furie şi uşurare şi… bucurie.

— Mă rog, e un fel de a spune. Dar tu eşti jalnică!

Tally coborî de pe placă şi pomi prin iarbă, cu picioarele tremurâ**ndu-**i. Găsi o piatră suficient de mare şi se aşeză pe ea.

Shay sări de pe placă.

— Hei, îmi pare rău.

— A fost îngrozitor, Shay. *Cădeam*.

— Nu pentru multă vreme. Doar pentru câteva secunde. Parcă mi-ai spus că ai făcut bungee jumping de pe o clădire.

Tally o privi cu severitate.

— Da, am făcut, dar *ştiam* că nu o să mă prăbuşesc.

— Adevărat. Dar, vezi tu, prima dată când m-a adus cineva la montagnes russes, nu mi-a spus despre spărtură. Şi mi **s-**a părut foarte cool să aflu în felul acesta. Prima

dată e cel mai grozav. Am vrut să simţi şi tu asta.

— Ţie ţi se pare *cool* să cazi?

— Mă rog, poate la început am fost un pic furioasă. Da, cu siguranţă am fost.

Shay zâmbi larg.

— Dar mi-a trecut.

— Lasă-mă câteva secunde să-mi revin, Slăbănoago!

— Nu te grăbi.

Respiraţia lui Tally se potoli, iar inima începu să nu-i mai bată de parcă ar fi vrut să-i sară din piept. Dar mintea îi rămăsese limpede, ca în acele câteva secunde de cădere liberă, şi se trezi **întrebându-**se cine dăduse primul de montagnes russes şi câţi alţi urâţi veniseră aici de atunci.

— Shay, cine ţi-a arătat locul ăsta?

— Nişte prieteni, mai mari decât mine. Urâţi ca noi, care încearcă să-şi dea seama cum funcţionează lucrurile. Şi cum să le păcălească.

Tally ridică privirea spre forma şerpuitoare a vechilor şine, plantele urcătoare încolăci**ndu-**se pe scheletul de fier.

— Mă întreb de cât timp vin urâţii aici.

— Probabil că de mult timp. Lucrurile astea se află de la unul la altul. Ştii, o persoană îşi dă seama cum să păcălească placa, următoarea află de vâltori, iar o alta ajunge până la ruine.

— Atunci cineva e destul de curajos cât să sară în gaura din montagnes russes, spuse Tally, înghiţind în sec. Ori să cadă întâmplător.

Shay încuviinţă.

— Dar cu toţii devin frumoşi la final.

— Sfârşit fericit, spuse Tally.

Shay ridică din umeri.

— De unde ştii că se cheamă montagnes russes? Ai căutat undeva?

— Nu, spuse Shay. Mi-a spus cineva.

— Dar de unde ştie?

— Tipul ăsta ştie o mulţime de lucruri. Trucuri, chestii despre ruine. E super!

Ceva din vocea lui Shay o făcu pe Tally să se întoarcă şi să o apuce de mână.

— Dar acum e frumos, presupun.

Shay îşi trase mâna şi începu să-şi roadă o unghie.

— Nu. Nu este.

— Păi credeam că toţi prietenii tăi…

— Tally, poţi să ţii un secret? Un secret adevărat?

— Da. Sigur. Ce fel de secret?

— Nu poţi spune nimănui nimic despre ce am să-ţi arăt.

— Nu implică vreo căzătură liberă, nu?

— Nu.

— Bine. Jur!

Tally îşi ridică mâna care purta cicatricea făcută de ea şi Peris.

— N-am să spun nimănui, niciodată.

Shay o privi adânc în ochi pentru o clipă, apoi încuviinţă.

— În regulă. Vreau să cunoşti pe cineva. În seara asta.

— În seara asta? Dar nu ne întoarcem în oraş până la…

— Nu e în oraş, răspunse Shay zâmbind. E aici.

AŞTEPTÂ**NDU-**L PE DAVID

I

— Asta e o glumă, nu?

Shay nu răspunse. Se întorseseră în inima ruinelor, în umbra celei mai înalte clădiri. O privea cu o expresie mirată.

— Cred că-mi aduc aminte cum să fac asta.

— Ce să faci?

— Să urc până acolo. Da, uite!

Shay îşi conduse placa înainte, lăsâ**ndu-**se în jos, ca să treacă prin**tr-**o gaură din peretele care se fărâmiţa.

— Shay?

— Stai liniştită. Am mai făcut asta.

— Cred că îmi ajunge iniţierea din seara asta, Shay.

Tally nu mai avea chef de încă una dintre glumele lui

Shay. Era obosită şi drumul înapoi spre oraş era lung. Iar a doua zi era de serviciu în internat. Doar pentru că era vară nu însemna că putea dormi întreaga zi.

Dar Tally o urmă pe Shay prin spărtură. Probabil că ar fi durat mai mult să se certe.

Se ridicară în aer, plăcile folosind scheletul metalic al clădirii ca să se caţere. Era sinistru să fie acolo, să privească prin ferestrele sparte la formele dărăpănate ale celorlalte clădiri. Era ca şi cum ar fi fost fantoma unui locuitor al Ruinelor, care priveşte cum oraşul ei se prăbuşeşte de-a lungul secolelor.

Tavanul lipsea şi dădură de o imagine spectaculoasă. Norii dispăruseră cu toţii, iar lumina lunii reliefa ruinele ascuţite, făcâ**ndu-**le să semene cu nişte şiruri de dinţi sparţi. Tally îşi dădu seama că ceea ce zărise din montagnes russes fusese oceanul. De aici, apa strălucea ca o fâşie palidă de argint în lumina lunii.

Shay scoase un obiect din rucsacul de pe umăr, rupâ**ndu-**l în două.

Lumea se transformă **într-**o puzderie de scântei.

— Oho! Aşa, orbeşte-mă! strigă Tally, acoperi**ndu-**şi ochii.

— Ah, îmi pare rău!

Shay ţinea artificiile în mâna întinsă. Pocneau cu putere în liniştea ruinelor, aruncând umbre pâlpâitoare prin interiorul lor. Chipul lui Shay arăta monstruos în lumina aceea, iar scânteile săreau, pierzâ**ndu-**se în profunzimile clădirii năruite.

În cele din urmă, artificiile se stinseră. Tally clipi, încercând să alunge punctele pe care le vedea în faţa ochilor. Vederea pe timp de noapte i se alterase, aşa că de-abia mai distingea câte ceva, cu excepţia lunii de pe cer.

Înghiţi în sec, dâ**ndu-**şi seama că artificiile puteau fi văzute de oriunde din vale. Poate chiar şi de pe apă.

— Shay, acesta a fost un semnal?

— Da.

Tally privi în jos. Clădirile întunecate de dedesubt erau pline de sclipiri fantomatice, ecouri ale artificiilor

care îi arseseră în faţa ochilor. Dâ**ndu-**şi din**tr-**odată seama că aproape orbise, Tally simţi stropii de transpiraţie rece curgâ**ndu-**i pe şira spinării.

— Cu cine ne întâlnim?

— Îl cheamă David.

— David? Ce nume bizar!

Lui Tally îi părea o invenţie. Din nou se gândi că totul era o joacă.

— Aşadar, el o să-şi facă apariţia aici? Tipul ăsta nu locuieşte cu adevărat în ruine, nu-i aşa?

— Nu. Locuieşte foarte departe. Dar **s-**ar putea să fie prin apropiere. Vine uneori pe aici.

— Vrei să spui că e din alt oraş?

Shay o privi, dar Tally nu-i putu citi expresia feţei în întuneric.

— Ceva de genul ăsta.

Shay îşi întoarse privirea spre orizont, de parcă ar fi căutat un semnal ca răspuns la propriu-i semnal. Tally îşi înfăşură jacheta în jurul trupului. Stând nemişcată, începu să-şi dea seama cât de frig se făcuse. Se întrebă cât de târziu era. Fără inelul-interfaţă, nu putea să afle.

Luna aproape plină cobora pe cer, aşa că trebuia să fie trecut de miezul nopţii, îşi aminti Tally din lecţiile de astronomie. În afara oraşului, toate chestiile despre natură pe care le învăţase la şcoală păreau mult mai utile. Îşi aminti cum apa de ploaie cobora pe munţi şi îmbiba pământiii înainte de a ieşi la suprafaţă, plină de minerale. Apoi îşi croia drum înapoi în mare, săpând albii de râuri şi canioane, vreme de secole. Dacă trăiai acolo, îţi puteai conduce placa de-a lungul râurilor, ca în vremurile îndepărtate, de dinainte de locuitorii Ruinelor, când predecesorii lor, nu atât de nebuni, călătoreau în bărci mici, făcute din lemn.

Vederea nocturnă reveni încet la normal, aşa că reuşi să scaneze orizontul. Oare vor apărea alte artificii în depărtare, drept răspuns la cele ale lui Shay? Tally spera că nu. Nu mai cunoscuse pe nimeni din**tr-**un alt oraş. Ştia de la şcoală că, în unele oraşe, se vorbeau alte limbi sau

operaţiile de înfrumuseţare aveau loc de-abia când împlineai optsprezece ani şi alte asemenea chestii ciudate.

— Shay, poate că ar trebui să pornim spre casă.

— Mai aşteaptă puţin.

Tally îşi muşcă buza.

— Poate că David nu e prin zonă în seara asta.

— Da, poate. Probabil. Dar speram să fie aici.

Shay se întoarse cu faţa spre Tally.

— Ar fi foarte cool să-l cunoşti. E… diferit.

— Aşa pare.

— Nu inventez nimic, să ştii.

— Hei, te cred! spuse Tally, deşi, când era vorba de Shay, nimic nu era sigur.

Shay se întoarse din nou spre orizont, rozându-şi o unghie.

— Da, cred că nu e prin jur. Putem pleca, dacă vrei.

— E târziu şi drumul înapoi e lung. Iar mâine trebuie să mă ocup de curăţenie.

— Şi eu, încuviinţă Shay.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat toate astea, Shay. Totul a fost incredibil. Dar cred că încă un lucru cool m-ar ucide.

Shay râse.

— În montagnes russes n-ai murit.

— Afos**pte-**aproape.

— Încă nu m-ai iertat pentru asta?

— O să te anunţ când se întâmplă.

— În regulă, răspunse Shay, râzând din nou. Dar ţine minte să nu spui nimănui despre David.

— Hei, am promis. Poţi să ai încredere în mine, Shay. Sincer!

— Bine. Am încredere în tine, Tally.

Shay îşi îndoi genunchii, iar placa ei începu să coboare. Tally aruncă o ultimă privire în jur, uitâ**ndu-**se la ruinele care se întindeau dedesubt, pădurea întunecată, fâşia argintie a râului întinzâ**ndu-**se până la marea strălucitoare. Se întrebă dacă era cu adevărat cineva acolo sau dacă David nu era decât una dintre poveştile pe care

urâţii le inventau ca să se sperie unii pe alţii.

Dar Shay nu părea speriată. Era sincer dezamăgită că nimeni nu răspunsese la semnalul ei, de parcă întâlnirea cu David ar fi fost ceva mai spectaculos decât vâltoarea, ruinele şi aventura în montagnes russes.

Indiferent dacă acesta exista sau nu, Tally se gândi că David era cât se poate de real pentru Shay.

Ieşiră prin spărtura din zid şi zburară spre vârfurile ruinelor. Apoi urmară scheletul de fier până ajunseră în vale. În margine, plăcile începură să se poticnească şi fetele se dădură jos. Aşa obosită cum era, lui Tally căratul plăcii nu i se mai păru imposibil de data asta. Încetase să o considere o jucărie, precum balonul unui ţânc. Placa devenise ceva mai solid, ceva care îşi respecta propriile reguli şi care putea fi, în acelaşi timp, un obiect periculos.

Tally se gândi că Shay avea dreptate **într-**o privinţă: dacă stăteai tot timpul în oraş, totul devenea fals, **într-**un fel. Precum clădirile şi podurile susţinute de legături suspendate sau săritul cu jacheta de bungee, de pe un acoperiş. Nimic nu era cu adevărat real. Era bucuroasă că Shay o adusese la ruine. Dezastrul rămas în urma locuitorilor Ruinelor dovedea măcar că lucrurile pot merge îngrozitor, dacă nu aveai grijă.

În apropierea râului, plăcile deveniră mai uşoare şi cele două fete săriră pe ele recunoscătoare.

Shay gemu când porniră.

— Nu ştiu cum te simţi tu, dar eu nu mai fac niciun pas în seara asta.

— Asta e cât se poate de clar.

Shay se aplecă în faţă şi îşi mână placa spre râu, înfăşurâ**ndu-**şi jacheta în jurul umerilor, ca să se apere de stropii vâltorii. Norii dispăruseră, aşa că putea vedea ruinele.

Clipi. Dinspre montagnes russes părea să vină o pâlpâire slabă. Poate că era doar un joc de lumini, o reflexie a lunii pe vreo bucată de metal neruginit.

— Shay? spuse ea încet.

— Vii sau ce faci? strigă Shay ca să acopere urletul

râului.

T ally clipi din nou, dar nu mai zări pâlpâirea. În orice caz, erau prea departe. Dacă i-ar fi spus asta, Shay ar fi dorit să se întoarcă. Iar Tally nu mai voia să facă din nou călătoria aceea, sub nicio formă.

Şi probabil că nu era nimic.

Tally inspiră adânc şi strigă:

— Vino, Slăbănoago! Te provoc la întrecere!

Îşi mână placa înspre râu, trecând prin stropii reci şi, pentru câteva clipe, lăsând în urmă râsetul lui Shay.

CEARTA

— Uită-te la toţi ăştia! Ce prostănaci!

— Oare am arătat şi noi aşa?

— Probabil. Însă, doar pentru că noi am fost prostănace nu înseamnă că ei nu sunt.

Tally încuviinţă, încercând să-şi aducă aminte cum era să ai vârsta de doisprezece ani şi cum arăta internatul în prima ei zi acolo. Îşi amintea cât o intimidase clădirea. îi păruse mult mai mare decât casa lui Sol şi Ellie, desigur, şi mai mare decât barăcile în care mergeau cei mici la şcoală - câte un profesor şi zece elevi în fiecare.

Acum, internatul părea atât de mic, provocând claustrofobie. Dureros de infantil, în nuanţe strălucitoare şi cu scări capitonate. Atât de plicticos ziua şi uşor de părăsit noaptea.

Noii urâţi stăteau **într-**un grup compact, temâ**ndu-**se să se îndepărteze prea mult de ghidul lor. Feţele lor micuţe şi mâţe priveau internatul cu patru etaje, iar în ochii lor se citeau mirarea şi groaza.

Shay îşi vârî capul înapoi pe fereastră.

— O să fie foarte distractiv.

— O să fie un tur de orientare pe care nu-l vor uita.

Vara avea să se încheie peste două săptămâni. Numărul elevilor din internatul lui Tally scăzuse constant de anul trecut, pe măsură ce seniorii împlineau şaisprezece ani. Era vremea ca un nou lot să le ia locul. Tally privi ultimii urâţi care intrau în clădire, stângaci şi nervoşi, nepieptănaţi şi lipsiţi de coordonare. Cu siguranţă,

vârsta de doisprezece ani era una de cotitură, când te transformai din**tr-**o drăgălăşenie mică **într-**o urâţenie mare şi needucată.

Era o etapă din viaţa ei de care se bucura să scape.

— Eşti sigură că o să funcţioneze chestia asta? întrebă Shay.

Tally zâmbi. Shay dădea rareori dovadă de precauţie. Arătă spre gulerul jachetei de bungee.

— Vezi lumina aceea micuţă, verde? înseamnă că funcţionează. Este pentru urgenţe, aşa că-i tot timpul pregătită să funcţioneze.

Mâna lui Shay se strecură sub jachetă ca să tragă de senzorul prins de buric, semn că era agitată.

— Şi dacă ştie că nu există nicio urgenţă reală?

— Nu e atât de inteligentă. Cazi şi ea te prinde. Nu e nevoie de trucuri.

Shay ridică din umeri şi îşi puse jacheta.

Împrumutaseră jacheta de la şcoala de arte, cea mai înaltă clădire din Oraşul Urâţilor. O luaseră fără probleme de la demisol şi nici măcar nu fuseseră nevoite să păcălească rastelul ca să o scoată. Cu siguranţă, Tally nu voia să fie prinsă umblând la alarmele pentru incendiu, în caz că supraveghetorii făceau legătura între ea şi un anumit incident din Oraşul Noilor Frumuseţi, de la începutul verii.

Shay trase o vestă sport peste jacheta de bungee. Avea culorile specifice internatului şi niciunul dintre profesorii de aici nu îi cunoştea faţa foarte bine.

— Cum arăt?

— Ca şi cum te-ai fi îngrăşat. Îţi stă bine.

Shay se încruntă. Detesta să i se spună Insecta-Băţ, Ochi-de-Porc ori alta dintre celelalte porecle pe care urâţii şi le spun între ei. Câteodată, Shay susţinea că nu-i pasă dacă face operaţia. Era o nebunie să vorbeşti aşa, desigur. Shay nu era tocmai un *monstru*, dar nicio frumuseţe naturală. La urma urmelor, nu existaseră decât vreo zece în întreaga istorie.

— Vrei să sari, Zbanghio?

— Am făcut asta deja, Shay. Înainte să te cunosc pe tine. Şi, pe urmă, tu eşti cea care a avut această idee extraordinară.

Încruntarea lui Shay se transformă în zâmbet.

— E extraordinară, nu-i aşa?

— Nici nu vor şti ce i-a lovit.

Aşteptară până când noii urâţi se strânseră în bibliotecă pentru ca, aşezaţi la mese, să urmărească un film de orientare. Shay şi Tally se lăsară pe burtă, la ultimul etaj, acolo unde erau depozitate vechi cărţi prăfuite. Priveau printre balustrade în jos, către grupul de elevi. Aşteptară ca ghidul să potolească sporovăială urâţilor.

— Aproape că-i prea uşor, spuse Shay, dese**nându-**şi o pereche de sprâncene late, negre, deasupra celor naturale.

— Pentru tine e uşor. O să ieşi pe uşă înainte ca cineva să-şi dea seama ce **s-**a întâmplat. Eu trebuie să parcurg tot drumul în jos pe scări.

— Şi ce dacă, Tally? Ce ne vor face dacă ne prind?

Tally ridică din umeri.

— Adevărat.

Îşi puse totuşi peruca şatenă.

În timpul verii, când ultimii seniori împliniseră şaisprezece ani şi deveniseră frumoşi, năzbâtiile ajunseseră să fie tot mai multe şi mai grave. Dar nimeni nu părea să fie pedepsit, iar promisiunea lui Tally către Peris părea să fi fost făcută în urmă cu atât de mult timp! Odată ce va fi frumoasă, nimic din ceea ce va face în această lună nu va mai conta. Era nerăbdătoare să lase totul în urmă, dar nu fără un final spectaculos.

Gândi**ndu-**se la Peris, Tally îşi puse un nas mare din plastic. Dăduseră o raită pe la camera de teatru din internatul lui Shay, cu o noapte înainte, şi erau dotate cu recuzită pentru o mulţime de deghizări.

— Eşti gata? întrebă ea, apoi chicoti auzi**ndu-**şi vocea nazală provocată de nasul fals.

— Stai aşa!

Shay apucă o carte mare şi groasă de pe raft.

— Gata, începe spectacolul!

Se ridicară în picioare.

— Dă-mi cartea aia! strigă Tally la Shay. E a mea!

Urâţii de dedesubt făcură linişte. Trebuia să reziste şi să nu le privească feţele ridicate.

— Nici pomeneală, Nas-de-Porc! Eu m-am uitat pe ea prima!

— Glumeşti, Grăsano! Tu nici măcar nu ştii să citeşti!

— O, da? Ei bine, citeşte *asta*!

Shay aruncă volumul spre Tally, care se lăsă în jos. îl apucă şi îl aruncă înapoi, izbi**nd-**o în plin pe Shay. Impactul o făcu să cadă peste balustradă.

Tally se aplecă înainte, privi**nd-**o cu ochii mari pe Shay, care se rostogolea spre podeaua principală a bibliotecii, trei etaje mai jos. Noii urâţi ţipară la unison, împrăştii**ndu-**se care încotro ca să scape din calea corpului care se năpustea asupra lor.

O secundă mai târziu, jacheta de bungee se activă, iar Shay se ridică în aer, hohotind ca o nebună, cât o ţineau plămânii. Tally mai aşteptă câteva clipe, privind cum groaza urâţilor se transformă în confuzie, atunci când Shay se săltă din nou, sări pe masă şi se îndreptă spre uşă.

Tally aruncă volumul şi se grăbi pe scări, sărind câte un şir întreg, până când ajunse la ieşirea din spate a internatului.

— O, a fost perfect!

— Le-ai văzut feţele?

— Nu, răspunse Shay. Eram ocupată să privesc podeaua care se îndrepta spre mine.

— Da, ştiu cum e, îmi amintesc săritura de pe acoperiş. Îţi captează atenţia.

— Apropo de feţe, ador nasul ăsta.

Tally chicoti, scoţâ**ndu-**l.

— Da, n-are niciun sens să fiu mai urâtă decât de obicei.

Chipul lui Shay se întunecă. Îşi şterse o sprânceană, apoi o privi cu severitate.

— Nu eşti urâtă.

— Ei, haide, Shay.

— Nu, vorbesc serios.

Întinse mâna şi atinse nasul real al lui Tally.

— Ai un profil grozav.

— Nu fi ciudată, Shay! Sunt urâtă. Şi tu eşti urâtă. Vom mai fi aşa vreme de două săptămâni. Nu e nicio mare chestie. De exemplu, adăugă Tally râzând, tu ai o sprânceană gigantică şi una mititică.

Shay îşi întoarse privirea, îndepărtâ**ndu-**şi în tăcere deghizarea.

Erau ascunse în camerele de schimbare de lângă plajă, unde îşi lăsaseră inelele-interfaţă şi un set de haine de rezervă. Dacă cineva le va întreba, vor spune că au fost să înoate în tot acest timp. Înotul era un truc grozav. Îţi ascundea semnătura dată de căldura corpului, implica schimbarea hainelor şi era scuza perfectă pentru nepurtarea inelului-interfaţă. Râul spăla toate relele.

Câteva minute mai târziu, se aruncară în apă, scufundând recuzita. Jacheta de bungee avea să se întoarcă în demisolul şcolii de artă chiar în noaptea aceea.

— Vorbesc serios, Tally, spuse Shay, când ieşiră din apă. Nasul tău nu este urât. Şi îmi plac şi ochii tăi.

— Ochii mei? Eşti de-a dreptul nebună! Sunt prea apropiaţi.

— Cine spune asta?

— Biologia.

Shay aruncă un pumn de apă înspre ea.

— Doar nu crezi toate prostiile astea! Cum că trebuie să arăţi doar **într-**un singur fel şi că toată lumea este programată să fie de acord…

— Nu e vorba despre ce cred, Shay. Chestia asta pur şi simplu o *ştii*. Ai văzut frumuseţi. Arată… minunat!

— Arată toate la fel.

— Aşa credeam şi eu. Dar când am mers în oraş împreună cu Peris, am văzut o mulţime şi ne-am dat seama că frumuseţile arată diferit. Arată ca ele însele. Doar că mult mai subtil, pentru că nu mai sunt monstruoase.

— Nu suntem monstruoase, Tally. *Suntem* normale. Poate că nu suntem superbe, dar măcar nu suntem nişte păpuşi Barbie artificiale.

— Ce fel de păpuşi?

Shay întoarse privirea.

— David mi-a vorbit despre ele.

— Ah, grozav! Din nou David.

Tally se îndepărtă şi pluti pe spate, privind cerul şi dori**ndu-**şi ca această conversaţie să ia sfârşit. Fuseseră la ruine de mai multe ori, iar Shay insistase de fiecare dată să aprindă artificii, însă David nu îşi făcuse apariţia niciodată. Întreaga chestie o înspăimânta pe Tally, care trebuia să aştepte în oraşul mort venirea unui individ care nu părea să existe. Era grozav să exploreze locul, dar obsesia lui Shay pentru David începea să o enerveze pe Tally.

— E real. L-am întâlnit de mai multe ori.

— Bine, Shay, David e real. Dar la fel de reală este şi urâţenia. Nu o poţi schimba doar dori**ndu-**ţi asta sau spu**nându-**ţi că eşti frumoasă. De-asta au inventat operaţia.

— Dar este o păcăleală, Tally. Tu ai văzut doar feţe frumoase întreaga ta viaţă. Părinţii tăi, profesorii tăi, toată lumea de peste şaisprezece ani. Dar nu ai fost *născută* să te aştepţi la acest tip de frumuseţe de la toată lumea, tot timpul. Ai fost doar programată să gândeşti că toţi ceilalţi sunt urâţi.

— Nu este vorba de programare, e doar o reacţie naturală. Şi, mai important decât atât, este justă. Pe vremuri, totul era la nimereală – unii oameni erau, *să zicem*, frumoşi, iar majoritatea erau urâţi întreaga lor viaţă. Acum toată lumea e urâtă... până când devine frumoasă. Nu mai există rataţi.

Shay rămase tăcută o vreme, apoi spuse:

— Există rataţi, Tally.

Tally se cutremură. Toată lumea ştia despre urâţii pe viaţă, puţinii oameni la care operaţia nu funcţiona. Nu îi vedeai prea mult. Li se permitea accesul în public, dar

majoritatea preferau să se ascundă. Cine n-ar fi **făcut-**o? Urâţii arată aiurea, dar măcar sunt tineri. Urâţii *bătrâni* erau incredibili de-a binelea.

— Despre asta e vorba? Te temi că operaţia nu va funcţiona? E o prostie, Shay. Tu nu eşti monstruoasă: Peste două săptămâni o să fii la fel de frumoasă ca toţi ceilalţi.

— Dar nu vreau să fiu frumoasă.

Tally oftă. Iar spunea chestia asta.

— M-am săturat de oraşul ăsta, continuă Shay. M-am săturat de reguli şi de limite. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să devin o nouă frumuseţe fără creier, care nu face decât să petreacă toată ziua.

— Haide, Shay. Ei fac tot timpul chestiile pe care le facem şi noi: bungee jumping, zboară, se joacă cu artificii. Doar că ei nu trebuie să se furişeze.

— Nu au atâta imaginaţie cât să se furişeze.

— Ascultă, Slăbănoago, sunt alături de tine, spuse Tally pe un ton sever. E grozav să facem tot felul de năzbâtii! în regulă? încălcarea regulilor e distractivă! Dar, în cele din urmă, trebuie să mai faci şi altceva, nu doar să fii o urâtă mică şi deşteaptă.

— Adică să fiu o frumoasă insipidă şi pbetisitoare?

— Nu, să devii adult. Te-ai gândit vreodată că, atunci când vei fi frumoasă, nu vei *avea nevoie* să faci năzbâtii şi boacăne? Poate că urâţenia îi face pe urâţi să se tot certe şi să se ia unii de alţii. Pentru că nu sunt fericiţi cu ei înşişi. Ei bine, eu vreau să fiu fericită şi dacă arăt ca o persoană reală înseamnă că fac primul pas.

— Eu nu mă tem să arăt cum arăt, T ally.

— Poate că nu, dar te temi de maturitate!

Shay nu spuse nimic. Tally pluti în tăcere, privind cerul, de abia reuşind să vadă norii din pricina furiei. Voia să fie frumoasă, voia să-l vadă din nou pe Peris. I se părea că de o veşnicie nu mai vorbise cu el sau cu altcineva, exceptâ**nd-**o pe Shay. O obosea toată chestia asta cu urâţenia şi voia ca totul să se termine.

Un minut mai târziu, o auzi pe Shay înotând spre mal.

ULTIMA NĂZBÂTIE

Era ciudat, dar Tally se simţea tristă şi nu avea ce să facă în privinţa asta. Ştia că-i va lipsi priveliştea de la fereastră.

Petrecuse ultimii patru ani privind spre Oraşul Noilor Frumuseţi, nedori**ndu-**şi nimic altceva decât să traverseze râul şi să nu se mai întoarcă. Probabil că de-asta fusese tentată de atâtea ori să iasă pe fereastră, învăţând toate trucurile posibile ca să se strecoare în apropierea noilor frumuseţi, să spioneze viaţa pe care avea **s-**o aibă şi ea în cele din urmă.

Dar acum mai era doar o săptămână până la operaţie şi timpul părea să treacă prea repede. Uneori, Tally şi-ar fi dorit ca operaţia să se poată face gradat. Să-i rezolve întâi ochii saşii, apoi buzele şi să traverseze râul în etape. Doar ca să nu trebuiască să privească pe fereastră pentru ultima oară, ştiind că nu avea să mai vadă niciodată această priveliişte.

Fără Shay alături, lucrurile i se păreau incomplete şi petrecea tot mai mult timp aici, stând pe pat şi privind la Oraşul Noilor Frumuseţi.

Desigur, nu prea mai avea multe lucruri de făcut în aceste zile. Acum, toată lumea din internat era mai tânără decât Tally, iar ea îi învăţase deja trucurile cele mai bune pe cei din clasa următoare. Privise de zece ori toate filmele pe care le ştia ecranul ei, până la unele foarte vechi, alb-negru, **într-**o engleză pe care de abia dacă o înţelegea. Nu avea cu cine să meargă la concerte, iar sporturile din internat erau plicticoase, acum când nu mai cunoştea pe nimeni din echipe. Toţi ceilalţi urâţi o priveau cu invidie, dar nimeni nu vedea vreun sens în a se împrieteni cu ea. Probabil că era mai bine să se termine cu operaţia din**tr-**odată. Jumătate din timp, îşi dorea ca doctorii să o răpească în toiul nopţii şi să-i facă operaţia, îşi putea imagina lucruri mult mai rele decât să se trezească frumoasă **într-**o dimineaţă. La şcoală spuneau că, acum, operaţia se putea face şi celor care împliniseră cincisprezece ani. Să aştepţi până la şaisprezece ani era

doar o tradiţie stupidă.

Dar era o tradiţie pe care nimeni n-o punea sub semnul îndoielii, cu excepţia câtorva urâţi. Aşa că Tally mai avea o săptămână de aşteptare în singurătate.

Shay nu mai vorbise cu ea de la marea ceartă. Tally încercase să-i scrie un mesaj, dar, văzâ**ndu-**l pe ecran, nu făcuse decât să se enerveze din nou. Şi nu prea avea sens să rezolve lucrurile acum. După ce vor fi amândouă frumoase, nu vor mai avea niciun motiv să se certe. Şi chiar dacă Shay o ura încă, îl va avea întotdeauna pe Peris şi pe vechii ei prieteni, care o aşteptau dincolo de râu, cu ochii lor mari şi zâmbetele lor minunate.

Totuşi, Tally petrecu foarte mult timp **întrebându-**se cum va arăta Shay când va fi frumoasă, cu trupul perfecteuzele deja pline aduse la perfecţiune şi unghiile roase dispărute pentru totdeauna. Probabil că îi vor face ochii de un verde mai intens. Sau poate una dintre noile culori – violet, argintiu sau auriu.

— Hei, Zbanghio!

Tally tresări auzind şoapta. Privi în întuneric şi văzu o formă strecurâ**ndu-**se pe ţiglele acoperişului înspre ea. Un zâmbet îi apăru pe faţă.

— Shay!

Silueta se opri pentru câteva clipe.

Tally nici măcar nu se obosi să şoptească.

— Nu sta acolo! Vino încoace, prostuţo!

Shay se strecură pe fereastră, râzând, iar Tally o cuprinse **într-**o îmbrăţişare puternică, veselă şi caldă. Se dădură înapoi, încă ţi**nându-**se de mâini. Pentru o clipă, faţa urâtă a lui Shay păru perfectă.

— Mă bucur grozav să te văd.

— Şi eu, Tally.

— Mi-a fost dor de tine. Voiam să… îmi pare rău pentru…

— Nu! o întrerupse Shay. Ai avut dreptate. M-ai făcut să mă gândesc. Voiam să-ţi scriu, dar totul era aşa de…

Shay oftă, iar Tally încuviinţă strângâ**ndu-**i mâinile.

— Da, era aiurea.

Rămaseră în tăcere câteva clipe, apoi Tally privi dincolo de prietena ei, pe fereastră. Din**tr-**odată, imaginea Oraşului Noilor Frumuseţi nu mai păru atât de tristă, ci luminoasă şi tentantă, de parcă toate ezitările ei dispăruseră. Fereastra deschisă era din nou încântătoare.

— Shay!

— Da?

— Hai să mergem undeva în noaptea asta. Să facem o năzbâtie de proporţii.

Shay râse.

— Speram să spui asta.

Tally observă felul în care era îmbrăcată Shay. Avea un costum special pentru năzbâtii: toate hainele erau negre, părul era prins la spate şi purta un rucsac pe un umăr. Zâmbea.

— Am deja un plan.

Se apropie de patul lui Tally, dâ**ndu-**şi rucsacul jos. Când păşea se auzeau scârţâituri, iar Tally se amuză văzând că Shay purta pantofi sport, cu talpă de cauciuc. Tally nu mai urcase pe placă de zile bune. Să zboare singură era obositor şi deloc distractiv.

Shay vărsă conţinutul rucsacului pe pat şi indică fiecare obiect.

— Localizator, aprinzător, purificator de apă.

Apucă două pernuţe strălucitoare, de mărimea unor sandvişuri.

— Acestea se transformă în saci de dormit. Şi ţin foarte cald.

— Saci de dormit? Purificator de apă? exclamă Tally. Trebuie să fie o năzbâtie grozavă! Mergem până la mare sau ce?

Shay scutură din cap.

— Mai departe.

— O, super!

Tally îşi păstră zâmbetul pe faţă.

— Dar mai avem doar şase zile până la operaţie.

— Ştiu ce zi este.

Shay deschise o geantă impermeabilă şi vărsă

conţinutul alături de celelalte obiecte.

— Mâncare deshidratată pentru două săptămâni. Doar pui una dintre astea în purificator şi adaugi apă. Orice tip de apă, adăugă ea chicotind. Purificatorul funcţionează atât de bine, încât poţi să şi urinezi în el.

Tally se aşeză pe pat, citind etichetele de pe pachetele cu mâncare.

— Două săptămâni?

— Două săptămâni, două persoane, spuse Shay cu grijă. Patru săptămâni, o persoană.

Tally nu spuse nimic. Deodată, nu mai putu să privească obiectele de pe pat şi nici să se uite la Shay. Privi pe fereastră, către Oraşul Noilor Frumuseţi, unde începuse jocul artificiilor.

— Dar nu va dura două săptămâni, Tally. E mult mai aproape.

O dâră roşie se înălţă în mijlocul oraşului, artificiile căzând apoi ca frunzele unei sălcii gigantice.

— Ce anume nu va dura două săptămâni?

— Să mergem până la locuinţa lui David.

Tally încuviinţă şi închise ochii.

— Nu e ca aici, Tally. Ei nu separă pe nimeni, urâţii de frumoşi, noii de mijlocii şi bătrâni. Şi poţi să pleci oricând vrei, oriunde vrei.

— De exemplu, unde?

— Oriunde. Ruine, pădure, mare. Şi… nu trebuie să-ţi faci operaţie.

— *Cum*?

Shay se aşeză lângă Tally, atingâ**ndu-**i obrazul cu un deget. Tally deschise ochii.

— Nu trebuie să arătăm ca toţi ceilalţi şi să ne purtăm ca ei, Tally. Avem de ales. Ne putem maturiza oricum dorim.

Tally înghiţi în sec. Simţea că îi era imposibil să vorbească, dar ştia că trebuie să zică ceva. Forţă cuvintele să iasă din gâtul uscat.

— Nu trebuie să fii frumoasă? E o nebunie, Shay. De câte ori ai vorbit în felul ăsta, am crezut că eşti doar

fraieră. Şi Peris spunea aceleaşi lucruri.

— Chiar *eram* fraieră. Dar când ai spus că mă tem să mă maturizez, chiar m-ai pus pe gânduri.

— *Eu* te-am pus pe gânduri?

— M-ai făcut să-mi dau seama câte prostii aveam în cap. T ally, trebuie să-ţi mai spun un secret.

Tally oftă.

— Bine. Presupun că mai rău de-atât nu se poate.

— Vechii mei prieteni, cei cu care ieşeam înainte să te cunosc pe tine… Nu toţi au devenit frumoşi.

— Ce vrei să spui?

— Unii dintre ei au fugit, aşa cum o să fac eu. Aşa cum vreau să facem noi.

Tally o privi pe Shay în ochi, sperând să descopere că totul nu era decât o glumă. Dar privirea intensă de pe chipul ei rămase fermă. Era cât se poate de serioasă.

— Cunoşti pe cineva care chiar a fugit?

Shay încuviinţă.

— Şi eu trebuia să plec. Planificasem totul, cu vreo săptămână înainte ca primii dintre noi să împlinească şaisprezece ani. Furaserăm deja echipamentul de supravieţuire şi îi spusesem lui David că o să venim. Totul era aranjat. Asta **s-**a întâmplat acum patru luni.

— Dar tu nu ai…

— Unii dintre noi au făc**ut-**o, dar eu am fost laşă.

Shay privi pe fereastră.

— Şi nu doar eu am fost laşă. Alţi doi au rămas şi au devenit frumoşi. Probabil că şi eu aş fi **făcut-**o, numai că te-am întâlnit pe tine.

— *Pe mine*?!

— Din**tr-**odată, mi-am dat seama că nu mai sunt singură. Nu mă mai temeam să mă întorc la ruine, să-l caut din nou pe David.

— Dar noi niciodată…

Tallydipi.

— L-ai găsit în cele din urmă, nu-i aşa?

— De abia acum două zile. Am ieşit în fiecare noapte de când noi am… de când ne-am certat. După ce ai spus că

mă tem să mă maturizez, mi-am dat seama că aveai dreptate. Am fost laşă o dată, dar nu mai era nevoie să fiu din nou.

Shay apucă mâna lui Tally şi aşteptă până când ochii h se întâlniră.

— Vreau să vii cu mine, Tally.

— Nu, răspunse Tally, fără să se gândească, apoi scutură din cap. Stai! Cum se face că nu mi-ai zis nimic din toate astea înainte?

— Am vrut, numai că ţi **s-**ar fi părut că sunt nebună.

— Dar chiar eşti nebună!

— Poate. Dar nu în felul acela. De-asta voiam să-l cunoşti pe David. Să vezi că totul e real.

— Nu pare real. La urma urmelor, ce e locul ăsta despre care vorbeşti?

— Se numeşte Ţinutul de Fum. Nu este un oraş şi nimeni nu se află la conducere. Şi nimeni nu este frumos.

— Pare un coşmar. Şi cum ajungi acolo, pe jos?

Shay râse.

— Glumeşti? Cu placa, la fel ca întotdeauna. Există plăci pentru distanţe lungi, care se încarcă de la soare, iar drumul este programat să urmărească râurile şi alte repere. David o face tot timpul şi ajunge până la ruine. El o să ne ducă la Ţinutul de Fum.

— Dar cum *trăiesc* oamenii acolo, Shay? La fel ca locuitorii Ruinelor? Arzând lemne pentru foc şi îngropâ**ndu-**şi gunoaiele peste tot? E greşit să locuieşti în natură, doar dacă nu cumva vrei să trăieşti ca un animal.

Shay scutură capul şi oftă.

— Asta ţi se spune la şcoală, Tally. Şi ei au tehnologie. Şi nu sunt ca locuitorii Ruinelor, nu ard copacii. Dar nu pun un zid între ei înşişi şi natură.

— Şi toţi sunt urâţi.

— Ceea ce înseamnă că nimeni nu este urât.

T ally reuşi să râdă.

— Ceea ce înseamnă că nimeni nu *este frumos*, vrei să spui.

Rămaseră tăcute. Tally privea artificiile, simţi**ndu-**se

de o mie de ori mai rău decât înainte ca Shay să apară la fereastra ei.

În cele din urmă, Shay rosti cuvintele pe care Tally le gândea.

— O să te pierd, nu-i aşa?

— Tu eşti cea care fuge.

Shay îşi aşeză pumnii pe genunchi.

— Este vina mea. Dacă ţi-aş fi spus mai devreme, dacă ai fi avut mai mult timp să te obişnuieşti cu ideea, poate că…

— Shay, nu m-aş fi obişnuit niciodată cu ideea. Nu vreau să fiu urâtă toată viaţa. Vreau ochi perfecţi şi buze perfecte, vreau ca toată lumea să mă privească şi să exclame de uimire. Vreau ca toţi cei care mă văd să întrebe *Cine este*? şi să-şi dorească să mă cunoască şi să asculte ce am de zis.

— Mai degrabă eu aş avea ceva de zis.

— Cum ar fi? Azi am împuşcat un lup şi l-am mâncat?

Shay chicoti.

— Oamenii nu mănâncă lupi, Tally. Iepuri şi căprioare, cred.

— O, dezgustător! Mulţumesc pentru imagine, Shay.

— Da, cred că o să mă rezum la legume şi peşte. Dar nu este vorba despre o tabără, Tally. Este vorba despre a deveni ceea ce îmi doresc să devin. Nu ceea ce consideră o comisie de chirurgi că ar trebui să devin.

— Eşti încă tu însăţi în interiorul tău, Shay. Dar când eşti frumoasă, oamenii îţi acordă mai multă atenţie.

— Nu toată lumea gândeşte astfel.

— Eşti sigură? Atunci poţi să învingi evoluţia, fiind inteligentă sau interesantă? Pentru că, dacă greşeşti… dacă nu te întorci până la vârsta de douăzeci de ani, operaţia nu va mai avea acelaşi efect. O să arăţi aiurea pentru totdeauna.

— Nu mă mai întorc. Plec pentru totdeauna.

Lui Tally i se puse un nod în gât, dar se forţă să spună:

— Iar eu nu merg.

Îşi luară rămas-bun sub stăvilar.

Placa pentru distanţe lungi a lui Shay era mai groasă, iar celulele solare ataşate de aceasta străluceau. Ascunsese o jachetă încălzită şi o pălărie sub pod. Tally se gândi că iernile în Ţinutul de Fum erau friguroase şi jalnice.

Nu-i venea să creadă că prietena ei chiar pleca.

— Poţi să te întorci oricând. Dacă e aiurea acolo.

Shay ridică din umeri.

— Niciunul dintre prietenii mei nu **s-**a întors.

Aceste cuvinte o înfiorară pe Tally. Se putea gândi la o mulţime de motive îngrozitoare pentru care nimeni nu se întorsese.

— Ai grijă de tine, Shay.

— Şi tu. N-ai să spui nimănui despre asta, da?

— Niciodată, Shay.

— Juri? Indiferent ce **s-**ar întâmpla?

Tally îşi ridică palma.

— Jur!

Shay zâmbi.

— Ştiam. Trebuia să te mai întreb o dată înainte să… Scoase o foaie de hârtie şi i-o întinse lui Tally.

— Ce e asta?

Tally o deschise şi văzu câteva Utere mâzgăhte.

— Când ai învăţat să scrii de mână?

— Cu toţii am învăţat pe când ne pregăteam să plecăm. Este o idee bună, dacă nu vrei ca supraveghetorii să-şi vâre nasul în jurnalul tău. Asta este pentru tine. Nu trebuie să las nicio informaţie despre locul în care plec, aşa că este cumva codificată.

Tally se încruntă, citind primul rând.

— „Mergi la scheletul de fier! Spărtura **s-**o ocoleşti!”

— Da. Pricepi? Doar tu poţi să înţelegi mesajul, în cazul în care-l va găsi cineva. Poate îţi vei dori să mă urmezi.

Tally dădu să spună ceva, dar nu reuşi decât să încuviinţeze.

— Pentru orice eventualitate, adăugă Shay.

Sări pe placă şi pocni din degete, fixâ**ndu-**şi rucsacul pe ambii umeri.

— Rămas-bun, T ally!

— Rămas-bun, Shay! Aş vrea…

Shay aşteptă, tremurând un pic în aerul rece de septembrie. Tally încercă să şi-o imagineze îmbătrânită, ridată, distrusă treptat, fără să fi fost vreodată frumoasă cu adevărat. Fără să înveţe să se îmbrace cum trebuie ori cum să se poarte la un dans oficial. Fără ca cineva să o privească în ochi şi să fie copleşit.

— Aş fi vrut să te văd cum o să arăţi. Frumoasă, vreau să spun.

— Presupun că va trebui să-ţi aminteşti de chipul meu în felul acesta, răspunse Shay.

Apoi se întoarse, iar placa o porni în sus, spre râu. Următoarele cuvinte ale lui Tally se pierdură în mugetul apei.

OPERAŢIA

I în ziua respectivă, Tally aştepta singură maşina.

A doua zi, după operaţie, părinţii ei aveau să se afle în faţa spitalului, împreună cu Peris şi cu ceilalţi prieteni mai vechi ai ei. Aşa era tradiţia. Dar i se părea ciudat că nimeni nu o conducea până acolo. Nimeni nu îşi lua rămas-bun de la ea, cu excepţia câtorva urâţi care se aflau în trecere. îi păreau atât de tineri acum, în special cei din clasa celor nou-veniţi, care se holbau la ea de parcă ar fi fost un dinozaur…

Întotdeauna îi plăcuse să fie independentă, dar acum Tally se simţea ca şi cum ar fi fost un copilaş pe care nimeni nu vine să-l ia de la şcoală, singur şi abandonat. foarte aiurea să fii născut în septembrie.

— Tu eşti Tally, nu-i aşa?

Ridică privirea. Era un urât nou, ciudat de înalt, care trăgea de uniformă de parcă ar fi fost deja prea strâmtă.

— Da.

— Nu tu eşti cea care va fi schimbată azi?

— Eu sunt, Scundule.

— Cum se face că eşti atât de tristă?

Tally ridică din umeri. Oricum, ce-ar fi putut să înţeleagă această persoană, nici mică, nici mare, nici urâtă, nici frumoasă? se gândi la ceea ce îi spusese Shay despre operaţie.

Ieri, îi făcuseră ultimele măsurători, roti**nd-**o prin**tr-**un tub care prelua imagini. Oare ar trebui să-i spună acestui nou urât că, în această după-amiază, corpul ei avea să fie deschis, oasele modificate până căpătau structura potrivită, unele întinse sau umplute, cartilajul nasului şi pomeţii înlocuiţi cu plastic programabil, pielea scoasă şi replantată asemenea unui câmp de fotbal primăvara? Că ochii ei aveau să fie operaţi cu laser, ca să vadă perfect o viaţă întreagă, că implanturi reflectorizante aveau să fie înserate sub iris, ca să adauge străluciri de aur căpruiului banal? Că muşchii ei vor fi modelaţi după o noapte de electroşocuri şi că toată grăsimea ei va fi extrasă o dată pentru totdeauna? Că dinţii îi vor fi înlocuiţi cu dinţi de ceramică puternici precum aripile unei navete suborbitale şi albi precum cel mai frumos porţelan din internat?

Spuneau că nu doare, cu excepţia pielii noi, care ardea vreo două săptămâni de parcă te-ai fi expus prea tare la soare.

În timp ce detaliile operaţiei îi bâzâiau în minte, îşi putea imagina de ce fugise Shay. Trebuia să treci prin multe ca să ajungi să arăţi **într-**un anumit fel. Dacă oamenii ar fi fost mai deştepţi, destul de evoluaţi încât să-i trateze pe toţi ceilalţi la fel, chiar dacă arătau diferit... Chiar dacă erau urâţi.

Dacă Tally ar fi găsit argumentul potrivit ca să o facă să rămână!

Conversaţiile imaginare reveniseră, dar mult mai rău decât după plecarea lui Peris. Se certase de o mie de ori cu Shay în mintea ei – discuţii lungi, aiurite despre frumuseţe, biologie, maturizare. Toate momentele acelea petrecute printre ruine, când Shay îi vorbise despre urâţi şi frumoşi, despre ceea ce se afla în oraş şi dincolo de el, despre ceea ce era fals şi ceea ce era real. Dar Tally nu îşi dăduse seama nici măcar o dată că prietena ei ar putea fugi,

renunţând la o viaţă de frumuseţe, strălucire, eleganţă. Dacă ar fi spus ceea ce trebuia… *Orice*.

Stând acolo, se simţi de parcă nici măcar n-ar fi încercat.

Tally îl privi în ochi pe noul urât.

— Pentru că totul se reduce la asta: merită două săptămâni de arsuri solare pentru o viaţă în care să arăţi superb.

Puştiul se scărpină în cap.

— Poftim?

— Ceva ce ar fi trebuit să spun şi n-am **făcut-**o… Asta e tot.

Magnetoglisorul spitalului îşi făcu apariţia, în sfârşit, opri**ndu-**se pe terenul şcolii atât de lin, încât nu mişcă niciun fir din iarba proaspăt tunsă.

Şoferul era un frumos de vârstă mijlocie, care radia încredere şi autoritate. Semăna atât de mult cu Sol, încât Tally era cât pe ce să-i spună pe nume.

— Tally Younghlood? întrebă el.

Tally văzuse deja licărul de lumină care îi citise retina, dar răspunse oricum:

— Da, eu sunt.

Bărbatul avea ceva care te împiedica să fii obraznic. Era înţelepciunea întruchipată, atât de serios şi de oficial, încât Tally se trezi dori**ndu-**şi să se fi îmbrăcat frumos.

— Eşti gata? N-ai luat prea multe cu tine.

Sacoşa ei de fâş era umplută doar pe jumătate. Toată lumea ştia că noile frumuseţi ajung oricum să recicleze majoritatea obiectelor pe care le aduceau cu ele. Urma să aibă haine noi, desigur, şi toate jucăriile noi şi frumoase pe care şi le dorea. Ceea ce păstrase cu adevărat era biletul scris de Shay, ascuns **într-**un morman de prostioare.

— Am destule.

— Foarte bine, Tally. Eşti foarte matură.

— Aşa simt eu, domnule.

Uşa se închise şi magnetoglisorul porni.

Spitalul cel mare se afla în capătul Oraşului Noilor Frumuseţi. Acolo mergea toată lumea pentru operaţiile

serioase: cei mici, urâţii, chiar şi frumuseţile bătrâne venite tocmai din Oraşul Decăderii, pentru tratamente de prelungire a vieţii.

Râul sclipea sub cerul fără nori, iar Tally îşi îngădui să se lase furată de splendoarea Oraşului Noilor Frumuseţi. Chiar şi fără luminile nocturne şi fără artificii, suprafeţele de sticlă şi metal ale oraşului străluceau, siluetele neverosimile ale turnurilor de petrecere aruncând umbre subţiri peste insulă. Era mult mai frumos decât la Ruinele Ruginite, îşi dădu din**tr-**odată seama Tally. Nu atât de întunecat şi de misterios, poate, dar mai viu.

Era timpul să nu mai fie supărată pe Shay. Viaţa avea să devină o mare petrecere, plină de oameni frumoşi. Precum T ally Younghlood.

Magnetoglisorul coborî deasupra unuia dintre X-urile roşii de pe acoperişul spitalului, iar şoferul lui Tally o escortă înăuntru, ducâ**nd-**o spre o sală de aşteptare. Un îngrijitor îi citi retina lui Tally, ca să-i afle numele, şi îi spuse să aştepte.

— Ai vreo problemă? întrebă şoferul.

Ea îl privi în ochii limpezi şi blânzi, dori**ndu-**şi să rămână. Dar nu i se părea prea matur să-l roage asta.

— Nu. Simt în regulă. Mulţumesc.

El zâmbi şi plecă.

Nu mai era nimeni altcineva în sala de aşteptare. Tally se aşeză şi începu să numere plăcile din tavan. În timp ce aştepta, îi reveneau în minte conversaţiile cu Shay, dar aici n-o mai tulburau la fel de mult. Era prea târziu ca să se răzgândească.

Tally şi-ar fi dorit să aibă o fereastră prin care să privească la Oraşul Noilor Frumuseţi. Era atât de aproape acum! îşi imagină noaptea următoare, prima noapte în care avea să fie frumoasă, îmbrăcată în haine noi, minunate (toate uniformele ei din internat fuseseră aruncate în containerul de reciclare), privind din vârful celui mai înalt turn de petrecere pe care îl putea găsi. Urma să privească luminile reflectâ**ndu-**se în râu, când era vremea culcării pentru cei din Oraşul Urâţilor, ştiind că

avea toată noaptea la dispoziţie împreună cu Peris şi noii ei prieteni, toţi oamenii frumoşi pe care-i va întâlni.

Oftă.

Şaisprezece ani. În sfârşit!

Nimic nu se întâmplă vreme de o oră. Tally bătea darabana cu degetele, **întrebându-**se dacă întotdeauna ţineau urâţii să aştepte atâta vreme.

Apoi, bărbatul îşi făcu apariţia.

Părea ciudat, nu semăna cu niciunul dintre frumoşii pe care îi văzuse Tally în viaţa ei. Era de vârstă mijlocie, asta era sigur, dar cel care făcuse operaţia lucrase de mântuială. Era frumos, fără îndoială, dar era o frumuseţe îngrozitoare.

În loc să pară înţelept şi încrezător, bărbatul arăta rece, impunător, intimidant, asemenea unui animal de pradă. Când se apropie de ea, Tally începu să întrebe ce se întâmpla, dar o singură privire din partea lui o reduse la tăcere.

Nu mai întâlnise niciun adult care să o afecteze în acest fel. Întotdeauna simţise respect atunci când se afla faţă în faţă cu o frumuseţe de vârstă mijlocie sau în vârstă. Dar în prezenţa acestui bărbat de o frumuseţe crudă, respectul era însoţit de teamă.

Bărbatul spuse:

— E o problemă cu operaţia ta. Vino cu mine.

Tallymersecuel.

CIRCUMSTANŢELE SPECIALE

t

Magnetoglisorul acesta era mai mare, dar nu la fel de confortabil.

Călătoria se dovedi de departe mai puţin plăcută decât prima. Bărbatul care arăta ciudat zbura cu o nerăbdare aproape agresivă, lansâ**ndu-**se ca o piatră ca să treacă printre benzile de circulaţie, aplecâ**ndu-**se abrupt, ca o placă de zbor, la fiecare cotitură. Tally nu avusese niciodată rău de zbor, dar acum apucase mânerele scaunului şi degetele i se albiseră. Se uita fix înspre pământ. Aruncă o ultimă privire spre Oraşul Noilor

Frumuseţi care rămânea în urma lor.

O luară în josul râului, trecând peste Oraşul Urâţilor, centura verde şi inelul de transport, unde se aflau fabricile, care îşi scoteau capetele de sub pământ Dincolo de un deal uriaş, hidos, maşina coborî spre un complex de clădiri pătrate, joase precum internatele cele urâte şi pictate în culoarea ierbii uscate.

Aterizară cu o izbitură dureroasă; bărbatul o conduse spre una dintre clădiri şi apoi pe nişte holuri întunecate, colorate în galben şi maro. Tally nu mai văzuse niciodată atâta spaţiu vopsit în nuanţe ale putreziciunii, de parcă scopul clădirii ar fi fost să producă greaţă locatarilor.

Mai mulţi dintre cei de acolo semănau cu bărbatul.

Aveau cu toţii ţinute protocolare – costume de mătase neagră şi gri –, iar feţele lor aveau aceeaşi expresie rece, de vultur. Atât bărbaţii, cât şi femeile erau mai înalţi decât prevedeau standardele şi aveau o constituţie mai solidă. Aveau ochii palizi, ca urâţii. Erau şi câţiva oameni normali, dar aceştia rămâneau insignifianţi în faţa siluetelor de prădători care se mişcau cu graţie pe holuri.

Tally se întreba dacă acesta era locul unde erau duşi oamenii atunci când operaţiile nu aveau succes, când frumuseţea se transforma în cruzime. Atunci de ce se afla ea aici? Nici măcar nu i se făcuse operaţia încă. Înghiţi în sec. Dacă aceste frumuseţi îngrozitoare au fost create astfel în mod intenţionat? Oare atunci când au măsurat-o, cu o zi înainte, hotărâseră că nu se va potrivi niciodată modelului de frumuseţe vulnerabil, cu ochi de căprioară? Poate că fusese deja aleasă să fie recreată pentru această lume diferită, ciudată.

Bărbatul se opri dinaintea unei uşi de metal, la fel şi Tally, în spatele lui. Se simţea din nou ca un copilaş, smucită de colo până colo de un fir invizibil tras de supraveghetor. Toată încrederea ei de urâtă-senior se evaporase în clipa în care îl văzu din nou la spital. Patru ani de năzbâtii şi independenţă dispăruţi ca prin minune.

Uşa îi citi retina şi se deschise, iar el îi făcu semn cu mâna să intre. Tally îşi dădu seama că bărbatul nu scosese

niciun cuvânt de când o preluase de la spital. Inspiră adânc, ceea ce îi făcu muşchii paralizaţi ai pieptului să se crispeze de durere, şi reuşi să bâiguie:

— Spuneţi, vă rog.

— Înăuntru, răspunse el.

Tally zâmbi, punctând în tăcere o mică victorie, pentru că îl determinase să vorbească din nou. Dar făcu aşa cum i se spusese.

— Sunt doctoriţa Cable.

— Tally Younghlood.

Doctoriţa Cable zâmbi.

— O, ştiu cine eşti!

Femeia era o frumuseţe crudă. Avea nasul acvilin, dinţii ascuţiţi, ochii de un cenuşiu lipsit de reflexii. Vocea avea aceeaşi cadenţă lentă, neutră, asemenea unei poveşti de seară. Dar nu o făcu pe Tally să adoarmă. Avea o nuanţă ascunsă în voce, asemenea unei bucăţi de metal care scârţâie pe sticlă.

— Ai o problemă, T ally.

— Cam bănuisem asta, ăăă…

Era ciudat că nu ştia prenumele femeii.

— Doctoriţa Cable este suficient.

Tally clipi. În întreaga ei viaţă folosise doar prenumele pentru a se adresa cuiva.

— Bine.

Îşi drese glasul şi reuşi să vorbească în continuare, pe un ton sec.

— Problema mea este acum că nu ştiu ce se întâmplă. Aşa că… de ce nu îmi spui?

— Tu ce crezi că se întâmplă, Tally?

Tally îşi închise ochii, ca să nu mai vadă unghiurile ascuţite de pe chipul femeii, pentru o vreme.

— Ei bine, acea jachetă de bungee *era* de rezervă, să ştii, şi am pus-o la loc.

— Nu e vorba despre vreo năzbâtie de felul ăsta.

Tally oftă şi îşi deschise ochii.

— Nu. Mă gândeam eu.

— Este vorba despre o prietenă de-a ta. O persoană

care lipseşte.

Desigur. Shay mersese prea departe cu dispariţia, lăsâ**nd-**o pe ea să explice.

— Nu ştiu unde se află.

Doctoriţa Cable zâmbi. Doar dinţii de sus i se vedeau atunci când zâmbea.

— Dar ştii ceva.

— Cine sunteţi voi? Şi unde mă aflu? se răţoi Tally.

— Eu sunt doctoriţa Cable, răspunse femeia. Iar aici se află Circumstanţele speciale.

Mai întâi, doctoriţa Cable îi adresă o mulţime de întrebări.

— Nu o ştii pe Shay de multă vreme, nu-i aşa?

— Nu. Doar din vara asta. Eram din internate diferite.

— Şi nu cunoşteai pe niciunul dintre prietenii ei?

— Nu. Erau cu toţii mai mari decât ea. Se transformaseră deja.

— Ca prietenul tău, Peris?

Tally înghiţi în sec. Oare câte cunoştea femeia aceasta despre ea?

— Da. Ca Peris şi ca mine.

— Dar prietenii lui Shay nu au ajuns să fie frumoşi, nu-i aşa?

Tally inspiră adânc, aminti**ndu-**şi promisiunea făcută lui Shay. Totuşi, nu voia să mintă. Doctoriţa Cable avea să**-**şi dea seama dacă o făcea, era sigură. Îşi crease destule probleme deja.

— De ce nu au ajuns să fie frumoşi?!

— Ţi**-**a povestit despre prietenii ei?

— Nu vorbeam despre asemenea lucruri. Doar ne petreceam timpul împreună. Pentru că… era dureros să fim singure. Ne plăcea să facem năzbâtii.

— Ştiai că făcea parte din**tr-**o bandă?

Tally ridică privirea pentru a se uita în ochii femeii. Erau aproape la fel de mari că ai frumuseţilor normale, însă migdalaţi, ca ai unui lup.

— O bandă? Ce vrei să spui?

— Tally, tu şi Shay aţi mers vreodată la Ruinele Ruginite?

— Toată lumea o face.

— Aţi întâlnit pe cineva acolo?

Tally îşi muşcă buzele.

— Ce reprezintă Circumstanţele speciale?

— Tally!

Nuanţa metalică din vocea femeii deveni din**tr-**odată tăioasă ca o lamă.

— Dacă îmi explici ce reprezintă Circumstanţele speciale, îţi spun.

Doctoriţa Cable se lăsă pe spate. Îşi uni mâinile şi încuviinţă.

— Oraşul acesta este un paradis, Tally. Te hrăneşte, te educă, îţi asigură protecţia. Te face frumoasă.

Fără să vrea, Tally ridică privirea când auzi ultima propoziţie.

— Şi în oraşul nostru e multă libertate, Tally. Tinerilor li se permite să facă năzbâtii, să-şi dezvolte creativitatea şi independenţa. Dar, din când în când, *din afara* oraşului vin lucruri rele.

Doctoriţa Cable miji ochii, faţa ei ajungând să semene încă şi mai mult cu cea a unui prădător.

— Trăim în echilibru cu mediul nostru, Tally. Purificăm apa pe care o punem la loc în râu, reciclăm biomasa şi folosim doar energie extrasă din propriile panouri solare. Dar, uneori, nu putem purifica ceea ce primim din afară. Câteodată există ameninţări asupra mediului, cărora trebuie să le facem faţă.

Femeia zâmbi.

— Câteodată există Circumstanţe speciale.

— Aşadar, voi sunteţi asemenea supraveghetorilor, dar pentru întregul oraş.

Doctoriţa Cable încuviinţă.

— Alte oraşe reprezintă uneori o provocare. Şi câteodată puţinii oameni care locuiesc în afara oraşelor pot crea probleme.

Ochii lui Tally se măriră. *În afara* oraşelor? Shay

spusese adevărul **-** locuri precum Ţinutul de Fum chiar existau cu adevărat.

— Este rândul tău să-mi răspunzi la întrebare, Tally. Ai întâlnit pe cineva la Ruine? Cineva care nu era din acest oraş? Care nu era din niciun oraş?

Tally zâmbi.

— Nu, n-am întâlnit niciodată.

Doctoriţa Cable se încruntă, ochii ei privind în jos câteva. secunde, verificând ceva. Apoi, când reveniră asupra lui Tally, părură încă şi mai severi. Tally zâmbi din nou, sigură acum că doctoriţa Cable ştia când spunea adevărul. Probabil că încăperea aceea îi analiza bătaia inimii, transpiraţia, dilatarea pupilelor. Dar Tally nu îşi putea da seama ce nu ştia femeia.

Vocea acesteia redeveni tăioasă.

— Să nu te joci cu mine, Tally. Prietena ta, Shay, nu îţi va mulţumi pentru asta, fiindcă n-ai **s-**o mai vezi niciodată.

Emoţia micii victorii a lui Tally dispăru şi simţi cum i se şterge zâmbetul de pe chip.

— Cinci dintre prietenii ei au dispărut, Tally. Toţi deodată. Niciunul dintre ei nu a fost găsit. Alţi doi, care trebuiau să li se alăture, au ales totuşi să nu-şi mai irosească vieţile şi am descoperit câte ceva despre ceea ce **s-**a întâmplat cu ceilalţi. Nu au fugit de capul lor. Au fost ispitiţi de cineva din afară, cineva care dorea să ne fure cei mai deştepţi urâţi. Ne-am dat seama că aceasta era o circumstanţă specială.

Un cuvânt o făcu să simtă fiori pe şira spinării. Oare Shay fusese cu adevărat/urafa? Ce ştiau cu adevărat Shay şi ceilalţi despre Ţinutul de Fum?

— O supraveghem pe Shay de atunci, sperând că ne va duce la prietenii ei.

— Atunci de ce nu…? explodă Tally. De ce n-o *opriţi*?

— Din pricina ta.

— A mea?!

Vocea doctoriţei Cable se îmblânzi.

— Bănuiam că şi-a făcut o prietenă, că are un motiv să rămână în oraş. Ne-am gândit că va fi în regulă.

Tally nu reuşi decât să închidă ochii şi să scuture din cap.

— Dar apoi Shay a dispărut, continuă doctoriţa Cable. **S-**a dovedit a fi mai vicleană decât prietenii ei. Ai învăţat-o bine.

— *Eu* am învăţat-o? strigă Tally. Ştiu doar trucuri pe care le cunosc majoritatea urâţilor.

— Te subestimezi, spuse doctoriţa Cable.

Tally îşi întoarse privirea de la ochii de prădător şi încercă să nu asculte vocea tăioasă. Aceasta *nu* era vina ei. La urma urmelor, ea se hotărâse să rămână aici, în oraş. Voia să devină frumoasă. Încercase chiar **s-**o convingă pe Shay.

Dar nu reuşise.

— Nu este vina mea.

— Ajută-ne, T ally!

— Să vă ajut să ce?

— Să o găsim. Să-i găsim pe toţi.

T ally inspiră adânc.

— Dacă nu vor să fie găsiţi?

— Dar dacă vor? Dacă sunt minţiţi?

Tally încercă să-şi amintească faţa lui Shay în ultima noapte, când era plină de speranţă. Voia să părăsească oraşul la fel de mult cum îşi dorea Tally să devină frumoasă. Oricât de stupidă părea această alegere, Shay o făcuse cu ochii deschişi, respectând alegerea lui Tally de a rămâne.

Tally ridică privirea spre frumuseţea crudă a doctoriţei Cable, apoi se uită la pereţii galben-maronii, care semănau cu voma. Îşi aminti toate trucurile Circumstanţelor speciale din această zi – cum o lăsaseră să aştepte o oră în spital, gândi**ndu-**se că o să fie frumoasă, zborul agitat până aici şi chipurile nemiloase de pe holuri –, ceea ce o făcu să ia o hotărâre.

— Nu te pot ajuta. Am promis, spuse Tally.

Doctoriţa Cable îşi dezveli dinţii. De data aceasta, nu era nici măcar simulacrul unui zâmbet. Femeia devenise un monstru, răzbunătoare şi inumană.

— Atunci îţi fac şi eu o promisiune, Tally Younghlood. Până când nu ne ajuţi din toate puterile tale, nu vei fi niciodată frumoasă.

Doctoriţa Cable se îndepărtă.

— După mine, n-ai decât să mori urâtă.

Uşa se deschise. Bărbatul înfricoşător se afla afară, unde aşteptase în tot acest timp.

URATA PE VIAŢA

I

Trebuia să fi avertizat supraveghetorii despre întoarcerea ei. Toţi ceilalţi urâţi plecaseră probabil în vreo excursie şcolară neprogramată. Dar nu aflaseră cu suficient timp înainte cât să aibă vreme să-i salveze lucrurile. Când Tally ajunse în vechea ei cameră, văzu că totul fusese reciclat. Hainele, aşternuturile, mobila, imaginile de pe ecran – totul fusese readus la stadiul de Urâţenie Iniţială. Arăta de parcă altcineva s-ar fi mutat acolo pentru o scurtă perioadă de timp, apoi ar fi plecat, lăsând o cutie cu băutură ciudată în frigider.

Tally se aşeză pe pat, prea uluită ca să plângă. Ştia că va începe să ţipe curând, pierzându-şi cumpătul în cel mai prost moment şi în cel mai nepotrivit loc posibil. Acum, că întâlnirea cu doctoriţa Cable luase sfârşit, furia şi sfidarea ei se estompau şi nu mai persistase nimic care să o susţină. Obiectele ei dispăruseră, viitorul ei era spulberat şi nu îi rămăsese decât priveliştea de la fereastră.

Se aşeză şi privi, trebuind să-şi amintească la fiecare câteva minute că totul se întâmplase cu adevărat: frumuseţile crude, clădirile ciudate de la marginea oraşului, ultimatumul îngrozitor de la doctoriţa Cable. Tally se simţea de parcă o năzbâtie mai serioasă scăpase cu totul de sub control. O nouă realitate, ciudată şi îngrozitoare, se revelase ochilor ei, devorând lumea pe care o cunoştea şi o înţelegea.

Tot ce îi rămăsese era mica sacoşă pe care şi-o pregătise pentru spital. Nici măcar nu-şi amintea să o fi adus înapoi cu ea. Tally scoase cele câteva haine, pe care

le vârâse înăuntru la întâmplare, şi găsi bileţelul de la Shay. îl citi căutând indicii.

Mergi la scheletul de fier! Spărtura **s-**o ocoleşti!

Vei fi pe drumul cel bun când unul lung şi drept ai să găseşti.

Rece e marea, dar ai grijă **–** vei frâna!

La al doilea, ia cea mai mare greşeală a ta!

Patru zile mai târziu, alege partea pe care o dispreţuieşti

Şi**-**n flori, după insectele cu ochi de foc, să priveşti.

Bucură**-**te de zbor după ce găseşti ce vei căută.

Apoi pe capul chel aşteaptă până când se va lumina.

Nu pricepea mai nimic, câte un pic ici**-**colo. Cu siguranţă, Shay intenţionase să ascundă înţelesul de oricine altcineva ar fi citit biletul, folosind referinţe pe care doar ele două le puteau înţelege. Paranoia ei avea mai mult sens acum. Întâlni**nd-**o pe doctoriţa Cable, Tally îşi dăduse seama de ce David voia să păstreze secret acest oraş **–** sau tabără ori ce anume era.

Pe când ţinea biletul în mână, îşi dădu seama că era ceea ce îşi dorea doctoriţa Cable. Femeia se găsise tot timpul în aceeaşi încăpere cu scrisoarea, dar nu se obosiseră să o percheziţioneze. Aceasta însemna că Tally păstrase secretul lui Shay şi că încă mai avea ceva cu care să poată negocia.

Însemna, de asemenea, că cei de la Circumstanţele speciale puteau face greşeli.

Tally văzu ceilalţi urâţi întorcâ**ndu-**se înainte de ora prânzului. Pe când coborau din mijloacele de transport, cu toţii îşi întinseră gâturile ca să privească spre fereastra ei. Câţiva o arătară cu degetul, înainte ca ea să se poată ascunde în întuneric. După mai multe minute, auzi vocile copiilor pe hol. Aceştia tăcură atunci când trecură pe lângă uşa ei. Câţiva chicotiră, aşa cum fac întotdeauna noii urâţi atunci când încearcă să păstreze tăcerea.

Oare *râdeau* de ea?

I

Stomacul zgomotos îi aminti lui Tally că nu luase

micul dejun şi nici cina în seara de dinainte. Nu trebuie să mănânci sau să bei cu şaisprezece ore înainte de operaţie. îi era foarte foame.

Dar rămase în camera ei până când cina se sfârşi. Nu putea înfrunta o cantină plină cu urâţi care îi analizează fiecare mişcare, **întrebându-**se ce anume făcuse ca să**-**şi merite faţa încă urâtă. Când nu mai putu suporta foamea, Tally urcă pe acoperiş, unde se puneau resturile cinei pentru cei care le voiau.

Câţiva urâţi o zăriră în hol. Se adunară şi se dădură la o parte când trecu Tally, de parcă ar fi fost contagioasă. Oare ce le spuseseră supraveghetorii? se întrebă Tally. Că făcuse prea multe năzbâtii? Că nu putea fi operată şi că va rămâne urâtă pe viaţă? Sau doar că era un caz pentru Circumstanţele speciale?

Peste tot pe unde mergea, ochii celorlalţi se întorceau şi, cu toate acestea, niciodată nu se simţise mai *vizibilă*.

O farfurie fusese pregătită pentru ea pe acoperiş, sigilată în folie de plastic, pe care era trecut numele ei. Cineva observase că nu mâncase. Şi, desigur, cineva îşi dăduse seama că se ascundea.

Imaginea farfuriei cu mâncare, lâncezind singură, îi umplu ochii de lacrimile pe care şi le suprimase până atunci. Gâtul o ardea de parcă ar fi înghiţit ceva ascuţit şi era tot ce putea face înainte de a se întoarce în camera ei, înainte de a izbucni în hohote de plâns.

Când ajunse înapoi, Tally descoperi că nu uitase să aducă farfuria. Mâncă plângând, simţind gustul sărat al lacrimilor în fiecare îmbucătură.

Părinţii ei trecură pe la ea aproximativ o oră mai târziu.

Ellie se năpusti prima asupra ei, **într-**o îmbrăţişare care o lăsă pe Tally fără suflare, şi o ridică de la podea.

— Tally, biata mea fetiţă!

— Nu răni fata, Ellie. A avut o zi grea.

Chiar şi fără aer, se simţea bine în acea îmbrăţişare devastatoare. Ellie mirosise întotdeauna bine, ca o mamă,

iar Tally se simţise mereu mică în braţele ei. Eliberată după – probabil – un întreg minut, dar prea devreme, Tally se dădu înapoi, sperând că nu va plânge iar. Îşi privi părinţii cu sfială, **întrebându-**se ce gândeau aceştia. Se simţea ca o ratată.

— Nu ştiam că veniţi.

— Sigur că am venit, spuse Ellie, apoi scutură din cap. N-am mai auzit să se întâmple aşa ceva vreodată. Este ridicol. Şi o să dăm noi de capăt, nu-ţi face griji!

Tally simţi cum i se ia o povară de pe umeri. În sfârşit, cineva era de partea ei. Tatăl ei era o frumuseţe de vârstă mijlocie şi în ochii lui strălucea o siguranţă calmă. Fără îndoială că el avea să rezolve totul.

— Ce v-au spus? întrebă Tally.

Sol îi făcu semn, iar Tally se aşeză pe pat. Ellie i se alătură, în timp ce el păşea încolo şi încoace prin încăperea micuţă.

— Ei bine, ne-au vorbit despre fata asta, Shay. Se pare că a dat de bucluc.

— Sol! îl întrerupse Ellie. Biata fată e dispărută.

— Se pare că vrea să fie dispărută.

Mama ei îşi ţuguie buzele în tăcere.

— Nu este vina ei, Sol, spuse Tally. Pur şi simplu, nu voia să devină frumoasă.

— Aşadar, este o gânditoare independentă. Bun. Dar ar fi trebuit să-şi dea seama că nu trebuie să tragă şi pe altcineva după ea.

— Nu m-a tras nicăieri după ea. Sunt aici.

Tally privi pe fereastră, către imaginea familiară a Oraşului Noilor Frumuseţi.

— Unde se pare că voi fi pentru totdeauna.

— Ei, haide, spuse Ellie. Au spus că, după ce îi ajuţi să o găsească pe această Shay, totul va reveni la normal.

— Nu va fi nicio diferenţă dacă operaţia are loc mai târziu cu vreo câteva zile. Va fi o poveste grozavă pentru atunci când vei fi în vârstă, spuse Sol chicotind.

Tally îşi muşcă buza.

— Nu cred că-i pot ajuta.

— Ei bine, & tot posibilul, spuse Ellie.

— Dar nu pot. I-am promis lui Shay că nu voi spune nimănui despre planurile ei.

Păstrară cu toţii tăcerea vreme de câteva clipe.

Sol se aşeză, luâ**ndu-**i o mână **într-**ale sale. Erau calde şi puternice, ridate de la munca în atelier. Tally îşi dădu seama că nu îşi mai vizitase părinţii încă din săptămâna de dinaintea vacanţei de vară, când fusese nerăbdătoare să-şi petreacă din nou tot timpul cu Shay. Dar acum se bucură că îi vedea.

— Tally, cu toţii am făcut promisiuni atunci când eram mici. E parte din viaţa unui urât - totul este interesant, intens şi important, dar trebuie să te maturizezi. La urma urmelor, nu îi datorezi nimic acestei fete. Nu a făcut decât să-ţi creeze probleme.

Ellie o apucă de cealaltă mână.

— Şi nu vei face decât să o ajuţi, Tally. Cine ştie unde se află acum şi ce i **s-**a întâmplat? Sunt surprinsă că ai lăsat-o să fugă aşa. Nu ştii cât de periculos este afară?

Tally se trezi încuviinţând. Privind chipurile lui Sol şi Ellie, totul părea atât de limpede! Poate că, într-adevăr, cooperarea cu doctoriţa Cable avea să-i fie de ajutor lui Shay şi va readuce lucrurile la normal pentru ea. Dar gândul la doctoriţa Cable o făcu să se cutremure.

— Ar fi trebuit să-i vezi pe oamenii aceia. Cei care investighează dispariţia lui Shay! Arată ca nişte…

Sol râse.

— Cred că te şochează niţel la vârsta pe care o ai, Tally. Dar, desigur, noi, cei mai în vârstă, ştim totul despre Circumstanţele speciale. Poate că simt duri, dar nu-şi fac decât treaba, să ştii. Este o lume dură.

Tally oftă. Poate că şovăise doar pentru că frumuseţile acelea crude o speriaseră atât de tare.

— Le-ai întâlnit vreodată? Nu mi-a venit să cred cum arătau.

Ellie ridică o sprânceană.

— Ei bine, nu pot spune că am *întâlnit* vreuna.

Sol se încruntă, apoi izbucni în râs.

— Ei bine, tu nu *ai vrea* să întâlneşti una, Ellie. Iar tu, Tally, dacă faci acum ceea ce trebuie, probabil că nu va mai trebui să întâlneşti vreuna niciodată. Putem trăi foarte bine iară aşa ceva.

Tally îşi privi tatăl şi, pentru o clipă, văzu altceva decât înţelepciune şi încredere în expresia lui. Sol râsese cu prea multă uşurinţă de Circumstanţele speciale, respingând tot ce avea loc în afara oraşului. Pentru prima dată în viaţa ei, Tally se trezi ascultând o frumuseţe de vârstă mijlocie fără să fie în întregime convinsă. Dâ**ndu-**şi seama de acest lucru, simţi că o cuprinde ameţeala. Nu putea alunga din minte gândul că Sol nu ştia nimic despre lumea din exterior, spre care zburase Shay.

Poate că majoritatea oamenilor pur şi simplu nu *voiau* să ştie. Tally fusese învăţată totul despre locuitorii Ruinelor şi istoria timpurie, dar la şcoală nu li se spusese nimic despre oamenii care locuiau acum în afara oraşelor, oameni ca David. Până când o întâlnise pe Shay, nici Tally nu se gândise la aşa ceva.

Dar nu putea nega totul, aşa cum făcea tatăl ei. În plus, îi promisese solemn lui Shay. Chiar dacă nu era decât o urâtă, o promisiune rămânea o promisiune.

— Va trebui să mă gândesc la asta.

Pentru o clipă, o tăcere ciudată umplu încăperea. Spusese ceva la care ei nu se aşteptaseră. Apoi Ellie râse şi o bătu uşor pe mână.

— Ei bine, sigur că trebuie să te gândeşti.

Sol încuviinţă, reluâ**ndu-**şi postura.

— Ştim că vei proceda corect.

— Sigur. Dar, între timp, spuse Tally, aş putea să vin cu voiacasă?

Părinţii ei se priviră surprinşi.

— E ciudat să fiu din nou aici. Toată lumea ştie că eu… Nu mai sunt programată la cursuri, aşa că ar fi ca şi cum m**-**aş întoarce acasă pentru vacanţa de toamnă, doar că puţin mai devreme.

Sol a fost primul care îşi reveni şi o bătu încet pe umăr.

— Tally, nu crezi că ar fi încă şi mai ciudat pentru tine să fii în Oraşul Decăderii? Vreau să spun că, în această perioadă a anului, nu mai este niciun copil acolo.

— Ţi-e mult mai bine aici, împreună cu ceilalţi copii, draga mea, adăugă Elfie. Eşti doar cu câteva luni mai mare decât unii dintre ei. Şi apoi, nici măcar nu ţi-am pregătit camera.

— Nu-mi pasă. Nimic nu poate fi mai oribil decât asta, spuse Tally.

— Ei bine, comandă-ţi nişte haine şi resetează-ţi ecranul aşa cum îţi doreşti.

— Nu mă refeream la cameră…

— În orice caz, o întrerupse Ellie, de ce atâta agitaţie? Totul se va termina cât de curând. Poartă o discuţie plăcută cu Circumstanţele speciale, spune-le totul şi vei fi dusă acolo unde îţi doreşti să fii cu adevărat.

Priviră cu toţii pe fereastră spre turnurile Oraşului Noilor Frumuseţi.

— Presupun că asta ar trebui să fac.

— Draga mea, spuse Ellie, bătâ**nd-**o uşor pe picior, ce altă opţiune ai?

PERIS

În timpul zilei, se ascundea în camera ei.

Să meargă oriunde altundeva era o adevărată tortură. Urâţii din dormitorul ei o tratau de parcă ar fi fost o maladie ambulantă şi toţi cei care o recunoşteau, mai devreme sau mai târziu, o întrebau: „De ce nu eşti încă frumoasă?”

Era ciudat Era o urâtă de patru ani, dar cele câteva zile în plus îi explicaseră ce însemna acest lucru cu adevărat. Tally se privea în oglindă în fiecare zi, observând fiecare cusur, fiecare diformitate. Buzele ei subţiri, crispate de nefericire. Părul îi devenise încă şi mai băţos pentru că îşi tot trecea mâinile prin el, frustrată. Un trio de coşuri îi explodase pe frunte, de parcă ar fi marcat zilele care trecuseră de la cea de-a şaisprezecea aniversare. Ochii apoşi, prea mici, o priveau din oglindă, plini de furie.

Doar noaptea putea scăpa de încăperea mică,

privirile lungi şi speriate, de propria faţă urâtă.

Îi păcălise pe supraveghetori şi ieşise din nou, ca de obicei, dar nu mai avea chef de năzbâtii Nu avea pe cine să viziteze, cui să-i facă farse, iar ideea de a traversa râul era prea dureroasă ca s-o ia în seamă. Obţinuse o nouă placă de zbor şi o păcălise aşa cum o învăţase Shay. Prin urmare, măcar putea să zboare noaptea.

Dar zborul nu mai era la fel. Era singură, noaptea se făcea frig şi, indiferent cât de repede zbura, Tally era prinsă în capcană şi o ştia.

În cea de-a patra noapte de exil, îşi duse placa până la centura verde, rămânând la marginea oraşului. Trecu în viteză printre trunchiurile întunecate ale copacilor, atât de repede, încât mâinile şi faţa i se umplură de o mulţime de zgârieturi din pricina crengilor.

După câteva ore de zbor, neliniştile ei începură să se atenueze. Tally făcu o descoperire care o bucură: niciodată nu mai zburase atât de bine. Acum era aproape la fel de bună ca Shay. Placa nu se apropiase niciodată periculos de mult de copaci, iar pantofii ei se menţinuseră pe suprafaţa poroasă, de parcă ar fi fost lipiţi acolo. Transpirase chiar şi în aerul rece de toamnă, zburând până când îi obosiră picioarele. Gleznele o dureau, la fel şi braţele pentru că le ţinuse întinse ca pe nişte aripi, ca să se ghideze prin pădurea întunecată. Tally se gândi că, dacă ar menţine ritmul acesta toată noaptea, poate că mâine va dormi non-stop şi, astfel, va scăpa de hidoasa lumină a zilei.

Zbură până când epuizarea o forţă să se întoarcă acasă.

Când se strecură înapoi în camera ei, în zori, cineva o aştepta acolo.

— Peris!

Pe chipul lui apăru un zâmbet luminos, iar ochii mari sclipeau minunat în strălucirea dimineţii. Dar, când o privi mai de aproape, expresia lui se schimbă.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta, Zbanghio?

Tally clipi des.

— Nu ai aflat? N-au mai făcut…

— Nu asta.

Peris întinse mâna şi îi atinse cu degetele obrazul, care se strânse.

— Arăţi de parcă ai fi jonglat cu pisici întreaga noapte.

— O, da, răspunse Tally, trecâ**ndu-**şi degetele prin păr.

Apoi scormoni prin**tr-**un sertar. Scoase un spray medicinal, îşi închise ochii şi îl pulveriză pe faţă.

— Ah! exclamă ea cu câteva secunde înainte ca anestezicul să**-**şi facă efectul.

Apoi îl pulveriză şi pe mâinile zgâriate.

— O mică plimbare cu placa la miezul nopţii.

— E trecut de miezul nopţii, nu ţi se pare?

Soarele începuse să dea turnurilor din Oraşul Noilor Frumuseţi o nuanţă de roz. îl privi pe Peris, epuizată şi confuză.

— De cât timp eşti aici?

El se foi neliniştit în scaunul de la fereastră.

— De multă vreme.

— Îmi pare rău. N**-**am ştiut că vii.

Peris îşi ridică sprâncenele, chipul lui frumos exprimând durere.

— Sigur că am venit. În clipa în care mi**-**am dat seama unde eşti, am venit.

Tally se întoarse, **desfăcându-**şi pantofii cu tălpi aderente şi încercând să se adune. De la ziua ei, se simţise abandonată. Nu îi trecuse nicio clipă prin minte că Peris ar dori să o vadă, cu atât mai puţin aici, în Oraşul Urâţilor. Dar iată**-**l, îngrijorat, nerăbdător, minunat!

— Mă bucur să te văd, spuse ea, simţind lacrimile înceţoşâ**ndu-**i privirea.

Zilele acestea, ochii îi erau roşii şi umflaţi mai tot timpul.

El îi zâmbi fericit.

— Şi eu!

Gândul la felul în care trebuie că arăta o copleşi. Tally se prăbuşi pe pat, acoperi**ndu-**şi faţa cu mâinile şi

plângând. Peris se aşeză lângă ea şi o ţinu în braţe o vreme. Apoi îi şterse nasul şi o ridică.

— Uită-te la tine, Tally Younghlood.

Fata scutură din cap.

— Te rog, nu!

— Eşti un dezastru absolut.

Peris găsi o perie şi o trecu prin părul ei. Tally nu îl putea privi în ochi, aşa că fixa podeaua.

— Întotdeauna zbori cu placa **într-**un storcător?

Tally scutură din cap, atingâ**ndu-**şi uşor zgârieturile de pe faţă.

— Zgârieturile sunt de la crengile copacilor. Am zburat în mare viteză.

— O, aşadar, următorul tău truc spectaculos este să te sinucizi. Presupun că asta va depăşi năzbâtia actuală.

— Ce anume?

Peris îşi dădu ochii peste cap.

— Toată chestia asta pentru care n-ai devenit încă frumoasă. Foarte misterios.

— Da, ce mai năzbâtie!

— Când ai devenit *tu* modestă, Zbanghio? Toţi prietenii mei sunt fascinaţi.

Tally îşi întoarse ochii umflaţi spre prietenul ei, încercând să-şi dea seama dacă acesta glumea.

— Le-am povestit deja tuturor despre tine, după chestia aia cu alarma de incendiu, dar acum *chiar* mor de curiozitate să te cunoască, spuse el mai departe. Umblă zvonul că şi Circumstanţele speciale simt implicate.

Tally clipi des. Peris vorbea serios.

— Da, este adevărat, spuse ea. Din pricina lor sunt încă urâtă.

Ochii lui Peris se măriră încă şi mai mult.

— Zău? Ce spumos!

Tally se ridică, încruntată.

— *Toată lumea* ştia despre ei în afară de mine?

— Ei bine, eu habar n-aveam despre ce vorbea toată lumea. Din câte se pare, specialii sunt precum virusurile. Dai vina pe ei pentru orice ciudăţenie care are loc. Unii

oameni cred că sunt o minciună şi nimeni nu a *văzut* cu adevărat un special.

— Eu sunt cea norocoasă, presupun, răspunse Tally oftând.

— Prin urmare, sunt reali? întrebă Peris în şoaptă. Chiar arată diferit? Adică *nu sunt* frumoşi?

— Nu e vorba că nu simt frumoşi, Peris. Dar sunt foarte…

Tally îl privi. Era superb şi îi asculta cu nesaţ fiecare cuvânt. I se părea perfect să stea lângă el, să vorbească şi să se atingă, de parcă n-ar fi fost niciodată despărţiţi. Ea îi zâmbi şi spuse:

— Doar că nu sunt atât de frumoşi ca tine.

Peris râse.

— Va trebui să-mi povesteşti totul. Dar să nu cumva să mai spui şi altcuiva. Nu încă. Toată lumea o să fie intrigată. Putem să dăm o petrecere uriaşă după ce te faci frumoasă.

Tally încercă să zâmbească.

— Peris…

— Ştiu, probabil că nu trebuie să vorbeşti despre asta. Dar, după ce vei trece râul, doar să faci câteva aluzii la specialul N ştiu-Cum şi vei fi invitată la toate petrecerile! Şi asigură-te că mă iei şi pe mine.

Peris se aplecă spre ea.

— Umblă zvonul că toate slujbele grozave sunt obţinute de oamenii care au avut recorduri la năzbâtii pe când erau copii. Dar asta se va întâmpla peste mulţi ani. Cel mai important lucru acum este să devii frumoasă.

— Dar, Peris, spuse Tally, simţind că începe să o doară stomacul, nu cred că o să…

— O să-ţi placă la nebunie, Tally. Să fii frumos este cel mai bun lucru care ţi se poate întâmpla. Iar eu am să mă bucur de un milion de ori mai mult de frumuseţe atunci când vei fi împreună cu mine.

— Nu pot.

El se încruntă.

— Ce nu poţi?

Tally îl privi în ochi pe Peris, strângâ**ndu-**i mâna.

— Vezi tu, ei vor să-mi tom o prietenă. O persoană pe care am ajuns să o cunosc foarte bine. După ce ai plecat tu.

— Să o torni? Nu îmi spune că este vorba despre vreo năzbâtie urâtă.

— **Într-**un fel.

— Atunci, **toam**o. Cât de greu poate fi?

Tally se îndepărtă.

— Este important, Peris. Este mai mult decât o năzbâtie. I-am promis prietenei mele că-i păstrez secretul.

Ochii lui se îngustară şi, pentru o clipă, semănă din nou cu vechilii Peris: serios, gânditor, chiar un pic nefericit.

— Tally, şi mie mi-ai făcut o promisiune.

Tally înghiţi în sec şi îl privi lung. În ochii lui apăruseră lacrimi.

— Mi-ai promis că nu o să faci nicio prostie, Tally. Că vei fi cu mine în curând. Că vom fi frumoşi împreună.

Ea îşi atinse cicatricea din palmă, care se afla încă acolo, deşi a lui Peris fusese ştearsă. El îi apucă mâna.

— Cei mai buni prieteni pentru totdeauna, Tally.

Ea ştia că, dacă îl priveşte încă o dată în ochi, totul se va sfârşi. Nu va mai putea rezista.

— Cei mai buni prieteni pentru totdeauna? întrebă ea.

— Pentru totdeauna.

Tally inspiră adânc şi îl privi adânc în ochi. Peris părea atât de trist, de vulnerabil şi de rănit. Arăta perfect. Tally se imagină alături de el, la fel de frumoasă, petrecâ**ndu-**şi fiecare zi vorbind, râzând şi distrâ**ndu-**se.

— O să-ţi ţii promisiunea, Tally?

Un val de epuizare şi uşurare o cuprinse. Avea acum o scuză pentru a-şi încălca promisiunea, îi făcuse această făgăduială lui

Peris, la fel de reală, înainte de a o cunoaşte pe Shay. îl ştia de ani de zile, pe când pe Shay, doar de câteva luni.

Iar Peris se afla chiar acolo, nu **într-**o sălbăticie

bizară. Şi o privea cu ochii aceia…

— Desigur.

— Serios?

El zâmbi, luminos ca soarele ce strălucea la fereastră.

— Da.

Cuvintele ieşeau atât de uşor.

— Am să vin cât am să pot de repede, îţi promit.

El oftă şi o îmbrăţişă cu putere, legă**nând-**o uşor. Tally simţi din nou lacrimi în ochi. În cele din urmă, Peris îi dădu drumul şi privi fereastra însorită.

— Trebuie să plec…

Îi făcu semn din dreptul uşii.

— Ştii, înainte ca supraveghetorii să se trezească…

— Bineînţeles.

— E vremea trezirii, iar pe tine te aşteaptă o zi importantă. Tally încuviinţă. Niciodată nu se simţise atât de epuizată.

Muşchii o dureau, iar faţa şi mâinile începuseră din nou să o usture. Dar se simţea incredibil de uşurată. Acest coşmar începuse în urmă cu trei luni, când Peris traversase râul. Iar curând totul avea să se termine.

— Bine, Peris. Ne vedem curând. Cât se poate de curând. El o îmbrăţişă din nou, îi sărută obrajii săraţi şi zgâriaţi, şoptind:

— Poate în câteva zile. Sunt atât de încântat!

Peris îşi luă rămas-bun şi plecă, nu înainte să cerceteze cu atenţie coridorul. Tally privi pe fereastră ca să-l mai zărească încă o dată şi îşi dădu seama că un magnetoglisor îl aştepta jos. Frumuseţile chiar obţineau tot ce îşi doreau.

Tally nu. dorea nimic mai mult decât să adoarmă, dar trebuia să ducă la bun sfârşit ceea ce hotărâse. Ştia că acum, când Peris plecase, îndoielile se vor întoarce şi o vor bântui din nou. Nu mai suporta încă o zi ca aceasta, în care să nu ştie dacă purgatoriul în care continua să fie urâtă se va sfârşi. În plus, îi promisese lui Peris că va fi împreună cu el cât mai curând posibil.

— Îmi pare rău, Shay, spuse Tally încetişor.

Apoi îşi luă inelul-interfaţă de unde zăcuse toată noaptea, pe noptieră, şi îl puse pe deget.

— Mesaj pentru doctoriţa Cable sau oricine altcineva, i se adresă ea. Am să fac ce doriţi. Doar lăsaţi-mă să dorm o vreme. Mesaj încheiat.

Tally oftă şi se aşeză din nou pe pat. Ştia că ar fi trebuit să-şi pulverizeze din nou medicament pe răni, dar gândul că ar trebui să se mişte îi dădea dureri în tot corpul. Câteva duzini de zgârieturi n-aveau **s-**o împiedice să doarmă astăzi. Nimic n-avea **s-**o împiedice.

Câteva secunde mai târziu, camera vorbi.

— Răspuns de la doctoriţa Cable. O maşină va fi trimisă pentru tine. Soseşte în douăzeci de minute.

— Nu, bâigui ea, dar îşi dădu seama că era prea târziu să se opună.

Circumstanţele speciale aveau să-şi facă apariţia, să o trezească, să o ia. Tally se hotărî să încerce să doarmă câteva minute. Tot era mai bine decât nimic.

Dar în următoarele douăzeci de minute nu reuşi să închidă un ochi.

SPIONUL

Frumuseţile crude păreau încă şi mai nepământene pentru ochii ei obosiţi. Tally se simţea ca un şoarece **într-**o cuşcă plină de ulii, care aşteptau ca unul dintre ei să se năpustească asupra ei. Călătoria cu magnetoglisorul fusese încă şi mai neplăcută de data asta.

Se concentră la greaţa care îi devora stomacul, încercând să uite de ce se afla acolo. Când Tally şi escorta ei îşi croiră drum pe hol, ea încercă să se adune, aranjâ**ndu-**şi bluza şi părul.

Doctoriţa Cable nu arăta ca şi cum tocmai **s-**ar fi trezit din somn. Tally încercă fără succes să-şi imagineze cum ar fi arătat doctoriţa Cable ciufulită. Ochii ei pătrunzători, de un cenuşiu metalic, nu păreau să se închidă vreodată destul de mult cât să doarmă.

— Aşadar, T ally, te-ai răzgândit.

— Da.

— Şi acum o să răspunzi la toate întrebările noastre? Sincer şi de bunăvoie?

Tally pufăi.

— Nu-mi daţi şansa să aleg.

— Întotdeauna dăm şansa alegerii, Tally, spuse doctoriţa Cable zâmbind. Tu ai făcut propria-ţi alegere.

— Grozav. Mersi. Ştii ceva? Pune-mi întrebările.

— Desigur. Mai întâi, ce naiba **s-**a întâmplat cu faţa ta?

Tally oftă şi îşi atinse cu o mână zgârieturile.

— De la copaci.

— Copaci? întrebă doctoriţa Cable ridicând o sprânceană. Foarte bine. Un subiect mai important acum. Despre ce ai vorbit cu Shay ultima oară când ai văz**ut-**o?

Tally îşi închise ochii. Acesta era momentul când avea să-şi încalce jurământul faţă de Shay. Dar o voce firavă din creierul ei obosit îi aminti că totuşi îşi ţinea o promisiune. În sfârşit, i se putea alătura lui Peris.

— Mi-a spus că vrea să plece. Să fagă cu cineva pe nume David.

— Ah, da, misteriosul David.

Doctoriţa Cable se lăsă pe spate.

— Şi a spus unde vor merge ea şi David?

— **Într-**un loc numit Ţinutul de Fum. Ca un oraş, doar că mai mic. Nimeni nu este stăpân acolo şi nimeni nu este frumos.

— Şi a spus unde se află locul acela?

— Nu, nu mi-a spus.

Tally oftă şi scoase bileţelul mototolit al lui Shay din buzunar.

— Dar mi-a dat aceste instrucţiuni.

Doctoriţa Cable nici măcar nu privi biletul. În schimb, împinse spre Tally o bucată de hârtie care se afla pe masă. Cu ochii împăienjeniţi, Tally văzu o copie 3D a biletului, reprodusă perfect, până la inciziile pe care scrisul laborios al lui Shay le lăsase pe hârtie.

— Ne-am rezervat dreptul de a face o copie prima dată când ai venit aici.

Tally o privi cu severitate pe doctoriţa Cable, dâ**ndu-**şi seama că fusese păcălită.

— Atunci de ce aveţi nevoie de mine? Nu ştiu nimic altceva decât ceea ce v-am spus. Nu i-am cerut să-mi spună mai multe. Şi n-am mers cu ea pentru că… voiam… *să fiu frumoasă*]

Lui Tally i se puse un nod în gât, dar se hotărâse că, indiferent de circumstanţe – speciale ori ba –, nu va plânge în faţa doctoriţei Cable.

— Mă tem că informaţiile din bilet sunt criptice pentru noi, Tally.

— Şi pentru mine.

Doctoriţa Cable îşi miji ochii.

— Instrucţiunile par a fi codificate pentru a fi citite de cineva care o cunoaşte pe Shay foarte bine. De tine, poate.

— Da, înţeleg o parte. Dar după primele două rânduri mă pierd.

— Sunt convinsă că este foarte dificil. Mai ales după o noapte lungă cu… copaci. Totuşi, cred că ne poţi ajuta.

Doctoriţa Cable deschise o mică servietă care se afla pe birou, între ele. Creierul obosit al lui Tally se lupta să înţeleagă ce erau obiectele de dinăuntru. Un aprinzător, un sac de dormit mototolit…

— Hei, astea sunt obiectele din trusa de supravieţuire pe care o avea Shay.

— Exact, Tally. Aceste truse dispar foarte des. De obicei, cam atunci când un urât dispare.

— Atunci misterul este rezolvat. Shay era gata să călătorească spre Ţinutul de Fum cu obiectele astea.

— Ce altceva mai avea la ea?

Tally ridică din umeri.

— O placă de zbor. Una specială, cu celule solare.

— Sigur că o placă de zbor. De ce le plac lichelelor plăcile astea? Şi ce crezi că avea Shay de gând să mănânce?

— Avea pachete cu mâncare. Deshidratată.

— Ca asta?

Doctoriţa Cable scoase un pachet argintiu.

— Da. Şi avea destulă pentru patru săptămâni, răspunse Tally, inspirând adânc. Două săptămâni, dacă aş fi mers şi eu cu ea. Spunea că e mai mult decât suficientă.

— Două săptămâni? înseamnă că nu mergea foarte departe.

Doctoriţa Cable luă un rucsac negru de lângă birou şi începu să pună înăuntru obiectele.

— Ai putea să reuşeşti.

— Să reuşesc? *Ce* să reuşesc?

— Să parcurgi drumul. Până la Ţinutul de Fum.

— *Eu*?

— Tally, doar tu înţelegi aceste instrucţiuni.

— V-am spus, nu ştiu ce înseamnă!

— Dar vei şti, odată pornită la drum. Şi dacă eşti… motivată corespunzător.

— Dar v-am spus deja tot ce voiaţi să ştiţi. V-am dat biletul. Mi-aţi promis!

Doctoriţa Cable scutură din cap.

— Promisiunea mea, Tally, a fost că nu vei fi frumoasă până când nu ne vei ajuta făcând tot ce îţi stă în putere. Am încredere că poţi face asta.

— Dar de ce eu?

— Ascultă cu atenţie, Tally. Chiar crezi că aceasta este prima oară când ni se vorbeşte despre David? Sau despre Ţinutul de Fum? Sau când găsim nişte instrucţiuni alambicate despre cum se ajunge acolo?

Tally se înfioră auzind vocea tăioasă ca lama şi îşi întoarse privirea de la chipul crud şi furios.

— Nu ştiu.

— Am mai văzut toate astea. Dar ori de câte ori au mers dintre ai noştri, nu au găsit nimic. Doar fum, într-adevăr.

Tally simţi din nou nodul acela în gât.

— Şi cum voi reuşi eu să găsesc ceva?

Doctoriţa Cable trase spre ea copia biletului de la Shay.

— Acest ultim rând, care spune „pe capul chel

aşteaptă”, se referă în mod cert la un loc de întâlnire. Vei merge acolo şi vei aştepta. Mai devreme sau mai târziu, vor veni să te ia. Dacă trimit un magnetoghsor plin cu speciali, prietenii tăi vor deveni oarecum bănuitori.

— Vrei să spui că voi merge acolo *singură*?

Doctoriţa Cable inspiră adânc, dezgustul **citindu-**i**-**se pe chip.

— Nu este foarte complicat, Tally. Ai luat o altă hotărâre, te**-**ai decis să fugi, urmând indicaţiile prietenei tale, Shay. Doar un alt urât care scapă de tirania frumuseţii.

Tally îi privi faţa nemiloasă prin**tr-**o perdea de lacrimi.

— Şi apoi?

Doctoriţa Cable scoase un alt obiect din servietă, un colier cu un mic pandantiv în formă de inimă. Apăsă pe laturile acestuia, iar inimioara se deschise.

— Priveşte înăuntru.

Tally ridică inimioara în dreptul ochilor.

— Nu văd nimic… O!

Pandantivul aruncă un fulger de lumină, orbi**nd-**o pentru o secundă. Apoi inimioara scoase un bip scurt.

— Localizatorul va fi activ doar la citirea retinei tale. Odată activat, vom sosi acolo în câteva ore. Noi putem călători foarte rapid.

Cable lăsă colierul să cadă pe birou.

— Dar să nu**-**l activezi până când nu ajungi în Ţinutul de Fum. Ne**-**a luat ceva timp să facem aranjamentele. Vreau ca totul să fie real, Tally.

Tally clipi ca să alunge imaginea fulgerului de lumină, forţâ**ndu-**şi creierul obosit să gândească. Îşi dădu seama că aceasta nu fusese niciodată o simplă chestiune privind răspunsurile la întrebări. Doriseră ca ea să fie un spion care se infiltrează. Se întreba de cât timp planificaseră asta. De câte ori încercaseră Circumstanţele speciale să pună un urât să lucreze pentru ei?

— Nu pot să fac asta.

— Ba poţi, Tally. Trebuie. Gândeşte**-**te la asta ca la o

aventură.

— Te rog! Nu am petrecut niciodată o noapte întreagă în afara oraşului. Nu singură.

Doctoriţa Cable ignoră suspinele care întretăiau cuvintele lui Tally.

— Dacă nu eşti de acord cu asta acum, voi găsi pe altcineva. Iar tu vei fi urâtă pentru totdeauna.

Tally ridică privirea, încercând să vadă printre lacrimile care-i curgeau acum nestingherite. Voia să privească dincolo de masca rea a doctoriţei Cable şi să descopere adevărul. Acolo, în ochii ei serbezi, cenuşii ca metalul, se afla o siguranţă rece, îngrozitoare, care nu semăna cu nimic din ce ar fi putut caracteriza o frumuseţe normală. Tally îşi dădu seama că femeia vorbea serios.

Ori se infiltra în Ţinutul de Fum şi o trăda pe Shay, ori rămânea urâtă pentru toată viaţa.

— Trebuie să mă gândesc.

— Povestea ta va fi că ai fugit în noaptea de dinainte de ziua ta de naştere, spuse doctoriţa Cable. Asta înseamnă că trebuie deja să recuperezi cele patru zile pierdute. Dacă mai întârzii, nu te vor crede. Îşi vor da seama ce **s-**a întâmplat. Aşa că trebuie să te decizi acum.

— Nu pot. Sunt prea obosită.

Doctoriţa Cable arătă înspre ecranul din perete, unde apăru o imagine. Ca o oglindă, dar în detaliu, o prezenta pe Tally aşa cum arăta acum: cu ochii umflaţi, epuizată, cu zgârieturi roşii pe faţă, părul ciufulit şi expresia de pe chip care devenea îngrozită la vederea propriei sale imagini.

— Asta eşti tu, Tally. Pentru totdeauna.

— Stinge-l…

— Hotărăşte-te!

— Bine, o fac. Stinge ecranul!

Ecranul se întunecă.

Partea a II-a

FUMUL

Nu există frumuseţe deosebită în a cărei alcătuire să nu fie şi ceva nepotrivit.

— Francis Bacon, *Eseuri sau sfaturi politice şi*

morale.

„Despre frumuseţe”[1]

PLECAREA

Tally plecă la miezul nopţii.

Doctoriţa Cable solicitase ca nimănui să nu i se vorbească despre misiunea ei, nici măcar supraveghetorilor din dormitorul ei. Era bine dacă Peris răspândise zvonuri – nimeni nu credea bârfele noilor frumuseţi, oricum. Dar nici măcar părinţii ei nu aveau să fie informaţi oficial că Tally fusese obligată să fugă. Exceptând micul pandantiv în formă de inimă, era pe cont propriu.

Se strecură afară pe fereastră aşa cum făcea de obicei, coborând în spatele containerului de reciclare. Inelul-interfaţă rămăsese pe noptieră. Tally nu avea la ea decât rucsacul de supravieţuire şi biletul de la Shay. Fusese cât pe ce să-şi uite senzorul pentru abdomen, dar şi-l prinse chiar înainte să plece. Luna era plină aproape pe jumătate şi în creştere. Măcar beneficia de o oarecare lumină în timpul călătoriei.

O placă de zbor specială, pentru distanţe lungi, aştepta sub stăvilar. De-abia se mişcă atunci când Tally păşi pe ea. Majoritatea plăcilor se legănau, ajustâ**ndu-**se la greutatea celui care le folosea, mişcâ**ndu-**se ca o placă de surfing, dar aceasta era cât se poate de fermă. Pocni din degete, şi placa se ridică sub tălpile ei, stabilă ca o lespede de ciment.

— Nu e rău, spuse ea, muşcâ**ndu-**şi buza.

De când fugise Shay, în urmă cu zece zile, începuse să stea de vorbă cu ea însăşi. Nu era un semn bun. Urma să fie complet singură în următoarele zile şi conversaţiile imaginare erau ultimul lucru de care avea nevoie.

Placa pomi uşor înainte, urcând taluzurile, până în vârful stăvilarului. Odată ajunsă la râu, Tally spori viteza, aplecâ**ndu-**se înainte până când râul deveni o umbră luminoasă sub picioarele ei. Placa nu părea să aibă un

---

1 Traducere în limba română de A. Roşu (Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1969).

coordonator de viteză **–** nu se auzi niciun avertisment de siguranţă. Poate că singurele limite erau spaţiul deschis din faţa ei, metalul de la sol şi picioarele lui Tally de pe placă.

Viteza era totul dacă voia să recupereze cele patru zile în infern. Dacă Tally îşi făcea apariţia prea târziu după ziua ei de naştere, Shay putea să**-**şi dea seama că operaţiunea ei fusese întârziată. Astfel, îşi putea da seama că Tally nu era o fugară oarecare.

Râul curgea tot mai repede dedesubt, iar ea ajunse la vâltori în timp record. Stropii de apă se izbiră de ea precum grindina atunci când răzbi la prima cascadă, iar Tally se lăsă pe spate, ca să mai încetinească viteza. Totuşi, trecea de vâltori mai repede decât o făcuse vreodată.

Tally îşi dădu seama că placa aceasta nu era o jucărie urâtă. Era cât se poate de reală. În capătul ei din faţă, strălucea un semicerc de lumini, primind răspuns de la detectorul de metale, care verifica fără întrerupere solul în căutarea fierului care să o menţină la înălţime. Luminile rămăseseră aprinse când escaladă vâltorile, şi Tally speră că Shay avusese dreptate când vorbise despre depozitele de metale care se găseau în fiecare râu. Altminteri, avea să fie o călătorie foarte lungă.

Desigur, la viteza aceasta nu ar fi avut timp să oprească, dacă luminile **s-**ar fi stins pe neaşteptate. Ceea ce ar fi transformat călătoria **într-**una foarte scurtă.

Dar luminile rămaseră aprinse, iar nervii lui Tally fură calmaţi de urletul apei albe, de stropii reci care îi udau faţa, de senzaţiile pe care le avea atunci când îşi apleca trupul pentru a lua curbele, în întunecimea aceea împestriţată de lumina lunii. Placa era mai inteligentă decât cea veche şi îi învăţase mişcările în câteva minute. Era ca şi cum ar fi trecut de la o tricicletă la o motocicletă: o înspăimânta, dar o şi încânta.

Tally se întrebă dacă drumul spre Ţinutul de Fum cuprindea multe vâltori. Poate că avea să fie cu adevărat o aventură. Desigur, la capătul călătoriei nu se găsea decât trădarea. Sau, mai rău, avea să descopere că încrederea

lui Shay în David fusese o greşeală, ceea ce putea însemna… orice. Probabil ceva îngrozitor.

Se cutremură, hotărâ**ndu-**se să nu se mai gândească la această posibilitate.

Când Tally ajunse la capăt, încetini şi întoarse placa, privind pentru ultima oară spre oraş. Strălucea în valea întunecată şi era atât de departe, încât putea acoperi priveliştea cu o mână. În aerul limpede al nopţii, Tally putea zări artificiile care se desfăceau ca nişte flori luminoase, miniaturi perfecte. Sălbăticia din jurul ei părea mult mai întinsă, râul agitat **–** plin de forţă; şi pădurea **–** uriaşă, iar în întunecimile ei se ascundeau o mulţime de secrete.

Îşi permise să privească lung luminile oraşului înainte de a păşi pe mal, **întrebându-**se când avea să**-**şi mai vadă din nou căminul.

Pe drum, Tally se întrebă cât de des va fi nevoită să meargă pe jos. Călătoria până la vâltori fusese cea mai rapidă, chiar mai rapidă decât cea cu maşina Circumstanţelor speciale, în traficul oraşului. După o asemenea viteză, se simţea ca un melc cărând rucsacul şi placa.

Dar, curând, Ruinele Ruginite apărură dedesubt, iar detectorul de metal al plăcii o conduse pe Tally până la filonul de fier. Călători până la turnurile prăbuşite, devenind tot mai agitată pe măsură ce ruinele apăreau înaintea ei, blocând luna. Clădirile dărăpănate o înconjurară, iar dedesubt zăceau maşinile ruginite şi tăcute. Privind prin ferestrele goale, îşi dădu seama cât era de singură, un călător solitar **într-**un oraş pustiu.

— „Mergi la scheletul de fier! Spărtura **s-**o ocoleşti!”, spuse ea cu voce tare, o incantaţie menită să alunge fantomele ruinelor.

Măcar partea aceasta a biletului era clară: scheletul de fier trebuia să se refere la montagnes russes.

Când ruinele făcură loc zonelor întinse, Tally îşi desfăcu placa. Ajungând la montagnes russes, străbătu întregul circuit în viteză maximă. Poate că „Spărtura **s-**o

ocoleşti!” era singura parte importantă a indiciului, dar Tally se hotărâse să trateze textul ca pe o vrajă. Dacă nu lua în seamă vreo parte, întregul bilet putea să devină lipsit de sens.

Şi se simţea bine călătorind din nou în viteză, lăsând în urmă fantomele Ruinelor Ruginite. Virând în viteză şi coborând brusc, cu lumea roti**ndu-**se în jurul ei, Tally se simţea ca un obiect prins de vânt, neştiind în ce direcţie avea **s-**o poarte călătoria aceea, în cele din urmă.

Cu câteva secunde înainte să sară peste spărtură, luminile detectorului de metale se stinseră. Placa începu să coboare, iar ea simţi un gol în stomac. Bănuiala ei se dovedi corectă **–** la viteză maximă, placa nu putea avertiza.

Tally zbură prin aer în bezna tăcută, fâşâitul trecerii ei provocând unicul zgomot. Îşi aduse aminte cât de furioasă fusese prima oară când depăşise spărtura. Câteva zile mai târziu, totul devenise o glumă între ele, o chestie specifică urâţilor. Dar acum Shay o făcuse din nou, dispărând asemenea şinelor de dedesubt, lăsâ**nd-**o pe Tally să cadă în gol.

Cinci secunde mai târziu, luminile licăriră din nou, iar brăţările o echilibrară. Placa se reactivă, ridicâ**ndu-**se uşor sub tălpile ei, solidă şi reconfortantă. La capătul dealului, drumul cotea, urcând abrupt spre o serie de spirale. Dar Tally încetini şi continuă să înainteze, murmurând „Spărtura **s-**o ocoleşti”.

Ruinele se continuau sub picioarele ei. Acolo erau aproape în întregime afundate, lipsite de formă, străpungând vegetaţia. Dar locuitorii Ruinelor construiseră straşnic, îndrăgostiţi de scheletele lor extravagante de metal. Luminile din vârful plăcii rămăseseră aprinse.

„Vei fi pe drumul cel bun când unul lung şi drept ai să găseşti”, îşi spuse Tally.

Memorase biletul de la început până la sfârşit şi invers, dar repetând cuvintele nu însemna că le găsea şi noima.

„*Un* ce?” aceasta era întrebarea. Un schelet de fier? Un spaţiu gol? Prima variantă ar fi prostească. Ce rost ar

avea să fie lung şi drept? Un spaţiu lung? Poate că descrierea se referea la un canion, la poalele căruia se afla un râu. Dar cum putea un canion să fie drept?

Poate că „unu” se referea la numărul 1. Oare ar trebui să caute ceva care semăna cu numărul 1? Dar cifra 1 era doar o linie dreaptă, nu lungă. La fel şi I, numeralul roman pentru unu, exceptând liniuţele de sus şi jos. Sau punctul din vârf dacă era un *i* mic.

— Mulţumesc pentru indiciul ăsta grozav, Shay, spuse Tally.

Nu i se mai părea o idee chiar atât de proastă să vorbească singură aici, în afara Ruinelor, unde relicvele oraşului se luptau cu strânsoarea plantelor căţărătoare. Orice era mai bun decât tăcerea aceea mormântală. Trecu de întinderi vaste de ciment, crăpate şi năpădite de iarbă. Ferestrele pereţilor căzuţi o fixau, împroşcând cu ierburi sălbatice, de parcă pământul le-ar fi dotat cu ochi.

Studie orizontul în căutarea indiciilor. Nu vedea nimic lung şi drept. Privind în jos pământul deasupra căruia zbura, Tally reuşi cu greu să distingă ceva în întunericul sufocat de ierburi. Putea să treacă foarte bine pe lângă obiectul sugerat de indicii şi să nu ştie, fiind nevoită să refacă drumul la lumina zilei. Dar cum va şti dacă a mers prea departe?

— Mulţumesc, Shay, repetă ea.

Atunci zări ceva pe sol şi se opri.

Prin giulgiul de ierburi şi pietriş, apăruseră nişte forme geometrice – un şir de dreptunghiuri. Îşi coborî placa şi văzu că sub ea se afla un drum cu şine de metal şi bare de lemn – la fel ca un schelet de montagnes russes, doar că mult mai mare. Şi se întindea în linie dreaptă, cât vedea cu ochii.

— „Mergi la scheletul de fier! Spărtura **s-**o ocoleşti! Vei fi pe drumul cel bun când unul lung şi drept ai să găseşti”.

Era vorba de montagnes russes, dar cu şine lungi şi drepte.

— Păi şi la ce foloseşte? se întrebă Tally cu voce tare.

Ce era distractiv când din montagnes russes lipseau urcuşurile şi cotiturile?

Ridică din umeri. Oricare ar fi fost felurile în care se distrau locuitorii Ruinelor, reuşiseră un drum perfect pentru placă. Şinele se întindeau în două direcţii, dar era destul de uşor să îţi dai seama pe care să o alegi. Una ducea înapoi, spre locul din care venise, spre centrul ruinelor. Cealaltă ducea în afară, în nord, îndreptâ**ndu-**se spre mare.

— „Rece e marea”, cită ea din următorul rând al biletului de la Shay şi se întrebă cât de mult avea să meargă spre nord.

Tally spori viteza plăcii, încântată că aflase răspunsul. Dacă toate ghicitorile lui Shay erau atât de uşor de rezolvat, toată această călătorie avea să fie apă de ploaie.

SPAGBOL

În noaptea aceea, scoase un timp bun.

Şinele bâzâiau sub ea, descriind curbe line atunci când ocoleau dealurile, traversând râurile pe poduri în ruină, îndreptâ**ndu-**se tot timpul spre mare. De două ori o conduseră printre alte ruine ruginite, oraşe mai mici, supuse procesului de dezintegrare. Doar câteva forme răsucite de metal rămăseseră, ridicâ**ndu-**se deasupra copacilor, asemenea unor degete scheletice care tânjeau după aer. Maşini arse erau răspândite peste tot, sufocând străzile până la ieşirea din oraş, contorsionate în coliziuni, în timpul ultimei izbucniri de panică din rândul locuitorilor.

Aproape de centrul unuia dintre oraşele în ruină, descoperi la ce servea această şină lungă şi dreaptă**. Într-**o îmbinare de linii de fier, încurcate ca o placă uriaşă de circuite, găsi câteva maşini de montagnes russes ruginite, containere gigantice pline cu mărfuri de**-**ale locuitorilor, mormane neidentificabile de rugină şi plastic. Tally îşi aminti acum că oraşele acestea nu erau independente economic şi făceau mereu schimburi între ele, atunci când nu se luptau pentru supremaţie. Trebuie să fi folosit şinele ca să mute marfa din**tr-**un oraş **într-**altul.

Când cerul începu să se lumineze, Tally auzi zgomotul mării în depărtare, un geamăt slab venind de dincolo de orizont. Simţea mirosul sării în aer, ceea ce îi readuse în minte plimbările până la ocean cu Ellie şi Sol, pe când era mică.

„Rece e marea, dar ai grijă – vei frâna!”, mai spunea biletul lui Shay.

Curând, Tally avea să vadă valurile spărgâ**ndu-**se de mai. Poate că se afla aproape de următorul indiciu.

Tally se întrebă cât timp recuperase cu noua ei placă. Îşi sporise viteza, înfăşurâ**ndu-**se în jachetă, în răcoarea de dinainte de venirea zorilor. Şinele începuseră să urce lin, tăind nişte formaţiuni calcaroase. Îşi aminti de stâncile albe care se ridicau deasupra oceanului, de păsările care se adunau pentru a-şi face cuiburi în crevasele din înalturi.

Aceste excursii cu Sol şi Ellie păreau să fi avut loc în urmă cu o sută de ani. Se întreba dacă exista vreo operaţie care să o poată transforma la loc în copil, pentru totdeauna.

Deodată, în faţa lui Tally se deschise o cale prin**tr-**un pod dărâmat. Câteva secunde mai târziu, văzu că podul nu reuşea să ajungă de la un capăt la altul şi nu exista niciun râu plin cu depozite de metal dedesubt, care să o susţină. Doar o cădere abruptă în mare.

Tally îşi înclină placa în lateral, **într-**un derapaj. Genunchii se îndoiră sub forţa frânei, iar pantofii cu tălpi aderente scârţâiră când alunecară pe suprafaţa plăcii. Trupul ei devenise aproape paralel cu pământul.

Dar pământul dispăruse.

O prăpastie adâncă se deschisese sub ea, o fisură pe care marea o tăiase între stânci. Valurile agitate se spărgeau în canalul îngust, spuma strălucind în întuneric. Gemetele lor flămânde ajungeau până la urechile ei. Luminile detectorului de metal al plăcii se stinseră una câte una, când Tally ajunse la capătul podului metalic spintecat.

Simţi că placa îşi pierde puterea şi alunecă în jos.

Un gând îi trecu prin minte: dacă sărea acum, putea

să se prindă de capătul podului frânt. Dar placa ar cădea în prăpastia din spatele ei, lăsâ**nd-**o agăţată acolo.

În cele din urmă, placa îşi opri mişcarea, rămânând suspendată în aer, dar Tally cobora în continuare. Ultimele bucăţi ale podului prăbuşit se aflau acum *deasupra* ei şi nu mai putea ajunge la ele. Placa se înclină în jos, luminile detectorului de metal stingâ**ndu-**se una câte una, pe măsură ce magneţii îşi pierdeau sursele de energie. Tally era prea grea. Îşi scoase rucsacul, gata să**-**l arunce. Dar cum va putea supravieţui iară el? Singura ei şansă era să se întoarcă în oraş după alte provizii, ceea ce însemna că avea să piardă încă două zile. Vântul rece care venea dinspre ocean agita vâltoarea, făcâ**ndu-**i pielea ca de găină. Era frigul morţii.

Dar curentul menţinu placa în aer şi, pentru câteva clipe, Tally nici nu se ridică şi nici nu căzu. Apoi placa începu din nou să alunece în jos…

Tally îşi vârî mâinile în buzunarele jachetei şi apoi îşi desfăcu braţele, creând o velă, care să se umfle cu aer. O rafală şi mai puternică o izbi, ridicâ**nd-**o uşor, preluând o parte din greutatea de pe placă, iar una dintre luminile detectorului de metale clipi cu mai multă putere.

Asemenea unei păsări cu aripile întinse, începu să se înalţe.

Elevatoarele prinseră treptat să**-**şi recâştige poziţia asupra traseului, până când placa o aduse la acelaşi nivel cu capătul podului. Tally o conduse cu grijă înapoi pe marginea stâncii, simţind un fior puternic în tot corpul atunci când placa ajunse pe sol. Se opri, cu picioarele tremurâ**ndu-**i.

— „Rece e marea, dar ai grijă **–** vei frâna!”, spuse ea cu o voce răguşită.

Oare cum putuse să fie atât de proastă şi să sporească viteza chiar când biletul lui Shay îi spunea să aibă grijă?

Tally căzu la pământ, ameţită şi obosită din**tr-**odată. Revăzu cu ochii minţii prăpastia deschizâ**ndu-**se, valurile de dedesubt izbi**ndu-**se indiferente de pietrele colţuroase.

Ar fi putut fi *ea* acolo jos, lovită de tumult până când nu avea să mai rămână nimic din trupul ei.

Aceasta era sălbăticia, îşi reaminti ea. Greşelile aveau consecinţe serioase.

Chiar înainte ca inima lui Tally să-şi domolească bătăile acelea nebuneşti, stomacul începu să-i urle.

Întinse mâna după rucsac şi scoase purificatorul de apă, pe care îl umpluse la ultimul râu. Goli filtrul. O grămăjoară de lături maronii se scurseră afară.

— Bleah, făcu ea, deschizând capacul ca să se uite înăuntru.

Apa părea curată şi nu avea niciun miros nespecific.

Bău cu nesaţ, pentru că avea nevoie de apă, dar păstră o mare parte pentru cină sau micul dejun, orice ar fi fost. Tally plănuia să călătorească mai ales noaptea, lăsând placa să se reîncarce de la soare ziua, ca să nu piardă timp.

Băgă mâna în geanta impermeabilă şi scoase un pachet de mâncare, la întâmplare.

— Spaghol, citi ea pe etichetă şi ridică din umeri.

Nedesfăcut, avea aspectul şi consistenţa unui ghem de aţă.

Îl puse în purificator, care începu să bolborosească, fierbând.

Când Tally privi orizontul strălucitor, făcu ochii mari. Nu mai văzuse niciodată răsăritul din afara oraşului. Asemenea majorităţii urâţilor, rareori se trezea suficient de devreme şi, în orice caz, orizontul era întotdeauna ascuns de clădirile Oraşului Noilor Frumuseţi. Priveliştea unui răsărit adevărat o uluia.

O dungă de portocaliu şi galben aprindea cerul, măreţ şi neaşteptat, spectaculos ca artificiile, dar schimbâ**ndu-**se **într-**un ritm lent, aproape imperceptibil. Învăţa cum erau lucrurile în sălbăticie. Periculoase ori frumoase. Sau şi una, şi alta.

Purificatorul *bâzâi*. Tally deschise capacul şi privi înăuntru. Erau nişte tăiţei cu un sos roşu şi bucăţele de soia. Miroseau delicios. Privi din nou eticheta.

— Spaghol… Spaghetebologneze!

Găsi o furculiţă în rucsac şi mâncă înfometată. Soarele o încălzea, marea se zbuciuma dedesubt, iar mâncarea i se părea cea mai bună pe care o gustase de o groază de timp.

Placa mai avea încă energie acumulată, aşa că, după micul dejun, se hotărî să meargă mai departe. Reciti primele rânduri din biletul lui Shay:

Mergi la scheletul de fier! Spărtura **s-**o ocoleşti!

Vei fi pe drumul cel bun când unul lung şi drept ai să găseşti.

Rece e marea, dar ai grijă **–** vei frâna!

La al doilea, fă cea mai mare greşeală a ta!

Dacă „al doilea” însemna încă un pod rupt, Tally voia să dea de el pe lumină. Dacă ar fi zărit spărtura o secundă mai târziu, **s-**ar fi transformat în Spaghol, pe stâncile abrupte.

Dar prima ei problemă era să treacă dincolo de prăpastie. Era mult mai mare decât spărtura din montagnes russes, capătul se afla prea departe ca să poată sări. Să meargă părea

singura cale de a o ocoti. O luă pe jos printre tufele de iarbă. Picioarele**-**i erau recunoscătoare că se puteau întinde după o noapte lungă pe placă. În curând, prăpastia se închise şi, o oră mai târziu, ajunse pe partea cealaltă.

Tally zbură mult mai încet acum, cu ochii fixaţi înainte, îndrăznind doar ocazional să privească în jur.

În dreapta ei apărură munţi, destul de înalţi cât să aibă vârfurile acoperite de zăpadă, în începutul rece de toamnă. Tally se gândise întotdeauna la oraş ca la o lume întreagă în sine, uriaşă, dar tot ce vedea aici era mult mai grandios. Şi mai frumos. Înţelegea de ce oamenii obişnuiseră să trăiască în natură, chiar dacă aici nu erau turnuri de petrecere sau vile. Şi nici măcar internate.

T otuşi, gândul la căminul ei o făcu să**-**şi dea seama cât de mult le**-**ar fi plăcut muşchilor ce o dureau o baie fierbinte. Îşi imagina o cadă gigantică, aşa cum aveau în

Oraşul Noilor Frumuseţi, cu vâltori, şi un pachet mare de bile dizolvante pentru masaj. Se întrebă dacă purificatorul putea fierbe suficientă apă ca să umple o cadă, în cazul neverosimil în care avea să găsească una. Oare cum făceau baie în Ţinutul de Fum? Tally se întrebă cum va mirosi când va sosi, după zile întregi în care nu făcuse baie. Oare exista săpun în trusa de supravieţuire? Şampon? Cu siguranţă, nu erau prosoape. Tally nu îşi dăduse niciodată seama de câte *chestii* avusese nevoie înainte.

Cea de-a doua spărtură în drum apăru după încă o oră: un pod distrus, peste un râu care şerpuia din munţi.

Tally făcu o oprire controlată şi privi peste margine. Prăpastia nu era la fel de abruptă ca prima, dar era suficient de adâncă pentru a fi mortală. Prea largă pentru a putea fi sărită. Iar să o ocolească pe jos i-ar fi luat o veşnicie. Defileul râului se întindea până departe, fără a părea să se oprească undeva.

— „La al doilea, fă cea mai mare greşeală a ta!”, murmură Tally.

Ce mai indiciu! Orice ar fi făcut acum ar fi reprezentat o greşeală. Creierul ei era prea obosit ca să rezolve asta, iar placa nu mai avea, oricum, suficientă putere.

Era mijlocul dimineţii, se făcuse timpul să doarmă.

Dar, mai întâi, trebuia să desfacă placa. Specialul care o instruise îi explicase că era nevoie ca o suprafaţă cât mai mare a acesteia să fie expusă razelor solare, ca să se poată încărca. Trase de găici şi placa se deschise precum o carte în mâinile ei, transformâ**ndu-**se în două plăci. Apoi fiecare se desfăcu şi tot aşa, plăcile desprinzâ**ndu-**se ca un şir de păpuşi decupate în hârtie. În cele din urmă, Tally avu opt plăci conectate în lateral, late cât de două ori înălţimea ei, nu mai groase decât o foaie de hârtie aspră. Toată placa aceasta flutura în briza oceanului ca un zmeu uriaş, deşi magneţii o împiedicau să zboare.

Tally o lăsă întinsă la soare, suprafaţa metalică devenind neagră pe măsură ce absorbea energia solară. În câteva ore avea să fie din nou încărcată şi gata de drum.

Spera doar că va putea să o asambleze la loc la fel de uşor cum o desfăcuse.

Tally îşi scoase sacul de dormit, smulgâ**ndu-**l din husă, şi se strecură înăuntru, îmbrăcată.

— Pijamaua, spuse ea, adăugâ**nd-**o pe lista obiectelor din oraş cărora le simţea lipsa.

Făcu o pernă din jachetă şi se chinui să iasă din cămaşă, cu care îşi acoperi capul. Simţea deja o uşoară arsură pe nas şi îşi dădu seama că uitase să**-**şi lipească un plasture antisolar la ivirea zorilor. Perfect. Pielea roşie şi descojită avea să arate minunat împreună cu zgârieturile.

Somnul nu veni. Ziua devenea călduroasă şi i se părea ciudat să stea întinsă aşa, în aer liber. Ţipetele păsărilor îi zbârnâiau în cap. Tally oftă şi se ridică. Poate dacă mai mânca un pic…

Scoase pachetele de mâncare unul după altul. Pe etichete scria:

Spaghol

Spaghol

Spaghol

Spaghol

Spaghol…

Tally numără patruzeci şi unu de pachete, suficient pentru trei mese de Spaghol pe zi, vreme de două săptămâni. Se lăsă pe spate şi închise ochii, istovită pe neaşteptate.

— Îţi mulţumesc!

Câteva minute mai târziu, Tally adormise.

CEA MAI MARE GREŞEALA

f

Zbura razant deasupra pământului, fără să lase vreo urmă sub ea, fără vreo placă, menţi**nându-**se în aer doar prin puterea voinţei şi a vântului în jacheta desfăcută. Ajunse la marginea unei stânci masive, care dădea înspre oceanul negru, uriaş. Un stol de păsări o urmă, ţipetele lor sălbatice răsu**nându-**i în urechi asemenea vocii tăioase a doctoriţei Cable.

Deodată, stâncile de sub ea se crăpară şi se fisurară.

O despicătură uriaşă îşi făcu apariţia, oceanul năvăli cu un muget care acoperi ţipetele păsărilor. Se trezi rostogoli**ndu-**se prin aer, căzând înspre apa întunecată.

Oceanul o înghiţi, umplâ**ndu-**i plămânii, îngheţâ**ndu-**i inima şi împiedicâ**nd-**o să strige…

— Nu! urlă Tally, ridicâ**ndu-**se în capul oaselor.

Vântul rece care venea dinspre mare îi lovi faţa, limpezi**ndu-**i mintea. Tally privi în jur, dâ**ndu-**şi seama că se afla încă pe stânci, în sacul de dormit. Obosită, flămândă şi simţind puternic nevoia de a urina, dar fără să uite de sine.

Inspiră adânc. Păsările încă ţipau în jurul ei, dar la distanţă.

Acest ultim vis fusese doar unul dintre numeroase coşmaruri pe care le avea.

Noaptea se apropia, soarele apunea în ocean, colorând apa **într-**un roşu**-**sângeriu. Tally îşi puse cămaşa şi jacheta înainte de a îndrăzni să iasă din sacul de dormit. Temperatura părea să scadă de la un minut la altul, lumina estompâ**ndu-**se în faţa ochilor ei. Îşi grăbi pregătirile de plecare.

Placa de zbor era partea complicată. Suprafaţa expusă se udase, acoperită cu un strat fin de stropi din ocean şi rouă. Tally încercă să**-**l şteargă cu mâneca jachetei, dar era prea multă apă, iar jacheta era prea mică. Placa udă se asamblă la loc destul de uşor, însă păru prea grea, de parcă apa ar fi fost încă prinsă între straturi. Luminile operaţionale ale plăcii deveniseră galbene, iar Tally o cercetă cu atenţie. Laturile plăcii făceau ca apa să se prelingă treptat afară.

— Bun. Îmi dă timp să mănânc.

Tally scoase un pachet de Spaghol, apoi îşi dădu seama că purificatorul era gol. Singura sursă de apă se afla la baza stâncii şi nu avea cum să ajungă acolo. Îşi stoarse jacheta şi se alese cu vreo câteva *extracţii* bune, apoi adună cu mâna apa care se prelingea din placă, până când purificatorul se umplu pe jumătate. Rezultatul a fost un Spaghol dens, foarte picant, care trebuia mestecat bine.

Când termină cu această masă neplăcută, luminile plăcii deveniră verzi.

— Bine, sunt gata de plecare, îşi spuse T ally.

Dar unde? rămase nemişcată, meditând, cu un picior pe placă şi celălalt pe pământ.

Biletul lui Shay spunea „La al doilea, fă cea mai mare greşeală a ta”. Nu era chiar atât de greu să faci o greşeală. Dar care era *cea mai mare* greşeală? Deja fusese cât pe ce să se sinucidă astăzi.

Tally îşi aminti de vis. Să cazi în defileu putea reprezenta o greşeală destul de mare. Păşi pe placă şi o duse până la marginea podului, privind în jos, acolo unde râul se întâlnea cu marea.

Dacă o lua în jos, singurul drum posibil era să urmeze râul în amonte. Poate că asta voia indiciul să spună. Dar stânca abruptă nu lăsa să se întrevadă niciun drum evident, nici măcar ceva de care să te prinzi.

Desigur, un filon de fier din stâncă o putea duce până jos în siguranţă. Ochii ei analizară pereţii defileului, în căutarea nuanţei de roşu care indica fier. Câteva pete păreau promiţătoare, dar în întunericul care se accentua nu putea fi sigură.

— Grozav!

Tally îşi dădu seama că dormise prea mult. Să aştepte răsăritul însemna să piardă douăsprezece ore, şi nici nu mai avea apă.

Cealaltă opţiune şi singura era să călătorească în amonte, până deasupra stâncii. Dar puteau să treacă zile întregi până când va ajunge **într-**un loc pe unde să coboare. Şi cum îl va vedea noaptea?

Trebuia să recupereze timpul, nu să bâjbâie prin întuneric.

Tally înghiţi în sec, ajungând la o decizie. Trebuia să existe o cale de a coborî pe placă. Poate că făcea o greşeală, dar era posibil ca acesta să fie indiciul. Duse placa până la marginea podului, până când acesta începu să piardă din stabilitate. Alunecă pe panta stâncii, coborând rapid, căci lăsa în urma ei metalul podului.

Tally cerceta disperată stânca, în căutarea oricărui semn care să indice fier. Lăsă placa să înainteze, aducâ**nd-**o aproape de zidul de piatră, dar nu văzu nimic. Câteva dintre luminile detectorului de metal al plăcii se stinseră. Dacă se lăsa mai jos, avea să cadă. Nu mergea aşa. Tally pocni din degete. Placa încetini pentru o secundă, încercând să urce, dar apoi se zgâlţâi şi continuă să coboare.

Prea târziu!

Tally îşi desfăcu jacheta, dar în defileu nu existau curenţi. Zări o fâşie roşcată în zidul de piatră şi îşi mână placa în apropiere, dar fâşia se dovedi a fi doar o specie de licheni dezgustători. Placa alunecă înainte tot mai repede, iar luminile detectorului de metale se stinseră una câte Una.

În cele din urmă, placa muri cu totul.

Tally îşi dădu seama că această greşeală avea să fie ultima.

Se simţea ca o piatră, îndreptâ**ndu-**se spre valurile tumultuoase. Exact ca în vis, simţi că vocea îi era sufocată de o mână îngheţată, ca şi cum plămânii ar fi fost deja plini cu apă. Placa se rostogoli sub iea, ca o frunză în vânt.

Tally închise ochii, aşteptând impactul nimicitor cu apa rece.

Deodată, ceva o apucă de încheieturile mâinilor şi o ridică violent, răsuci**nd-**o în aer. Umerii i se strânseră de durere şi Tally se rostogoli prin aer asemenea unui gimnast la inele.

Îşi deschise ochii şi clipi. Cobora încet pe placa de zbor, care o aştepta în echilibru, chiar deasupra apei.

— Ce naiba? se întrebă ea cu voce tare.

Apoi, când picioarele ei ajunseră să se fixeze, îşi dădu seama ce se întâmplase.

Râul fusese cel care o prinsese. Metalul se depozita acolo de secole sau cât timp rezistă râurile, iar magneţii plăcii jgjăsiseră provizii chiar la timp.

— Salvată, mai mult sau mai puţin, murmură Tally.

Îşi masă umerii, căci o dureau, pentru că fuseseră

prinşi de brăţări, şi se întrebă de la ce înălţime trebuia să cazi înainte ca brăţările să-ţi smulgă braţele din trup.

Dar reuşise să ajungă jos. Râul se întindea în faţa ei, undui**ndu-**se spre munţii acoperiţi de zăpadă. Tally se cutremură în briza oceanului şi îşi strânse jacheta umedă în jurul corpului.

— „Patru zile mai târziu, alege partea pe care o dispreţuieşti”, cită ea din biletul lui Shay. Patru zile. Ar fi cazul să pornesc.

După prima arsură solară, Tally îşi lipi pe piele câte un plasture în fiecare dimineaţă. Dar, deşi stătea în soare numai câteva ore pe zi, braţele ei deja maronii îşi accentuară nuanţa.

Spaghol nu au mai avut niciodată gust la fel de bun ca prima oară, pe stânci. Mesele lui Tally variau de la decente la odioase. Cel mai rău era micul dejun Spaghol, la răsărit, când numai gândul la paste o făcea să nu mai dorească să mănânce niciodată în viaţa ei. Aproape că îşi dorea să rămână fără provizii, ca să fie obligată fie să prindă un peşte şi să-l gătească, fie să flămânzească, pierzând din grăsimea de urâtă în cel mai dificil mod.

Ceea ce o înspăimânta pe Tally cu adevărat era să rămână fără hârtie igienică. Singura ei rolă era deja consumată pe jumătate şi o raţionaliza strict acum, numărând straturile. Şi, în fiecare zi, Tally mirosea mai urât.

În cea de-a treia zi în susul râului, se hotărî să facă o baie.

Tally se trezi ca de obicei, cu o oră înainte de apus, simţi**ndu-**se lipicioasă în interiorul sacului. Îşi spălase hainele în dimineaţa aceea şi le lăsase să se usuce pe o piatră. Gândul că va intra în haine curate cu pielea murdară îi încreţea pielea.

Apa râului curgea iute şi lăsa puţine resturi în filtrul purificatorului, ceea ce însemna că era curată. Dar era rece ca gheaţa, probabil alimentată de zăpezile care se topeau în munţii din apropiere. Tally se rugă să fie mai puţin rece spre sfârşitul zilei, după ce soarele avea

posibilitatea să o încălzească.

Se dovedi că trusa de supravieţuire conţinea un săpun **-** câteva pachete vârâte **într-**un colţ al rucsacului. Tally apucă unul şi rămase în picioare la marginea râului, fără să poarte nimic altceva decât senzorul de la inelul prins de abdomen, tremurând în aerul rece.

— La treabă! spuse ea, încercând să**-**şi oprească dinţii din clănţănit.

Vârî un picior în apă şi îl retrase imediat, căci era dureros de rece. Din câte se pare, nu avea cum să intre treptat în apă. Trebuia să sară.

Tally merse de**-**a lungul malului, căutând un loc bun din care să plonjeze, adu**nându-**şi curajul. Îşi dădu seama că nu mai fusese niciodată dezbrăcată în aer bber. În oraş, tot ce însemnă afară era pubbe, dar nu mai văzuse un alt chip de zile întregi. Lumea păţea să**-**i aparţină. Chiar şi în aerul rece, soarele i se părea minunat pe pielea ei.

Strânse din dinţi şi înfruntă râul. Stând şi meditând la sălbăticie nu avea să devină mai cinată. Doar câţiva paşi şi un salt, iar gravitaţia va face restul.

Numără descrescător de la cinci, apoi de la zece, însă nicio variantă nu păru să funcţioneze. Atunci îşi dădu seama că i se făcea frig doar stând acolo.

În cele din urmă, Tally sări.

Apa îngheţată se închise în jurul ei ca un pumn. îi paraliză fiecare muşchi, transformâ**ndu-**i mâinile în gheare tremurânde. Pentru o clipă, Tally se întrebă cum avea să se mai întoarcă la mal. Poate că va muri aici, alunecând pentru totdeauna sub apa îngheţată.

Inspiră adânc, înfiorată, aminti**ndu-**şi că oamenii de dinainte de locuitorii Ruinelor trebuie să fi făcut tot timpul baie în râurile îngheţate. Tally strânse din dinţi ca să**-**i oprească din clănţănit şi îşi vârî capul sub apă şi apoi îl scoase. Din păr îi curgeau stropi pe spate.

Câteva clipe mai târziu, un val de căldură îi cuprinse stomacul, de parcă apa îngheţată ar fi activat o rezervă secretă de energie din trupul ei. Ochii i se deschiseră larg şi se trezi chiuind de bucurie. Munţii, ridicâ**ndu-**se

deasupra ei după trei nopţi de călătorie prin teritoriu, deveniră din**tr-**odată limpezi precum cristalul, vârfurile lor acoperite de zăpadă bucurâ**ndu-**se de ultimele raze ale soarelui care apunea. Inima lui Tally bătea cu putere, sângele ei răspândind o căldură neaşteptată în întregul corp.

Dar explozia de energie se risipi curând. Desfăcu săpunul şi îşi frecă mâinile, pielea şi părul cu el. Încă o clătire şi era gata să iasă din apă.

Privind înapoi spre mal, Tally îşi dădu seama că fusese purtată de curent departe de locul în care poposise. Înotă în amonte, apoi se târî spre malul pietruit. Când apa îi ajunse la nivelul mijlocului, Tally auzi ceva care îi îngheţă inima.

Sosea ceva. Ceva mare.

PARTEA PE CARE O DISPREŢUIEŞTI

f f

Din cer răzbătu un tunet, ca o tobă uriaşă bătând fioros şi rapid, năvăli**ndu-**i în minte şi în piept. Părea să zdruncine întreg orizontul, cutremurând suprafaţa râului la fiecare bufnitură.

Tally se cufundă până la gât în apă, chiar înainte să apară maşinăria.

Venea dinspre munţi, zburând jos şi ridicând praful **într-**o mulţime de vârtejuri separate. Era mult mai mare decât un magnetoglisor şi de câteva sute de ori mai zgomotoasă. Aparent fără magneţi, supunea aerul cu un disc semiinvizibil care strălucea în soare.

Când maşinăria ajunse la râu, făcu o răsucire. Trecerea ei agită apa, provocând valuri circulare, de parcă o piatră uriaşă ar fi fost aruncată la suprafaţa acesteia. Tally văzu oameni înăuntru, privind în jos la popasul ei. Placa desfăcută se săltă în curentul năprasnic, magneţii luptâ**ndu-**se să o menţină la sol. Rucsacul ei dispăru în norul de praf şi îşi văzu hainele, sacul de dormit şi pachetele de Spaghol răspândi**ndu-**se în siajul acelei maşinării.

Tally se cufundă şi mai adânc în apa tulbure,

gândi**ndu-**se că va fi lăsată aici, dezbrăcată şi singură, fără nimic. Era deja pe jumătate îngheţată.

Dar maşinăria se precipită înainte, ca o placă de zbor, şi trecu mai departe. Se îndreptă spre mare, dispărând la fel de rapid cum apăruse, lăsând în urma ei bubuituri în urechile lui Tally şi valuri la suprafaţa apei.

Tally se strecură afară tremurând. Avea corpul rece ca gheaţa, degetele de-abia dacă mai reuşeau să se strângă în pumn. Se întoarse la popas, adunând hainele, pu**nându-**le pe ea înainte ca soarele să apuce să-i usuce pielea. Se aşeză şi îşi cuprinse trupul cu braţele, până când se opri din tremurat, privind mereu temătoare orizontul roşu.

Pagubele erau mai puţin grave decât îşi imaginase. Luminile operaţionale ale plăcii erau verzi, iar rucsacul ei – prăfuit, dar întreg. După ce căută pachetele de Spaghol, Tally îşi dădu seama că pierduse doar două. Doar sacul de dormit era sfâşiat. Ceva îl tocase în bucăţi.

Tally înghiţi în sec. Din sac nu rămăseseră bucăţi mai mari decât o batistă. Dacă **s-**ar fi aflat înăuntru la trecerea maşinii?

Îşi luă placa repede şi împachetă totul. Numaidecât, placa era gata de plecare. Măcar curentul produs de ciudata maşinărie o uscase.

— Mulţumesc foarte mult! spuse Tally, urcâ**ndu-**se pe placă şi aplecâ**ndu-**se înainte, când soarele începu să apună.

De-abia aştepta să lase în urmă locul în care poposise, în caz că maşinăria avea să revină. Dar cine erau ei? Maşina zburătoare fusese exact cum şi-o imaginase Tally atunci când profesorii ei îi descriau aparatele locuitorilor Ruinelor: o tornadă portabilă, care distrugea totul în calea ei. Tally citise despre aparate de zbor care spărgeau ferestrele când planau pe lângă ele, vehicule de război blindate, care puteau trece drept prin casele oamenilor.

Dar locuitorii Ruinelor dispăruseră de multă vreme. Cine ar fi atât de prost, încât să reconstruiască maşinile lor

nebuneşti?

Tally călători în bezna tot mai adâncă, privind atentă după orice indiciu – „Patru zile mai târziu, alege partea pe care o dispreţuieşti” – şi după orice alte surprize ar fi putut aduce noaptea.

Un lucru era sigur acum: nu era singură aici.

Mai târziu, în noaptea aceea, râul se bifurcă.

Tally se opri, privind joncţiunea. Unul dintre braţe era cu siguranţă mai mare, iar celălalt semăna mai degrabă cu un pârâu larg. Un „afluent”, îşi aminti ea, acesta era numele pentru un râu mai mic ce pornea din**tr-**unul mai mare.

Poate că trebuia să-şi continue drumul pe râul principal. Dar călătorea doar de trei zile, iar placa ei era mai rapidă decât majoritatea plăcilor. Poate că era timpul pentru următorul indiciu.

— „Patru zile mai târziu, alege partea pe care o dispreţuieşti”, murmură Tally.

Studie cele două râuri în lumina lunii, care era aproape plină acum. Ce râu dispreţuia ea? Sau ce râu *credea* Shay că dispreţuia ea? Amândouă i se păreau la fel de banale. Îşi miji ochii pentru a privi în depărtare. Poate că unul ducea la ceva dezgustător, vizibil doar la lumina zilei.

Dar dacă aştepta însemna să piardă timpul dedicat zborului de noapte şi, în plus, i-ar fi fost greu să se odihnească în frig şi beznă fără sacul de dormit.

Tally îşi aminti că era posibil ca indiciul să nu se refere la această joncţiune. Poate că trebuia să-şi continue drumul pe râul principal, până când apărea ceva evident. De ce ar fi numit Shay cele două râuri „părţi”? Dacă **s-**ar fi referit la această joncţiune, n-ar fi spus „ia-o în direcţia pe care o dispreţuieşti”?

— „Partea pe care o dispreţuieşti”, murmură Tally, aminti**ndu-**şi ceva.

Îşi duse degetele la faţă. Când îi arătase lui Shay imaginile frumoase pe care şi le crease, Tally îi spusese că întotdeauna îşi dubla *partea* stângă a feţei, pentru că o ura

pe cea dreaptă. Era exact genul de lucru pe care Shay şi l-ar aminti.

Era felul lui Shay de a-i spune să o ia la dreapta?

În dreapta era pârâul, afluentul. Munţii erau mai aproape în direcţia aceea. Poate că, în felul acesta, se apropia de Ţinutul de Fum.

Privi cele două râuri în beznă, unul mare şi unul mic, amintindu-şi că Shay spusese că simetria în frumuseţe era o prostie şi că ea preferă să aibă o faţă cu două părţi diferite.

Tally nu îşi dăduse seama de acest lucru la vremea respectivă, dar pentru Shay aceasta fusese o conversaţie importantă. Era prima oară când spunea că vrea să rămână urâtă. Dacă Tally ar fi observat asta chiar la momentul acela, poate ar fi convins-o să nu plece. Iar acum s-ar fi aflat amândouă într-un turn de petrecere, frumoase.

— Partea dreaptă este cea bună, spuse Tally oftând şi îşi împinse placa înspre râul mic.

La răsăritul soarelui, Tally îşi dădu seama că făcuse alegerea corectă.

Pe măsură ce afluentul o lua în sus spre munţi, câmpul din jurul ei se umpluse de flori. Curând, florile albe şi strălucitoare deveniră dese ca iarba, alungând orice altă culoare din peisaj. În lumina răsăritului, era ca şi cum pământul însuşi ar fi radiat.

— „Şi-n flori, după insectele cu ochi de foc, să priveşti”, îşi spuse Tally, întrebându-se dacă ar trebui să se dea jos de pe placă.

Poate că avea de căutat vreun gândac cu ochi înfiorători.

Se apropie de mal şi se dădu jos. Florile creşteau chiar lângă apă. Tally se lăsă pe vine ca să privească una de aproape. Cele cinci petale albe, lungi, se curbau delicat dinspre tulpină şi până la mijloc, unde conţineau un pic de galben. Una dintre petale era mai lungă, arcuindu-se în jos, aproape până la pământ. Mişcarea îi atrase privirea şi zări o pasăre micuţă plutind printre flori, planând de la

una la alta ca să se aşeze pe petala cea mai lungă, vârâ**ndu-**şi ciocul înăuntru.

— Simt atât de frumoase, spuse Tally.

Şi erau atât de multe. Ar fi vrut să se aşeze între flori şi să doarmă.

Dar nu vedea nimic asemănător „insectelor cu ochi de foc”. Tally se ridică, scrutând orizontul. Nu vedea nimic în afară de dealuri, albul orbitor al florilor şi râul strălucitor care urca spre munţi. Totul părea atât de calm, o lume complet diferită de cea a maşinii zburătoare care distrusese noaptea anterioară.

Se urcă din nou pe placă şi îşi continuă zborul, de data aceasta mai jos, privind cu atenţie după ceva care să se potrivească descrierii lui Shay, aminti**ndu-**şi să**-**şi pună plasturele antisolar atunci când soarele se ridică pe cer.

Râul urca tot mai sus printre dealuri. De acolo, Tally văzu pajişti goale printre flori, porţiuni de pământ uscat, nisipos. Peticele acestea de pământ reprezentau o imagine ciudată, ca o pictură frumoasă pe care cineva o şmirgheluise.

Se dădu de mai multe ori jos de pe placă pentru a inspecta florile, în căutarea insectelor sau a altor lucruri care să semene descrierii „insectelor cu ochi de foc”. Dar ziua trecea, şi nimic nu căpăta noimă.

Când se apropie amiaza, afluentul deveni tot mai mic. Mai devreme sau mai târziu, Tally avea să ajungă la sursă, un izvor din munţi sau zăpada care se topea, şi atunci trebuia să meargă pe jos. Obosită după noaptea aceea lungă, se hotărî să facă popas.

Privi cerul, **întrebându-**se dacă se mai aflau prin jur şi alte maşini ale locuitorilor Ruinelor. Ideea unei alte maşinării care să o zdrobească în somn o îngrozea. Cine ştie ce voiau oamenii dinăuntru? Dacă nu **s-**ar fi aflat în apă, în noaptea de dinainte, ce ar fi făcut cu ea?

Un lucru era sigur: celulele solare strălucitoare trebuie să fi fost vizibile din aer. Tally le verifică starea. Peste jumătate rămăseseră încărcate, mulţumită vitezei mici şi a soarelui puternic ce lumina acum deasupra ei.

Desfăcu placa, dar numai pe jumătate, şi o ascunse printre cele mai înalte flori pe care le găsi. Apoi merse până în vârful unui deal din apropiere. De acolo, Tally putea să stea cu ochii pe placă, dar şi să vadă şi să audă orice **s-**ar fi apropiat prin aer. Se hotărî să**-**şi strângă lucrurile în rucsac înainte de a se culca, pentru a putea pleca imediat.

Era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

După un pachet scârbos de Spaghol, Tally se cuibări **într-**un loc în care florile albe erau suficient de înalte să o ascundă. Briza legăna tulpinile zvelte, iar umbrele dansau pe pleoapele ei închise.

În mod ciudat, Tally se simţea expusă fără sacul ei de dormit, întinsă doar în hainele de pe ea, dar soarele cald şi călătoria lungă din timpul nopţii o făcură să adoarmă curând.

Când se trezi, lumea luase foc.

FURTUNA DE FOC

La început, în visele ei se auzi un sunet ca un vânt urlător.

Apoi, un zgomot sfâşietor umplu aerul, trosnetul vegetaţiei uscate aprinse şi mirosul de fum trecură peste Tally, trezi**nd-**o brusc.

Talazuri de fum o înconjurau, întunecând cerul. Un perete de foc zdrenţuit trecea peste flori, emanând un val de fierbinţeală ucigătoare. Îşi apucă rucsacul şi coborî dealul în goană, îndepărtâ**ndu-**se de văpaie.

Tally nu avea habar în ce direcţie se afla râul. Nimic nu mai era vizibil prin norii aceia denşi. Plămânii ei se luptau să respire în fumul maroniu, scârbos.

Apoi zări câteva dintre razele soarelui care apunea străbătând talazurile de fum şi reuşi să se orienteze. Râul se afla în spate, spre flăcări, de partea cealaltă a dealului.

Tally refăcu drumul până în vârful dealului şi privi în jos prin fum. Focul devenea mai puternic. Flăcările urcau dealul, trecând de la o floare la alta, lăsâ**ndu-**le în urmă arse, negre.

Tally zări strălucirea râului prin fum, dar fierbinţeala o făcu să dea înapoi.

Se poticni în jos din nou pe cealaltă parte, tuşind şi scuipând, având un singur gând în minte: oare placa ei fusese deja cuprinsă de flăcări?

Tally trebuia să ajungă la râu. Apa era singurul loc ce oferea adăpost de flăcările acelea. Dacă nu putea urca dealul, poate că reuşea să-l ocolească.

Coborî panta înclinată. Erau câteva locuri arse pe partea aceasta, dar nimic asemănător flăcărilor uriaşe din spatele ei. Ajunse la poalele dealului şi se lăsă pe vine, ca să se ferească de fum.

După ce străbătu o jumătate din drum, răzbi la porţiunea înnegrită pe unde focul trecuse deja. Tulpinile fragile ale florilor trosneau sub tălpile ei, iar căldura emanată de pământul pârjolit îi dădea usturimi de ochi.

Urmele paşilor ei se aprindeau pe când alerga printre florile înnegrite, de parcă ar fi scormonit cu un vătrai în focul mocnit. Îşi simţi ochii uscâ**ndu-**se, iar faţa începea să i se băşice.

Câteva clipe mai târziu, Tally zări râul. Focul se întindea sub forma unui zid până la malul opus. Vântul şuierător îl împingea din spate şi făcea ca tăciunii aprinşi să zboare până în apropierea ei. Un talaz de fum se rostogoli înspre ea, sufocâ**nd-**o şi orbi**nd-**o.

Când reuşi să deschidă ochii din nou, Tally zări suprafaţa strălucitoare a plăcuţelor solare. Alergă spre placă, ignorând flăcările aprinse din calea ei.

Placa părea să nu fi fost atinsă de foc, protejată de noroc şi de un strat de rouă care se adunase pe ea în fiecare seară.

În grabă, strânse placa şi păşi pe ea, fără să aştepte ca luminile galbene să devină verzi. Căldura o uscase deja în mare parte şi se ridică în aer la comanda ei. Tally conduse placa peste râu, chiar deasupra apei, şi o luă în amonte, căutând o spărtură în peretele de foc, în stânga ei.

Pantofii aderenţi erau distruşi, tălpile se crăpaseră precum noroiul expus la soare, aşa că zbură încet, luând apă cu pumnii ca să-şi calmeze faţa şi mâinile arse.

În stânga lui Tally se auzi un bubuit, inconfundabil

chiar şi în hărmălaia produsă de foc. Fusese prinsă **într-**o furtună neaşteptată, şi aruncată înspre celălalt mal. Tally se opuse cu toată forţa şi vârî un picior în apă ca să încetinească placa. Se ţinu din răsputeri cu ambele mâini, încercând disperată să nu fie aruncată în râu.

Fumul se retrase brusc şi o formă familiară apăru din întuneric. Era maşina zburătoare, bubuitul ei asurzitor devenind acum evident deasupra focului mânios. Scântei săreau acum peste râu, căci furtuna produsă de maşină stârnise focul, intensificâ**ndu-**l.

Ce făceau? se întrebă ea. Nu îşi dădeau seama că răspândeau focul?

Primi imediat răspuns la întrebarea ei, când o limbă de foc ieşi din maşinărie, împroşcând râul pentru a aprinde încă o zonă înflorită.

Ei dăduseră foc şi îl răspândeau în toate felurile posibile.

Maşina zburătoare bubui mai aproape şi Tally zări un chip nemilos privi**nd-**o din scaunul pilotului. Îşi întoarse placa pentru a zbura de**-**acolo, dar maşina se ridică în aer, trecând chiar pe deasupra ei. Fără veste, vântul deveni mult prea puternic.

Tally căzu în apă. Brăţările o ţinuseră pentru o clipă deasupra valurilor, dar apoi curentul prinse placa, mult prea uşoară fără greutatea lui Tally, azvârli**nd-**o ca pe o frunză.

Se scufundă în apa adâncă, în mijlocul râului, cu rucsac cu tot.

Apa din adâncuri era rece şi tăcută.

Vreme de câteva secunde care parcă durară o veşnicie, Tally simţi doar uşurare pentru că scăpase de vântul acela arzător. Dar greutatea brăţărilor şi a rucsacului o traseră în jos cu viteză şi-şi simţi inima zbuciumată cuprinsă de panică.

Începu să se agite în apă, urcând spre luminile care pâlpâiau la suprafaţă. Hainele ei ude şi echipamentul o trăgeau în jos, dar, chiar când plămânii erau cât pe ce să**-**i explodeze, ajunse la suprafaţa învolburată. Tally trase de

câteva ori în piept aerul plin de fum, apoi o izbi un val. Tuşi şi scuipă, luptâ**ndu-**se să rămână la suprafaţă.

O umbră trecu pe deasupra ei, întunecând cerul. Mâna ei atinse ceva **–** o suprafaţă aderentă cunoscută.

Placa se întorsese la ea! Aşa cum făcuse de fiecare dată când Tally căzuse în apă. Brăţările o ridicară până când putu să se aşeze pe placă. Degetele se prinseră de suprafaţa noduroasă. Respira cu nesaţ.

Un geamăt asurzitor veni dinspre malul apropiat. Tally clipi ca să alunge stropii de apă din ochi şi văzu că maşinăria locuitorilor Ruinelor aterizase. Mai multe siluete coborau din ea, împroşcând solul cu o spumă albă când ajunseră la florile arse şi la râu. Veneau înspre ea.

Tally se strădui să urce pe placă.

— Aşteaptă! strigă cea mai apropiată siluetă.

Tally se ridică pe picioarele tremurânde, încercând să se echilibreze pe suprafaţa udă a plăcii. Pantofii arşi alunecau, iar rucsacul îmbibat cu lichid părea să cântărească o tonă. Pe când se apleca în faţă, o mână înmănuşată se întinse ca să apuce partea frontală a plăcii. Un chip apăru din apă, purtând un soi de mască. Nişte ochi uriaşi o priveau fix.

Călcă pe mână, frângând degetele. Acestea alunecară, dar greutatea ei era acum prea mare în faţă. Placa se răsturnă cu vârful în apă.

T ally se rostogoli din nou în râu.

Nişte mâini o prinseră, îndepărtâ**nd-**o de placă. Se simţi scoasă din apă şi aşezată pe un umăr lat. Zări nişte feţe acoperite de măşti: ochi uriaşi, inumani, o priveau fără să clipească.

Ochi de insecte.

OCHI DE INSECTE

O traseră afară din apă, înspre maşina zburătoare.

Tally îşi simţi plămânii plini de apă şi de fum. De câte ori respira, o tuse devastatoare îi scutura tot corpul.

— Puneţi-o jos!

— De unde naiba a venit?

— Daţi-i un hidrat-doi!

Apoi o lăsară jos, pe spate. Pământul era acoperit cu un strat gros de spumă albă. Cel care o cărase îşi scoase masca aceea cu ochi de insectă, iar Tally clipi.

Era un frumos. Un frumos nou, la fel de arătos ca Peris.

Bărbatul puse masca peste faţa ei. Tally încercă să se opună câteva secunde, dar un aer rece şi pur îi pătrunse în plămâni. Inspiră recunoscătoare şi capul îi deveni uşor.

Bărbatul îi scoase masca.

— Nu prea mult. O să intri în hiperventilaţie.

Tally încercă să vorbească, dar nu reuşea decât să tuşească.

— Situaţia se înrăutăţeşte, spuse o altă persoană. Jenks vrea să o ducem imediat.

— Jenks poate să aştepte.

Tally îşi drese glasul.

— Placa mea.

Bărbatul zâmbi frumos şi ridică privirea.

— A fost luată. Hei! Să pună cineva chestia aia în elicopter! Cum te cheamă, puştoaico?

— Tally, răspunse fata tuşind.

— Ei bine, Tally, eşti gata de plecare? Focul nu aşteaptă.

Tally îşi drese glasul şi tuşi din nou.

— Cred că da.

— Bine. Haide!

Bărbatul o ajută să se ridice şi o trase înspre maşinărie. Se trezi împinsă înăuntru, unde zgomotul era mult atenuat, înghesuită în spate, împreună cu alte trei persoane cu feţele acoperite de măşti cu ochii mari. O uşă se închise cu zgomot.

Maşinăria începu să huruie şi Tally simţi că se ridică de la pământ.

— Placa mea!

— Relaxează-te, fetiţo! Am luat-o.

Era vocea unei femei care îşi scoase, de asemenea, masca. Era o altă frumuseţe nouă.

Tally se întreba dacă aceştia erau oamenii despre

care vorbeau indiciile lui Shay. „Insectele cu ochii mari de foc”. Oare trebuise să *le* caute?

— O să reuşească? răsună o voce în cabină.

— O să supravieţuiască, Jenks. Fă ocolul obişnuit şi ocupă-te un pic de foc, pe drumul spre casă.

Tally privi în jos, pe când maşinăria se ridica. Urma cursul râului şi văzu focul răspândindu-se până la celălalt mal, dus de vânt. Din când în când, aeronava arunca limbi de foc.

Privi chipurile membrilor echipajului. Pentru nişte frumuseţi noi, păreau foarte hotărâte, foarte concentrate asupra misiunii. Dar acţiunile lor erau nebuneşti.

— Ce faceţi? întrebă ea.

— Dăm foc.

— Asta văd. Dar de ce?

— Ca să salvăm lumea, fetiţo. Dar ne pare foarte rău că ţi-am stat în cale.

Îşi spuneau rangeri.

Cel care o scosese din râu se numea Tonk. Toţi vorbeau cu accent şi veneau dintr-un oraş de care Tally nu mai auzise.

— Nu e foarte departe de aici, spuse Tonk. Dar noi, rangerii, ne petrecem majoritatea timpului în sălbăticie. Elicopterele cu combustie au baza în munţi.

— *Cine*?!

— Elicopterele. Te afli într-unul dintre ele.

Tally privi în jur la maşina gălăgioasă şi strigă pentru a fi auzită.

— E atât de ruginit!

— Da, e vintage. Unele piese au aproape două sute de ani. Copiem părţile pe măsură ce se uzează.

— Dar de ce?

— Le poţi pilota oriunde, cu sau fără câmpul magnetic. Şi simt perfecte pentru răspândirea focului. Locuitorii Ruinelor chiar ştiau să distrugă.

Tally scutură din cap.

— Şi de ce răspândiţi focul?

Bărbatul zâmbi şi ridică unul dintre pantofii ei,

scoţând o floare strivită, dar nearsă din talpă.

— Din cauza câmpurilor de *Phragmipedium panthera*, spuse el.

— Poftim?

— Această floare era cândva una dintre cele mai rare plante din lume. O orhidee-tigru albă. În vremurile locuitorilor Ruinelor, un singur bulb valora mai mult decât o casă.

— O casă?! Dar sunt cu miliardele.

— Ai observat?

Ridică floarea, privi**nd-**o.

— În urmă cu trei sute de ani, un locuitor al Ruinelor a găsit o cale de a modifica această specie, adaptâ**nd-**o condiţiilor variate de climă. A făcut o inginerie genetică pentru a determina florile să se înmulţească mai uşor.

— De ce?

— Chestia obişnuită. Ca să le schimbe pe tot felul de alte chestii. Dar a reuşit prea bine. Priveşte în jos.

Tally privi pe geam. Aparatul câştigase altitudine şi lăsase furtuna de foc în urmă. Jos se vedeau câmpuri nesfârşite de alb, întrerupte doar de câteva petice aride.

— Una dintre cele mai frumoase plante din lume. Dar de prea mare succes. **S-**a transformat în cea mai răspândită buruiană. Ceea ce numim noi monocultură. Elimină orice altă specie, sufocă iarba şi copacii şi nimic nu le polenizează, cu excepţia unei specii de pasăre colibri, care se hrăneşte cu nectarul ei. Dar păsările colibri îşi au cuibul în copaci.

— Nu prea sunt copaci acolo, spuse Tally. Doar orhidee.

— Exact. Asta înseamnă monocultură: aceeaşi plantă peste tot. După ce cresc destule orhidee **într-**o zonă, nu mai sunt destule păsări colibri care să le polenizeze. Ştii, ca să producă seminţele.

— Da, spuse Tally. Ştiu despre păsări şi albine.

— Sigur că ştii, fetiţo. Aşadar, în cele din urmă, orhideele mor, victime ale propriului succes, lăsând în urmă un teren irosit. Zero din punct de vedere biologic.

Rangerii încearcă să le împiedice să se răspândească. Am încercat cu otravă, boli create în laborator, prădători care să ţintească păsările colibri… Dar focul este singurul care chiar funcţionează.

Răsuci orhideea în mână şi ridică un aprinzător, lăsând flacăra să o ardă.

— Trebuie să ai grijă, ştii?

Tally observă că ceilalţi rangeri îşi curăţau cizmele şi uniformele, căutând orice urme de flori în noroi şi spumă. Privi în jos către albul infinit.

— Şi de cât timp faceţi asta?

— De aproape trei sute de ani Locuitorii Ruinelor au început, după ce şi-au dat seama ce făcuseră. Dar nu vom învinge niciodată. Tot ce putem spera este să ţinem buruiana sub control.

Tally se lăsă pe spate, scuturând din cap, tuşind iar. Florile erau atât de frumoase, de delicate şi de nevinovate, dar sufocau totul în jurul lor.

Rangerul se aplecă înainte, întinzâ**ndu-**i gamela. Ea o luă şi bău recunoscătoare.

— Mergeai spre Ţinutul de Fum, nu-i aşa?

Tally se înecă şi împroşcă apă în jurul ei.

— Da. De unde ştii?

— Ei, haide! O urâtă care aşteaptă printre flori, având la ea o placă şi o trusă de supravieţuire?

— O, da!

Tally îşi aminti indiciul: „Şi-n flori, după insectele cu ochi de foc, să priveşti”. Precis mai văzuseră urâţi înainte.

— Noi îi ajutăm pe locuitorii din Ţinutul de Fum şi ei ne ajută la rândul lor, spuse Tonk. Sunt nebuni, dacă mă întrebi pe mine. Au o viaţă grea şi rămân urâţi. Dar ştiu mai multe despre sălbăticie decât majoritatea frumoşilor de la oraş. E ceva demn de admirat.

— Da, aşa cred, spuse T ally.

El se încruntă.

— Aşa crezi? Dar te îndreptai **într-**acolo. Nu eşti sigură? Tally îşi dădu seama că aici începeau minciunile. Nu le putea spune rangerilor adevărul, că era un spion, o

cârtiţă.

— Bineînţeles că sunt sigură.

— Ei bine, o să te lăsăm jos în curând.

— În Ţinutul de Fum?

Bărbatul se încruntă din nou.

— Nu ştiai? Locul este un mare secret. Cei din Ţinutul de Fum nu au încredere în frumoşi Nici măcar în noi, rangerii. Noi te vom duce până în locul obişnuit, iar tu ştii restul, nu?

— Sigur, încuviinţă Tally. Doar te testam.

Elicopterul coborî **într-**o spirală de praf, florile albe îndoi**ndu-**şi tulpinile **într-**un cerc, în jurul locului de aterizare.

— Mulţumesc pentru călătorie, spuse Tally.

— Noroc, răspunse Tonk. Sper să îţi placă Ţinutul de Fum.

— Şi eu.

— Dar, dacă te răzgândeşti, Tally, căutăm mereu rangeri voluntari.

Tally se încruntă.

— Ce este un voluntar?

Rangerul zâmbi.

— Când îţi alegi slujba fără constrângeri.

— Aha, da, răspunse Tally.

Auzise că în unele oraşe este posibil aşa ceva.

— Poate. Până atunci, faceţi treabă bună în continuare. Apropo de asta, nu veţi da foc şi pe aici, nu?

Rangerii râseră, iar T onk răspunse:

— Noi lucrăm doar la marginile infestării, ca să oprim florile să se răspândească. Locul acesta se află chiar în mijloc. Niciun strop de speranţă.

Tally privi în jur. Nu era niciun pic de culoare, cât vedeai cu ochii. Soarele apusese cu o oră înainte, dar orhideele străluceau ca nişte fantome în lumina lunii. Acum, că ştia ce erau, priveliştea o îngrozea pe Tally. Cum le numise el? Zero din punct de vedere biologic.

— Grozav!

Tally sări jos din elicopter şi îşi smulse placa din

rastelul magnetic de lângă uşă. Se dădu înapoi, având grijă să se lase pe vine, aşa cum o avertizaseră rangerii.

Maşinăria bâzâi pu**nându-**se din nou în mişcare, iar Tally privi în sus către discul strălucitor. Tonkâi explicase că o pereche de lame subţiri, învârti**ndu-**se atât de repede încât nu puteau fi văzute, ridicau aparatul în aer. Se întreba dacă nu cumva glumea. Ei i se părea a fi un câmp magnetic oarecare.

Vântul se stârni din nou, când maşinăria se ridică, iar Tally îşi strânse cu putere placa, făcând semn cu mâna până când aparatul dispăru pe cerul întunecat. Oftă.

Era din nou singură.

Privind în jur, se întrebă cum avea să găsească Ţinutul de Fum în deşertul acela inform de orhidee.

„Apoi pe capul chel aşteaptă până când se va lumina”, acesta era ultimul rând din biletul lui Shay.

Tally scrută orizontul şi zâmbi uşurată.

Un deal înalt, rotund, se ridica nu foarte departe. Trebuie să fi fost unul dintre locurile în care florile modificate genetic crescuseră prima dată. Jumătatea de sus a dealului murea, nu mai rămăsese nimic decât sol arid, distrus de orhidee.

Zona curăţată arăta exact ca un cap chel.

Ajunse în vârful dealului în câteva ore.

Placa de zbor era inutilă aici, dar lui Tally îi era uşor să meargă în pantofii noi pe care îi primise de la rangeri. Ai ei se arseseră atât de tare, încât se desfacuseră cu totul în elicopter, în plus, Tonk îi umpluse purificatorul cu apă.

În timpul călătoriei cu elicopterul, hainele lui Tally începuseră să se usuce, iar mersul pe jos făcu restul. Sacul supravieţuise scufundării, ba chiar şi pachetele de Spaghol rămăseseră uscate în sacoşa impermeabilă. Singurul lucru pierdut în râu era biletul de la Shay, care devenise un cocoloş umed de hârtie în buzunarul ei.

Dar aproape reuşise să ajungă la destinaţie. Pe când privea în jos din vârful dealului, Tally îşi dădu seama că, în afara băşicilor provocate de soare pe mâini şi pe picioare, câteva vânătăi la genunchi şi nişte şuviţe de păr arse în

foc, supravieţuise fără probleme. Atâta vreme cât locuitorii din Ţinutul de Fum ştiau unde să o găsească, credeau povestea ei – că era o urâtă care vine să li se alăture – şi nu îşi dădeau seama că era, de fapt, un spion, atunci totul era grozav.

Aşteptă în vârful dealului, epuizată, dar incapabilă să doarmă. Se întreba dacă putea într-adevăr să facă ce voia doctoriţa Cable. Pandantivul de la gâtul ei supravieţuise, de asemenea, încercărilor. Tally se îndoia că un strop de apă distrusese dispozitivul, dar nu avea cum să afle până când nu ajungea în Ţinutul de Fum şi îl activa.

Pentru o clipă, speră că nu va funcţiona. Poate că una dintre căzăturile de până atunci distrusese micul cititor de retină şi nu va putea trimite niciodată mesajul înapoi la doctoriţa Cable. Dar nu merita să spere aşa ceva. Fără pandantiv, Tally era blocată aici în sălbăticie pentru totdeauna. Urâtă pe viaţă.

Singura modalitate de a ajunge acasă era să-şi trădeze prietena.

MINCIUNI

La câteva ore de la ivirea zorilor, veniră să o preia.

Tally îi văzu mergând printre orhidee, patru siluete îmbrăcate în alb, ducând cu ele plăcile de zbor. Pălării albe, largi, cu picăţele, le ascundeau capetele şi Tally îşi dădu seama că, dacă se lăsau în jos printre flori, practic dispăreau.

Aceşti oameni făceau tot posibilul să rămână ascunşi.

Când grupul se apropie, Tally recunoscu imediat cozile lui Shay ieşind de sub o pălărie şi îi făcu semne cu mâna, ca ieşită din minţi. Tally plănuise să ia *ad litteram* îndemnul din bileţel şi să aştepte în vârful dealului, dar, văzâ**ndu-**şi prietena, apucă placa şi fugi în întâmpinarea ei.

Spioană sau nu, Tally de-abia aştepta să o vadă pe Shay.

Forma înaltă şi subţire se desprinse de ceilalţi şi alergă spre ea. Cele două se îmbrăţişară râzând.

— Tu eşti! Eram sigură!

— Sigur că eu sunt, Shay! Nu mai suportam, îmi era prea dor de tine.

Ceea ce era adevărat.

Shay nu se putea stăpâni să nu zâmbească.

— Când am zărit elicopterul noaptea trecută, majoritatea oamenilor au spus că trebuie să fie un alt grup. Au spus că ai întârziat prea mult şi că ar trebui să renunţ.

Tally încercă să zâmbească şi ea, **întrebându-**se dacă recuperase suficient timp. Nu putea recunoaşte că pornise la drum la patru zile *după* cea de-a şaisprezecea aniversare.

— M-am cam întors din drum. Puteai să scrii un bilet mai criptic?

— O! făcu Shay, rămânând cu gura căscată. Credeam că l-ai înţeles.

Incapabilă să o audă pe Shay blamâ**ndu-**se, Tally scutură din cap.

— De fapt, bileţelul a fost în regulă. Sunt eu cam fraieră. Şi cea mai mare problemă a fost când am ajuns la flori. Rangerii nu m-au văzut la început şi a fost cât pe ce să fiu prăjită.

Ochii lui Shay se măriră când văzură faţa arsă şi zgâriată a lui Tally, băşicile de pe mâini şi părul ars.

— Vai, Tally! Arăţi de parcă ai fi trecut prin**tr-**o zonă de război.

— Eşti pe aproape.

Ceilalţi trei urâţi se apropiară. Rămaseră un pic în spate; unul dintre ei ţinea un dispozitiv în aer.

— Are un microfon ascuns, spuse el.

Lui Tally îi îngheţă inima.

— Un ce?

Shay luă uşor placa lui Tally şi i-o întinse unuia dintre băieţi. Acesta îşi trecu dispozitivul pe deasupra, încuviinţă şi scoase una dintre aripile stabilizatoare.

— Poftim.

— Uneori ascund microfoane pe plăcile pentru distanţe lungi, spuse Shay. Încearcă să găsească Ţinutul de Fum.

— O, îmi pare… N-am ştiut! Jur!

— Stai liniştită, Tally, spuse băiatul. Nu este vina ta. Şi placa lui Shay a avut unul. De-asta ne întâlnim cu cei noi aici.

Băiatul ridică gândacul.

— Ne vom duce **într-**o direcţie oarecare şi îl vom prinde de o pasăre migratoare. Să vedem cum le place specialilor America de Sud.

Locuitorii din Ţinutul de Fum râseră.

Băiatul se apropie de ea şi, plimbă dispozitivul de sus în jos, cercetâ**ndu-**i corpul. Tally se înfioră când acesta trecu pe lângă pandantiv. Dar băiatul zâmbi.

— Este în regulă. Eşti curată.

Tally oftă uşurată. Desigur, nu îşi activase încă pandantivul, astfel că detectorul nu îl putuse găsi. Celălalt detector fusese pus de doctoriţa Cable doar pentru a-i induce în eroare pe locuitorii din Ţinutul de Fum, făcâ**ndu-**i să lase garda jos. Tally însăşi era pericolul adevărat.

Shay se apropie de băiat şi îi luă mâna **într-**a ei.

— Tally, acesta este David.

Băiatul zâmbi din nou. Era un urât, dar zâmbetul lui era frumos. Şi chipul lui emana un soi de încredere pe care Tally nu îl mai văzuse niciodată la un alt urât. Poate că avea doar câţiva ani mai mult decât ea. Tally nu văzuse pe nimeni maturizâ**ndu-**se natural după vârsta de şaisprezece ani. Se întreba cât de mult din urâţenie reprezenta doar vârsta ciudată.

Desigur, David nu era un frumos. Zâmbetul lui era strâmb şi fruntea îi era prea înaltă. Dar, urât sau nu, Tally se bucura să îi vadă pe Shay, pe David, pe toţi. Cu excepţia celor câteva ore uluitoare alături de rangeri, i se părea că nu mai văzuse chipuri umane de ani întregi.

— Aşadar, ce-ai adus?

— Poftim?

Croy era unul dintre ceilalţi urâţi care veniseră să o întâlnească. Şi el părea mai mare de şaisprezece ani, dar nu îi stătea la fel de bine ca lui David. Unii oameni aveau nevoie de operaţie mai mult decât alţii. Întinse mâna după

rucsacul lui Tally.

— O, mulţumesc!

O dureau umerii pentru că îl tot dusese în spinare în ultima săptămână.

Băiatul îl deschise în timp ce mergeau, privind înăuntru.

— Purificator. Detector de poziţie.

Croy scoase sacoşa impermeabilă şi o desfăcu.

— Spaghol! Miam-miam!

Tally gemu.

— Poţi să le păstrezi.

— Serios? întrebă el făcând ochii mari.

Shay îi luă rucsacul.

— Nu, nu poţi.

— Ascultă, am mâncat chestia asta de trei ori pe zi, în ultimele… parcă acum o veşnicie, spuse Tally.

— Da, dar mâncarea deshidratată este greu de găsit în Ţinutul de Fum, explică Shay. Ar trebui să o păstrezi şi să o dai la schimb.

— La schimb? se încruntă Tally. Ce vrei să spui?

În oraş, urâţii făceau schimb de munci sau obiecte furate, dar şi de *mâncare*?

Shay râse.

— O să te obişnuieşti cu ideea. În Ţinutul de Fum, lucrurile nu ies din pereţi. Trebuie să păstrezi lucrurile pe care le-ai adus cu tine. Nu le da oricui ţi le cere.

Shay îl privi cu severitate pe Croy, care privea în jos, ruşinat.

— Voiam să-i dau ceva în schimb, insistă el.

— Da, sigur că da, spuse David.

Tally zări mâna acestuia pe umărul lui Shay, atingâ**nd-**o uşor pe când mergeau. Îşi aminti felul în care Shay vorbise întotdeauna despre David, parcă visând la el. Poate că nu doar promisiunea libertăţii o adusese aici pe prietena ei.

Ajunseră la marginea pajiştii cu flori. O pădure deasă de copaci şi tufişuri pornea de la baza unui munte înalt.

— Cum împiedicaţi orhideele să se răspândească?

întrebă Tally.

Ochii lui David se aprinseră, de parcă ar fi fost subiectul lui preferat.

— Pădurea asta bătrână le opreşte. E aici de secole, probabil de dinainte de locuitorii Ruinelor.

— Are tot felul de specii, spuse Shay. Aşa că este suficient de puternică pentru a opri buruienile.

Îl privi pe David căutâ**ndu-**i aprobarea.

— În restul terenului au fost ferme şi păşuni, continuă el, arătând cu mâinile înspre întinderea albă din spatele lor. Locuitorii Ruinelor le distruseseră deja, înainte de apariţia buruienilor.

Câteva minute mai târziu, în pădure, Tally îşi dădu seama de ce orhideele nu puteau creşte aici. Tufişurile încurcate şi multitudinea de copaci formau un zid dincolo de care era imposibil de trecut. Chiar şi pe cărarea îngustă, Tally dădea constant la o parte crengi şi ramuri, călca pe rădăcini şi pietre. Nu mai văzuse niciodată asemenea pământuri aride şi neprimitoare. Plante căţărătoare cu spini ascuţiţi străbăteau semiîntunericul, asemenea sârmei ghimpate.

— Voi *locuiţi* aici?

Shayrâse.

— Nu te nelinişti. Mai avem mult de mers. Ne asigurăm că nu ai fost urmărită. Ţinutul de Fum e mult mai sus, acolo unde copacii nu mai sunt atât de deşi. Dar ne apropiem de pârâu. Ne vom urca pe placă în curând.

— Bun, spuse T ally.

Picioarele ei se agitau deja în pantofii noi. Dar erau mai călduroşi decât pantofii cu talpă aderentă distruşi, îşi dădu ea seama, şi erau mai buni pentru mers pe jos. Se întrebă ce **s-**ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi primit de la rangeri. Cum faci rost de pantofi noi în Ţinutul de Fum? Dai cuiva la schimb toată mâncarea ta? Ţi-i confecţionezi singur? Privi în jos către picioarele din faţa ei, cele ale lui David, şi văzu că pantofii acestuia păreau lucraţi manual, părând nişte bucăţi de piele cusute grosolan unele de altele. Totuşi, în mod ciudat, David se mişca cu graţie prin

ierburile pipernicite, tăcut şi sigur, în timp ce restul călcau cu trosnete, ca nişte elefanţi.

Simpla idee de a crea manual o pereche de pantofi o făcu să şovăie.

Dar nu conta, îşi reaminti Tally, inspirând adânc. Ajunsă în Ţinutul de Fum, va putea activa pandantivul şi va ajunge acasă **într-**o zi, poate doar în câteva ore. Va avea parte de toată mâncarea şi toate hainele care îi vor trebui vreodată, nu avea decât să le ceară. Chipul ei va fi, în sfârşit, frumos, iar Peris şi toţi vechii ei prieteni îi vor sta alături.

În sfârşit, coşmarul acesta se va sfârşi.

Curând, sunetul apei curgătoare umplu pădurea şi ajunseră **într-**un mic luminiş. David îşi scoase din nou dispozitivul, arătând înapoi, spre cărare.

— Tot nimic. Felicitări, eşti de-a noastră, îi spuse el lui Tally, zâmbind.

Shay chicoti şi o îmbrăţişă pe Tally din nou, în timp ce ceilalţi îşi pregăteau plăcile.

— Tot nu-mi vine să cred că ai venit. Credeam că am stricat totul, aşteptând atât de mult să-ţi scriu despre fugă. Şi am fost atât de fraieră, certâ**ndu-**mă cu tine în loc să-ţi spun ce aveam de gând să fac.

Tally scutură din cap.

— Îmi spuseseşi totul deja, doar că eu n-am ascultat. Când mi-am dat seama că vorbeai serios, am avut nevoie să mă gândesc la asta. Mi-a luat o vreme…

Inspiră adânc, **întrebându-**se de ce spunea toate astea, minţi**nd-**o pe Shay, deşi nu avea nevoie să facă asta. Ar fi trebuit să tacă; pur şi simplu, să ajungă la Ţinutul de Fum şi să-şi termine misiunea. Dar Tally se trezi continuând:

— Atunci mi-am dat seama că nu aveam să te mai văd niciodată dacă nu veneam. Şi că îmi voi pune întotdeauna întrebări.

— Măcar ultima parte era adevărată.

Pe când înaintau spre munte, pe plăci, pârâul se lărgi, croi**ndu-**şi drum printre copaci, în pădurea deasă.

Copacii mai mici, asemenea unor cioturi, se transformară în pini, iarba pipernicită se rări, iar vâltorile pârâului începură să apară ici şi colo. Trecând printre stropii apei albe, învolburate, Shay strigă:

— Muream de nerăbdare să-ţi arăt asta! Iar vâltorile *cu adevărat* grozave sunt pe partea cealaltă.

În cele din urmă, părăsiră pârâul, luând-o pe după un filon de fier, peste o creastă. Din vârf, priviră în jos, spre o vale mică, defrişată aproape în întregime.

Shay apucă mâna lui T ally.

— Acolo este. Acasă!

Ţinutul de Fum se întindea dedesubt.

MODELUL

Ţinutul de Fum era, într-adevăr, plin de fum.

Focuri punctau valea, înconjurate de grupuri mici de oameni. Mirosurile de lemn ars şi de mâncare se ridicau până la Tally, făcând-o să se gândească la tabere şi petreceri în aer liber. Pe lângă fum, în aer se strecura ceaţa dimineţii, un deget alb prelingându-se în vale dintr-o îngrămădire de nori care îşi făcuseră cuib în vârful munţilor. Câteva panouri solare sclipeau palid, adunând ceea ce soarele reflecta prin ceaţă. Loturile de grădină erau plantate la întâmplare, printre case. În jur de douăsprezece locuinţe, cu un singur etaj, erau construite din bârne lungi de lemn. Lemnul putea fi întâlnit peste tot: în garduri, ca surcele pentru gătit, aşezat pe cărări, deasupra gropilor noroioase, şi în grămezi, lângă foc. Tally se întrebă unde găseau atâta lemn.

Apoi văzu butucii de la marginile aşezării şi scoase un strigăt.

— Copacii… şopti ea îngrozită. Tăiaţi copacii!

Shay îi strânse mâna.

— Doar în această vale. Pare ciudat la început, dar aşa trăiau şi cei care au vieţuit aici înaintea locuitorilor Ruinelor, ştii? Şi avem de gând să plantăm mai mulţi pe cealaltă parte a muntelui, până spre orhidee.

— Bine, spuse Tally, neîncrezătoare.

Văzu o echipă de urâţi care mutau un arbore căzut,

împingâ**ndu-**l pe două plăci de zbor.

— Există metal aici?

Shay încuviinţă fericită.

— În anumite locuri. Noi am extras metal din nişte şine, precum cele pe care ai venit dinspre coastă. Am creat câteva drumuri pentru plăcile de zbor prin Ţinutul de Fum şi, până la urmă, o să procedăm la fel în toată valea. Eu lucrez la proiectul ăsta. Îngropăm o bucată de metal uzat din loc în loc. Ca orice altceva aici, este mai greu decât îţi imaginezi. N-ai *crede* cât cântăreşte un rucsac plin cu oţel.

David şi ceilalţi porniseră deja în jos, în şir, printre două rânduri de stânci vopsite **într-**un portocaliu-strălucitor.

— Acela este drumul pentru plăcile de zbor? întrebă Tally.

— Da. Vino, am să te duc la bibliotecă. Trebuie să-l cunoşti pe Şef.

Şeful nu era, de fapt, conducătorul, explică Shay. Pur şi simplu, se purta ca unul, în special cu nou-veniţii. Dar era şeful bibliotecii, cea mai mare dintre construcţiile din piaţa centrală a aşezării.

Mirosul familiar de cărţi prăfuite o copleşi pe Tally încă de la intrarea pe poartă şi, privind în jur, îşi dădu seama că biblioteca nu părea să conţină decât cărţi. Nici urmă de ecrane uriaşe, nici măcar monitoare personale. Doar birouri desperecheate, scaune şi o mulţime de rafturi.

Shay o conduse în centru, unde se afla un chioşc rotund, în care stătea o persoană micuţă, care vorbea la o cască de modă veche. Apropii**ndu-**se, Tally îşi simţi inima bătâ**ndu-**i tot mai puternic. Se temuse de ceea ce urma să vadă.

Şeful era un urât *bătrân*. Tally zărise câţiva de la distanţă, pe drum, dar reuşise să-şi mute privirea în altă parte. Dar aici, chiar în faţa ochilor ei, se afla adevărul ridat, cu vene proeminente, decolorat, gârbov, îngrozitor. Ochii lui lăptoşi îi priveau în timp ce mustra persoana cu care vorbea la telefon, pe un ton răguşit. Le făcu semn cu

mâna să plece.

Shay chicoti şi o trase pe Tally înspre rafturi.

— O să se ocupe şi de noi, în cele din urmă. Dar mai întâi vreau să-ţi arăt ceva.

— Bietul om…

— Şeful? Foarte tare, nu? Are vreo *patruzeci* de ani! Stai să vorbeşti cu el!

Tally înghiţi în sec, încercând să şteargă din minte imaginea trăsăturilor flasce. Oamenii aceştia sunt nebuni dacă tolerează aşa ceva, dacă *vor* aşa ceva.

— Dar faţa lui… începu Tally.

— Asta nu e nimic. Priveşte!

Shay o aşeză la o masă, se întoarse spre un raft şi scoase mai multe volume îmbrăcate în coperte de protecţie. Le aşeză în faţa lui Tally.

— Cărţi de hârtie? Ce e cu ele?

— Nu sunt cărţi. Se numesc „reviste”, răspunse Shay.

Deschise una şi îi arătă. Paginile ciudat de lucioase erau pline cu imagini. Imagini reprezentând oameni.

Urâţi.

Ochii lui Tally se măreau pe măsură ce Shay dădea paginile; arătând şi chicotind. Nu mai văzuse niciodată atâtea feţe incredibil de diferite. Guri; ochi şi nasuri de toate formele imaginabile, toate combinate nebuneşte la oameni de diferite vârste. Şi *corpurile*. Unele grotesc de grase, altele ciudat de musculoase sau deranjant de slabe, aproape toate aveau proporţii greşite, urâte. Dar, în loc să fie ruşinaţi de diformităţile lor, oamenii râdeau, se sărutau şi pozau, ca şi cum fotografiile ar fi fost făcute la o petrecere uriaşă.

— Cine sunt ciudaţii ăştia?

— Nu sunt ciudaţi, răspunse Shay. Chiar dacă pare bizar, sunt oameni faimoşi.

— Faimoşi pentru ce? Pentru că simt hidoşi?

— Nu. Sunt vedete din lumea sportului, actori, artişti. Bărbaţii cu părul sârmos simt muzicieni, am impresia. Cei cu adevărat urâţi sunt politicienii şi cineva mi-a spus că graşii sunt în mare parte actori de comedie.

— E ciudat, spuse Tally. Aşadar, aşa arătau oamenii înainte de primul frumos? Cum putea suporta cineva să-şi deschidă ochii?

— Da… E înspăimântător la început. Dar lucrul ciudat este că, dacă te tot uiţi la ei, începi să te obişnuieşti.

Shay întoarse o pagină pe care se afla o poză mare a unei femei purtând doar nişte lenjerie strâmtă, ca un costum de baie lucios.

— Ce naiba…?

— Da.

Femeia arăta de parcă ar fi fost înfometată, coastele ieşi**ndu-**i prin piele. Avea picioarele atât de subţiri, încât Tally se întreba cum de nu se rupeau sub greutatea propriului trup. Coatele şi oasele pelviene păreau ascuţite ca nişte ace. Cu toate acestea, îşi arăta trupul zâmbitoare şi mândră, de parcă tocmai ar fi făcut operaţia şi nu şi-ar fi dat seama că i se scosese prea multă grăsime. Ciudat era că faţa ei era mai aproape de frumuseţe decât restul corpului. Avea ochi mari, piele netedă şi nas mic, dar pomeţii erau prea ascuţiţi, oasele fiind practic vizibile sub stratul de carne.

— Ce naiba e asta?

— Un model.

— Care ce înseamnă?

— Un fel de frumuseţe profesională. Cred că, atunci când toţi ceilalţi sunt urâţi, a fi frumos devine un fel de slujbă.

— Şi este în chiloţi pentru că…? începu Tally, apoi îşi aduse aminte ceva. Are boala aia! Cea despre care ne vorbesc mereu profesorii!

— Probabil. Întotdeauna am fost de părere că au inventat asta, ca să ne sperie.

Cu doar câteva zile înainte de operaţie, îşi aminti Tally, o mulţime de oameni, în special fete tinere, **s-**au alarmat la gândul că vor deveni grase, aşa că au încetat să mai mănânce. Pierdeau din greutate prea repede, iar unele se blocau şi continuau să slăbească până când ajungeau ca acest „model”. Unele chiar au murit, se spunea la şcoală.

Acesta era unul dintre motivele pentru care au inventat această operaţie. Nimeni nu se mai îmbolnăvea, de vreme ce toţi ştiau că la vârsta de şaisprezece ani aveau să devină frumoşi. De fapt, majoritatea oamenilor se îngrăşau chiar înainte de a face operaţia, ştiind că le va fi extrasă grăsimea.

Tally privi imaginea şi se îngrozi. De ce să te întorci la *aşa ceva*?

— Înspăimântător, nu-i aşa? întrebă Shay îndepărtâ**ndu-**se. Mă duc să văd dacă Şeful a terminat.

Înainte să dispară după un colţ, Tally observă cât de slabă era Shay. Nu slabă ca o bolnavă, dar slabă ca o urâtă **-** niciodată nu mâncase mult. Tally se întrebă dacă aici, în Ţinutul de Fum, Shay nu va mânca din ce în ce mai puţin, ajungând să se înfometeze.

Tally atinse pandantivul. Aceasta era şansa ei. Era timpul să acţioneze.

Oamenii aceştia uitaseră cum era lumea veche cu adevărat. Sigur, se distrau în aceste tabere, jucâ**ndu-**se de**-**a v**-**aţi ascunselea, iar viaţa aici era o mare festă jucată oraşelor. Dar cumva uitaseră că locuitorii Ruinelor fuseseră nebuni, aproape distrugând lumea **într-**un milion de feluri. Această frumuseţe obţinută prin înfometare era doar unul dintre ele. De ce să te întorci la aşa ceva?

Deja tăiau *copacii*.

Tally desfăcu pandantivul, privind deschiderea mică şi strălucitoare, unde laserul aştepta să**-**i citească retina. îl apropie cu mâna tremurătoare. Era o prostie să mai aştepte. N**-**ar fi făcut decât să îngreuneze situaţia.

Şi ce altă şansă avea?

— Tally? Aproape a termi…

Tally închise pandantivul şi îl vârî în cămaşă.

Shay zâmbi timidă.

— L**-**am observat înainte. Ce transmite?

— Ce vrei să spui?

— Ei, haide! N**-**ai purtat niciodată aşa ceva înainte. Te las singură două săptămâni şi devii romantică?

Tally înghiţi în sec, privind în jos spre inimioara

argintie.

— E un pandantiv foarte frumos. Minunat. Dar cine ţi l-a dat, Tally?

Tally îşi dădu seama că nu putea găsi forţa de a minţi.

— Cineva. Pur şi simplu cineva.

Shay îşi rostogoli ochii.

— Un amor în ultimul minut, ha? întotdeauna am crezut că te păstrezi pentru Peris.

— Nu e vorba de asta. E…

De ce să nu-i spună? se întrebă Tally. Oricum, luase asta în calcul, atunci când specialii apăruseră trosnind şi buşind. Dacă afla, Shay putea măcar să se pregătească înainte ca lumea fanteziei să se destrame.

— Trebuie să îţi spun ceva.

— Sigur.

— Venirea mea aici este… Chestia e că, atunci când am fost să-mi fac…

— *Ce faci*?

Tally tresări auzind vocea ascuţită. Era ca o versiune bătrână şi hodorogită a doctoriţei Cable, o lamă de ras ruginită, care îi zgâria creierii.

— Revistele alea au peste trei sute de ani, iar tu nu porţi mănuşi!

Şeful îşi târşâi picioarele până la locul unde stătea Tally, scoţând nişte mănuşi albe de bumbac şi pu**nându-şi-**le în mâini. Se întinse spre ea ca să închidă revista pe care o citea aceasta.

— Degetele tale simt acoperite cu acizi foarte toxici, domnişoară! O să distrugi revistele astea, dacă nu ai grijă. Înainte să-ţi bagi nasul în colecţie, vino cu mine!

— Scuze, Şefule, spuse Shay. E vina mea.

— Nu mă îndoiesc de asta, pufni el, reaşezând revistele în rafturi, cu mişcări elegante, grijulii, complet diferite de felul în care vorbea. Şi acum, domnişoară, presupun că ai venit ca să munceşti.

— Să muncesc? întrebă Tally.

Amândoi priviră expresia uluită a lui Tally, iar Shay

izbucni în râs.

MUNCA

Cei din Ţinutul de Fum luaseră masa împreună, asemenea urâţilor din**tr-**un internat.

Mesele lungi fuseseră în mod evident confecţionate din trunchiuri de copaci. Aveau noduri, găuri şi urme ondulate. Erau rustice şi frumoase, dar Tally nu putea trece peste gândul că acei copaci fuseseră tăiaţi de vii.

Se bucură când Shay şi David o duseră afară la focul pentru gătit, unde se afla un grup de urâţi mai tineri. Era o uşurare să se îndepărteze de copacii în ruină şi de urâţii mai în vârstă care o nelinişteau. Aici măcar orice locuitor din Ţinutul de Fum putea trece drept senior. Tally nu avea multă experienţă în a stabili vârsta unui urât, dar se dovedi că avea dreptate în mare. Ceilalţi trei **–** Croy, Ryde şi Astrix **–** erau prieteni cu Shay, făcând parte din**tr-**un grup care fugise înainte ca Tally şi Shay să se cunoască.

Aflaţi aici, în Ţinutul de Fum, de doar cinci luni, prietenii lui Shay aveau deja ceva din siguranţa de sine a lui David. Cumva, posedau autoritatea frumuseţilor de vârstă mijlocie, fără a avea obrajii fermi, ochii ridaţi sau hainele elegante. În timpul prânzului, vorbiră despre proiectele de care se ocupau: un canal pentru a aduce un braţ al pârâului mai aproape de Ţinutul de Fum; noi modele pentru lâna de oaie din care erau făcute puloverele lor; o nouă latrină. (Tally se întreba ce anume era o „latrină”.) Arătau atât de serioşi, încât părea că vieţile lor erau un truc elaborat care trebuia planificat şi replanificat în fiecare zi.

Luau şi mâncarea în serios. Aceasta fusese aşezată pe farfurii, în cantităţi uriaşe. Era mai greoaie decât cea cu care se obişnuise Tally, iar gustul era foarte puternic, la fel ca atunci când găteau la cursul de istorie gastronomică. Dar căpşunile erau dulci fără să fie nevoie de zahăr şi, cu toate că i se părea ciudat să o mănânce simplă, pâinea celor din Ţinutul de Fum avea propriul gust fără a mai fi nevoie să adauge ceva. Desigur, Tally ar fi devorat fericită orice nu era Spaghol.

Totuşi, nu întrebă din ce era făcută tocana. Gândul copacilor morţi era suficient pentru o zi.

Pe când îşi goleau farfuriile, prietenii lui Shay începură să-i ceară lui Tally veşti despre oraş. Rezultatele meciurilor din internat, poveştile din telenovele, politica locală. Mai aflase despre vreun fugar? Tally răspunse la întrebările lor cât putu de bine. Nimeni nu încercă să-şi ascundă dorul de casă. Feţele lor păreau a întineri atunci când îşi aminteau de prieteni şi farse vechi.

Apoi, Astrix o întrebă despre călătoria ei până aici, la Ţinutul de Fum.

— A fost destul de uşor. Odată ce am început să înţeleg indicaţiile lui Shay.

— N-a fost chiar atât de simplu. Cât ţi-a luat? Zece zile? întrebă David.

— Ai plecat în noaptea de dinaintea zilei tale de naştere, nu-i aşa? spuse Shay.

— La miezul nopţii, spuse Tally. Nouă zile… şi jumătate.

Croy se încruntă.

— Le-a luat ceva rangerilor să ajungă până la tine, nu-i aşa?

— Presupun că da. Şi aproape că m-au prăjit când m-au găsit. Au stârnit un foc uriaş, care a scăpat de sub control.

— Serios? Uau!

Prietenii lui Shay păreau impresionaţi.

— Placa mea aproape că a luat foc. A trebuit **s-**o salvez şi am sărit în râu.

— Asta **s-**a întâmplat cu faţa ta? întrebă Ryde.

Tally îşi atinse pielea nasului, care se decojea.

— Asta e un fel de…

Arsură solară, era ea cât pe ce să spună. Dar ceilalţi păreau seduşi. Fusese atâta vreme singură! Tally îşi dădu seama că îi plăcea să fie în centrul atenţiei.

— Flăcările erau peste tot în jurul meu, spuse ea. Pantofii mi **s-**au topit când am trecut peste un câmp cu flori în flăcări.

Shay fluieră.

— Incredibil.

— E ciudat. De obicei, rangerii au grijă de noi, spuse David.

— Ei bine, cred că pe mine m-au ratat.

Tally se hotărî să nu dezvăluie faptul că îşi ascunsese placa intenţionat.

— În fine, eram în râu şi nu mai văzusem niciodată un elicopter – cu excepţia celui zărit cu o zi înainte –, iar chestia asta a ieşit bubuind din fum, împingând focul spre mine. Habar nu aveam că rangerii sunt băieţi buni. Am crezut că sunt nişte piromani ai Ruinelor, ridicaţi din mormânt!

Toată lumea râse, iar Tally se simţi încântată de căldura şi atenţia pe care i le acorda grupul. Era ca şi cum ar fi povestit tuturor celor din internat despre un truc de mare succes, dar încă şi mai plăcut, pentru că supravieţuise unei situaţii pe viaţă şi pe moarte. David şi Shay se agăţau de fiecare cuvânt al ei. Tally era fericită că nu îşi activase încă pandantivul. N-ar fi putut sta aici, bucurâ**ndu-**se de admiraţia locuitorilor din Ţinutul de Fum, dacă i-ar fi trădat pe toţi. Se hotărî să aştepte până în acea noapte, când avea să fie singură, pentru a face ceea ce trebuia să facă.

— Trebuie să fi fost îngrozitor, spuse David, vocea lui smulgâ**nd-**o din gândurile pline de nelinişte. Să stai singură printre orhidee, atâtea zile, doar aşteptând…

Tally ridică din umeri.

— Mi **s-**au părut drăguţe. Nu ştiam nimic despre chestia asta cu buruiana acaparatoare.

David o privi încruntat pe Shay.

— Nu i-ai spus *nimic* în biletul tău?

Shay se înroşi.

— Mi-ai spus să nu scriu lucruri care ar putea da de gollocul în care se află Ţinutul de Fum, aşa că am creat un fel de cod.

— Din câte se pare, codul tău a fost cât pe ce să o ucidă, spuse David, iar Shay rămase cu gura căscată.

David se întoarse spre Shay.

— Nimeni nu face călătoria asta de unul singur. Nu când pleacă pentru prima oară din oraş.

— Eu am mai ieşit din oraş.

Tally îşi puse braţul în jurul umerilor lui Shay, liniş**tind-**o.

— Am fost în regulă. În jurul meu erau flori frumoase şi aveam la mine mâncare pentru două săptămâni.

— De ce ai furat tot Spaghol-ul? întrebă Croy. Precis adori chestia asta.

Ceilalţi râseră, iar Tally încercă să zâmbească.

— Nici măcar n-am observat când le-am luat. Trei Spag-Bol-uri pe zi, vreme de nouă zile. După ziua a doua, de-abia am mai putut să le ingurgitez. Dar ţi se face o foame pe drum…

Toţi ceilalţi încuviinţară. Ştiau cum e să călătoreşti în condiţii dificile, după cum ştiau totul şi despre munca grea, din câte se părea. Tally observase deja câtă mâncare consumaseră la prânz. Poate că Shay nu se va alege cu o indigestie, până la urmă. Mâncase tot din farfurie.

— Ei bine, mă bucur că ai reuşit, spuse David.

Întinse mâna şi atinse uşor zgârieturile de pe faţa lui Tally.

— Se pare că ai avut parte de mai multe aventuri decât ne-ai povestit nouă.

Tally înghiţi în sec şi ridică din umeri, sperând că dăduse dovadă de modestie.

Shay zâmbi şi îl îmbrăţişă pe David.

— Ştiam eu că Tally o să ţi se pară grozavă!

Un clopot răsună în zonă şi ei se grăbiră să-şi termine prânzul.

— Ce e asta? întrebă Tally.

David rânji.

— Înseamnă că trebuie să ne întoarcem la muncă.

— Tu vii cu noi, spuse Shay. Stai liniştită, n-o să te omoare.

Pe drumul până la muncă, Shay dădu mai multe

explicaţii despre şinele de montagnes russes. Unele se întindeau pe tot continentul, o mică parte din moştenirea locuitorilor Ruinelor încă cicatrizând pământul. Dar, spre deosebire de majoritatea ruinelor, şinele erau folositoare, şi nu doar pentru plăcile de zbor. Erau sursa principală de metal pentru cei din Ţinutul de Fum.

În turmă cu un an sau chiar mai mult, David descoperise o nouă şină. Nu ducea în niciun loc important, aşa că el a creat un plan pentru a-i folosi metalul şi a crea alte drumuri pentru plăcile de zbor în vale şi în jurul acesteia. Shay lucrase la proiect de când venise în Ţinutul de Fum, în urmă cu zece zile.

Şase dintre ei îşi luară plăcile şi porniră spre cealaltă parte a văii, coborând un râu cu apă albă, învolburată şi apoi de-a lungul unei creste ascuţite, plină cu minereu de fier. De acolo, Tally înţelese, în sfârşit, cât de departe în munţi ajunsese de când părăsise coasta. Întregul continent părea să se întindă în faţa lor. Un strat subţire de nori mai jos de creastă oglindea stratul mai gros de dedesubt, dar pădurile, păşunile şi râurile şerpuitoare, strălucitoare se vedeau prin vălul de pâclă. Marea de orhidee albe însă se putea zări din partea aceasta a muntelui, luminând ca un deşert în soare.

— Totul e atât de mare, murmură Tally.

— Nu îţi poţi da niciodată seama de asta când eşti în interior, spuse Shay. Cât de mic este oraşul. Trebuie să facă totul la scară mică, pentru a-i ţine pe toţi în capcană acolo.

Tally încuviinţă, dar îşi imagină că toţi acei oameni se descătuşau în regiunea rurală de dedesubt, tăind copaci şi omorând fiinţe pentru mâncare, sfărâmând totul în calea lor, ca nişte maşini ridicate din mormânt aparţinând locuitorilor Ruinelor.

Totuşi, nu ar fi dat acest moment pentru nimic în lume. Stătea şi privea câmpiile întinse în faţa ochilor ei, dedesubt. Tally îşi petrecuse ultimii patru ani privind profilul Oraşului Noilor Frumoşi, gândindu-se că era cea mai frumoasă privelişte din lume. Dar acum nu mai era de

aceeaşi părere.

Mai jos, pe partea cealaltă a muntelui, un alt râu traversa şina lui David. Ruta care ducea până acolo dinspre Ţinutul de Fum se bifurca, profitând de rezervele de fier, râuri şi albii secate, dar nu fuseseră niciodată nevoiţi să-şi părăsească plăcile. Atunci când veneau încărcaţi de metalul greu, mersul pe jos nu era o opţiune, îi explicase Shay.

Şina era năpădită de plante căţărătoare şi pomi piperniciţi, fiecare bârnă de lemn fiind strânsă de tentaculele vegetaţiei. Pădurea fusese ciopârţită pe pâlcuri, în jurul câtorva segmente de şină care Upseau, dar susţinea restul ferm.

— Cum o să înlăturăm asta? întrebă Tally.

Lovi ciotul unei rădăcini, simţi**ndu-**se firavă în faţa sălbăticiei.

— Priveşte aici, spus Shay, scoţând o unealtă din rucsac, un tub telescopic, lung cât un braţ, cam de înălţimea lui Tally.

Shay răsuci un capăt şi patru lonjeroane scurte se desfăcură în celălalt capăt, asemenea braţelor unei umbrele.

— Se numeşte conector şi poate muta aproape orice. Shay răsuci din nou mânerul, iar lonjeroanele se retraseră.

Apoi vârî un capăt al plugului sub o bârnă. Cu o nouă mişcare din încheietură, tubul începu să duduie şi lemnul prinse să geamă. Picioarele lui Shay alunecară în spate, dar se lăsă cu toată greutatea asupra dispozitivului, ţi**nându-**l înclinat sub bârnă. Încet, lemnul vechi începu să se ridice, eliberâ**ndu-**se din pământ şi dintre plante, îndoind şina care stătea deasupra. Tally văzu mişcările conectorului care se desfăcea sub placa de lemn, forţâ**nd-**o gradat să se ridice. Şina de deasupra începu să se elibereze din strânsoare.

Shay îi zâmbi lui Tally:

— Ţi-am spus.

— Lasă-mă să încerc, spuse Tally, ridicând mâna.

Făcuse ochii mari. Shay râse şi scoase un alt

conector din rucsac.

— Ia tu bârna aia, în timp ce eu o ţin pe asta ridicată.

Conectorul era mai greu decât părea, dar era uşor de controlat. Tally îl deschise şi îl vârî sub bârna pe care i-o indicase Shay. Întoarse mânerul încet, până când dispozitivul începu să se cutremure sub mâinile ei.

Lemnul prinse să se disloce, fata simţind în mâini tremurul metalului şi al pământului. Buruienile se desprinseră de sol, iar Tally le simţi nemulţumirea prin tălpile pantofilor, asemenea huruitului unui cutremur îndepărtat. Un scârţâit metalic străbătu aerul când şina începu să se îndoaie, eliberând vegetaţia şi şuruburile ruginite care o ţinuseră în loc vreme de secole. În cele din urmă, dispozitivul atinse lungimea maximă, iar şina rămase doar pe jumătate prinsă în vechile legături. Tally şi Shay se chinuiră să-şi scoată conectoarele.

— Te distrezi? întrebă Shay, ştergându-şi sudoarea de pe sprâncene.

Tally încuviinţă rânjind:

— Nu sta acolo. Hai să terminăm treaba!

DAVID

Câteva ore mai târziu, un morman de metale se ridica într-un colţ al zonei defrişate. Pentru dislocarea fiecărui segment de şină le trebuise câte o oră şi fuseseră nevoiţi să le care toţi şase. Bârnele erau aşezate într-o altă stivă. Cel puţin nu tot lemnul celor din Ţinutul de Fum provenea din copaci vii. Lui Ţally nu-i venea să creadă cât recuperaseră, literalmente scoţând şinele din strânsoarea pădurii.

Nu-i venea să creadă nici cum arătau mâinile ei. O dureau, erau roşii, aspre şi acoperite de băşici.

— Arată destul de rău, spuse David, privind peste umărul lui Tally, care le cerceta uluită.

— Şi mă dor destul de rău, zise ea. Dar de abia acum am observat.

David râse.

— Munca grea îţi distrage atenţia. Poate că ar trebui să iei o pauză. Tocmai mă pregăteam să cercetez drumul

pentru o altă zonă din care să recuperăm şine. Vrei să vii şi tu?

— Sigur, răspunse T ally recunoscătoare.

Gândul că ar fi trebuit să pună din nou mâna pe conector îi aminti de durerea din mâini. Lăsâ**ndu-**i pe ceilalţi în luminiş, se urcară pe placă şi porniră în sus, deasupra cioturilor copacilor, care de**-**abia se distingeau în pădurea deasă. David călătorea destul de jos, evitând cu graţie crengile şi viţele, de parcă ar fi făcut un slalom arhicunoscut. Tally observă că atât hainele, cât şi pantofii lui erau lucraţi manual. Hainele din oraş aveau cusături doar în scop decorativ, dar jacheta lui David părea să fi fost asamblată din**tr-**o duzină de bucăţi de piele, toate de forme şi nuanţe diferite. Aspectul de peticire îi aminti de monstrul lui Frankenstein, ceea ce o făcu să se gândească la ceva îngrozitor.

Dacă jacheta aceea era de piele *adevărată*, ca în vremurile apuse? Piei de animale.

Se cutremură. Nu se putea ca David să fie îmbrăcat cu nişte cadavre de animale. Doar nu erau sălbatici. Şi trebui să recunoască, haina îi venea bine, pielea urmărind linia umerilor lui, asemenea unui vechi prieten. Şi îl apăra de loviturile crengilor mai bine decât jacheta ei de microfibre de la internat.

Ajuns **într-**un luminiş, David încetini, iar Tally observă că se găseau în faţa unui perete de piatră dură.

— E ciudat, spuse ea.

Calea ferată părea să intre drept în munte, dispărând sub un morman de bolovani.

— Locuitorii Ruinelor erau foarte serioşi când venea vorba despre linii drepte, spuse David. Când construiau şinele, nu le plăcea să ocolească nimic.

— Aşa că treceau *prin*?

David încuviinţă.

— Da. Acesta era un tunel săpat chiar în munte. Trebuie să se fi prăbuşit, după panica locuitorilor Ruinelor.

— Crezi că se afla cineva… înăuntru? Atunci când **s-**a întâmplat, vreau să spun.

— Probabil că nu. Dar nu se va şti niciodată. Poate că e un întreg tren cu schelete înăuntru.

Tally înghiţi în sec, încercând să-şi imagineze ce se afla acolo, distrus şi îngropat în întuneric vreme de secole.

— Pădurea este mult mai rară aici, spuse David. E mai uşor de străbătut. Mă îngrijorează doar bolovanii aceia, care vor începe să cadă dacă vom scoate şinele.

— Par destul de solizi.

— Da? Fii atentă, spuse David.

Coborî pe o stâncă şi, abil, se căţără **într-**un loc umbros. Tally îşi înclină placa pentru a se apropia de el. Când ochii i se adaptară la întuneric, văzu un spaţiu lung, deschis între stânci. David se strecură înăuntru, iar picioarele îi dispărură în întuneric.

— Haide! strigă el.

— Păi… Nu e niciun tren cu localnici morţi acolo, nu?

— Eu n-am găsit niciunul. Dar poate că astăzi vom avea noroc.

Tally îşi dădu ochii peste cap şi se lăsă pe burtă. Se strecură înăuntru, greutatea rece a pietrelor apăsâ**nd-**o.

O lumină sclipea în faţa ei. îl putea vedea pe David ridicâ**ndu-**se **într-**un spaţiu strâmt, ţinând o lanternă în mână. Tally se târî până la el şi se aşeză alături, pe o piatră netedă. Forme uriaşe se îngrămădeau deasupra lor.

— Aşadar, tunelul nu **s-**a prăbuşit cu totul.

— Nu în întregime. Stânca **s-**a crăpat în bucăţi, unele mari şi altele mici.

David îndreptă lumina lanternei în jos, prin**tr-**o crăpătură care se afla între ei. Tally miji ochii pentru a privi în întuneric şi dedesubt văzu un spaţiu mult mai mare. O sclipire metalică scotea la iveală un segment de şină.

— Gândeşte-te! Dacă am putea ajunge acolo, jos, n-ar trebui să mai tragem de toate plantele acelea căţărătoare, spuse David. Calea ferată ne aşteaptă.

— Doar că o sută de tone de piatră ne stă în cale.

El încuviinţă.

— Da, dar ar merita.

Îşi îndreptă lanterna spre propria-i faţă, devenind hidos.

— Nimeni nu a fost acolo de trei sute de ani.

— Grozav!

Lui Tally i se făcu pielea ca de găină. Ochii ei priveau fisurile întunecate care îi împresurau. Poate că nicio fiinţă umană nu mai fusese acolo de multă vreme, dar multor creaturi le place să trăiască în peşterile reci şi întunecoase.

— Mă tot gândesc, spuse David, că întreaga structură s-ar putea deschide, dacă am mişca bolovanul potrivit…

— Şi nu pe cel greşit, cel care ar face ca totul să ne strivească?

David râse şi îi lumină faţa.

— Mă gândeam eu că o să spui asta.

Tally îl privi prin întuneric, încercând să-şi dea seama de expresia feţei lui.

— Ce vrei să spui?

— Văd că te lupţi cu asta.

— Mă lupt? Cu ce anume?

— Să trăieşti aici, în Ţinutul de Fum. Nu eşti sigură de nimic.

Tally simţi din nou fiori, dar nu din pricina şerpilor, a liliecilor sau a locuitorilor Ruinelor morţi de multă vreme. Se întreba dacă David nu-şi dăduse cumva seama că ea era spion.

— Nu, presupun că nu sunt sigură, spuse ea pe un ton indiferent.

Surprinse o strălucire în ochii lui David, când acesta încuviinţă.

— Asta e bine. Înseamnă că iei lucrurile în serios. Mulţi puşti vin aici şi îşi imaginează că totul e doar distracţie şi jocuri.

— Nu m-am gândit la asta câtuşi de puţin, spuse ea încet.

— Îmi dau seama. Nu e doar o farsă pentru tine, cum e pentru majoritatea fugarilor. Chiar şi Shay, care crede că operaţiunea este greşită, nu îşi dă seama cât de serios este

să fii în Ţinutul de Fum.

Tally nu spuse nimic. După un lung moment de tăcere pe întuneric, David continuă:

— E periculos aici. Oraşele sunt ca bolovanii ăştia. Par solide, dar dacă începi să le mişti, întregul edificiu se poate prăbuşi.

— Cred că ştiu ce vrei să spui, zise Tally.

Încă din ziua în care plecase să-şi facă operaţia, simţise presiunea uriaşă pe care oraşul o exercita asupra ei şi învăţase la faţa locului cât de multe locuri precum Ţinutul de Fum îi ameninţau pe oamenii ca doctoriţa Cable.

— Dar nu înţeleg de ce le pasă atât de mult de voi.

— E o poveste lungă. Dar în parte este vorba despre…

Tally aşteptă câteva clipe înainte de a întreba:

— Despre ce?

— Ei bine, este un secret. De obicei, nu le spun asta oamenilor, decât după ce au stat aici o vreme. După ani. Dar tu pari… destul de serioasă ca să faci faţă adevărului.

— Poţi avea încredere în mine, spuse Tally, apoi se întrebă imediat de ce zisese asta.

Era un spion, o cârtiţă. Era ultima persoană în care David ar fi trebuit să aibă încredere.

— Sper să fie aşa, Tally, spuse el întinzându-i mâna. Simte palma mea.

Ea îi luă mâna, trecându-şi degetele peste pielea lui. Era aspră ca lemnul mesei din sufragerie. Pielea de pe degetul lui mare era tare şi uscată precum pielea care se crapă cu anii. Nu era de mirare că putea munci toată ziua fără să se plângă.

— Uau! De câtă vreme este nevoie ca să obţii asemenea bătături?

— De aproximativ optsprezece ani.

— Aproximativ…?

Se opri neîncrezătoare, apoi compară pielea lui dură cu a ei, fină şi băşicată. Tally simţea că fiecare zi din viaţa lui fusese precum după-amiaza obositoare de muncă pe

care o petrecuse ea.

— Dar cum?

— Nu sunt un fugar, Tally.

— Nu înţeleg.

— Părinţii mei au fost fugari, nu eu.

— O!

Tally se simţi stupidă, căci nu îi trecuse niciodată prin minte aşa ceva. Dacă puteai trăi în Ţinutul de Fum, înseamnă că puteai şi să creşti copii aici. Dar ea nu văzuse micuţi. În plus, întregul spaţiu părea mic şi improvizat. Era ca şi cum ai avea copii **într-**o excursie.

— Cum **s-**au descurcat? Adică fără doctori.

— Ei simt doctori.

— Aha! Dar… Stai puţin! Doctori? câţi ani aveau când au fugit?

— Destui. Nu mai erau urâţi. Cred că erau ceea ce se numeşte frumuseţi de vârstă mijlocie.

— Da, aşa e.

Frumuseţile noi munceau sau studiau, dacă doreau, dar puţini oameni îşi luau profesiunea în serios până la atingerea vârstei mijlocii.

— Stai un pic! Cum adică, nu *erau* urâţi?

— Nu erau. Dar sunt acum.

Tally încercă să proceseze cuvintele lui.

— Vrei să spui că nu au făcut a treia operaţie? încă arată ca la vârsta mijlocie, deşi sunt bătrâni?

— Nu, Tally. Ţi**-**am spus, sunt doctori.

Un gând îi trecu prin minte, şocâ**nd-**o. Era mai uluitor decât copacii tăiaţi ori frumuseţile crude, copleşitor ca tot ce simţise de când Peris plecase.

— *Au inversat operaţia*?

— Da.

— **S-**au tăiat unul pe altul? Aici, în sălbăticie? Ca să devină…

Cuvântul i se opri în gât, de parcă i**-**ar fi venit să verse.

— Nu. Nu au folosit chirurgia.

Deodată, caverna întunecată păru să se prăbuşească

peste ea, scoţâ**ndu-**i aerul din piept. Tally se chinui să respire.

David îşi trase mâna şi, **într-**un colţ al minţii, Tally îşi dădu seama că o ţinuse în tot acest timp.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea.

— Nu, David. Îmi pare rău. N-am vrut să mă tulbur aşa.

— E vina mea. Tocmai ai ajuns aici, iar eu ţi-am dat toate informaţiile astea.

— Dar vreau ca tu… să ai încredere în mine, se chinui ea să spună. Vreau să-mi spui asta. Iau lucrurile în serios.

Măcar asta era adevărat.

— Sigur, Tally. Dar poate că ajunge pentru moment. Ar trebui să ne întoarcem.

David se răsuci şi începu să se târască spre lumină.

Urmâ**ndu-**l, Tally se gândi la ce spusese el despre bolovani. Oricât arătau de masivi, erau gata să se prăbuşească dacă îi împingeai în direcţia greşită. Erau gata să te strivească.

Simţi pandantivul atârnâ**ndu-**i la gât, trăgâ**nd-**o uşor, dar insistent. Doctoriţa Cable trebuie să fi devenit nerăbdătoare deja, aşteptâ**ndu-**i semnalul. Dar dezvăluirea lui David complicase totul din**tr-**odată. Ţinutul de Fum nu era doar o ascunzătoare pentru grupurile de fugari, îşi dăduse seama acum. Era un oraş real, un oraş pe drept cuvânt. Dacă Tally activa localizatorul, nu aducea doar sfârşitul marii aventuri a lui Shay. David avea să rămână fără cămin, întreaga lui *viaţă* avea să fie distrusă.

Tally simţi greutatea muntelui apăsâ**nd-**o şi îşi dădu seama că încă se mai lupta să respire, strecurâ**ndu-**se spre lumina soarelui.

BĂTAIA INIMII

În jurul focului, la cină, Tally povesti cum se ascunsese în râu atunci când elicopterele rangerilor apăruseră pentru prima oară. Făcură cu toţii ochii mari din nou. Din câte se părea, avusese parte de una dintre cele mai emoţionante călătorii până la Ţinutul de Fum.

— Vă daţi seama? Simt dezbrăcată şi mă scufund în

apă, iar maşinăria asta a locuitorilor Ruinelor îmi distruge popasul?

— De ce nu au aterizat? întrebă Astrix. Nu ţi-au văzut lucrurile?

— Eu credeam că le-au văzut.

— Rangerii nu făceau decât să adune urâţii dintre florile albe, explică David. Acesta este locul de întâlnire pe care îl fixăm pentru fugari ca să-l folosească. Nu pot lua pe oricine, altminteri ar risca să aducă un spion aici.

— Presupun că nu vă doriţi aşa ceva, spuse Tally încetişor.

— Totuşi, ar trebui să fie mai grijulii cu elicopterele alea, interveni Shay. Cineva ar putea să fie ciopârţit **într-**o bună zi.

— Mie îmi spui? Vântul aproape că mi-a zburat placa, spuse Tally. Mi-a ridicat sacul de dormit de la pământ şi l-a dus chiar între lamele elicei. A fost ciopârţit.

Era încântată să vadă uimirea de pe chipurile celor din auditoriu.

— Şi unde ai dormit? întrebă Cray.

— Nu a fost chiar atât de rău. A fost doar pentru…

Tally se opri chiar la timp. Îşi petrecuse o noapte fără sacul de dormit. Dar, conform poveştii pe care le-o spusese, stătuse patru nopţi printre orhidee.

— A fost destul de cald.

— Ai face bine să faci rost de unul nou până să mergi la culcare, spuse David. E mult mai frig aici, sus, decât acolo, printre ierburi.

— Am să o duc la punctul de schimb, spuse Shay. E ca un centru de rechiziţionare, Tally. Doar că atunci când obţii ceva, trebuie să laşi altceva în schimb drept plată.

Tally se foi neliniştită pe scaun. Încă nu se obişnuise cu ideea că aici trebuia *să plătească* pentru lucruri.

— Tot ce am este Spaghol.

Shay zâmbi.

— Este perfect pentru schimb. Noi nu putem face mâncare deshidratată aici, cu excepţia fructelor, iar călătoriile cu mâncare obişnuită simt chinuitoare. Spaghol

e la fel de bun ca aurul.

La cină, Shay o duse la o colibă mare, în apropiere de centrul oraşului. Rafturile erau pline cu obiecte făcute în Ţinutul de Fum, împreună cu vreo câteva obiecte care proveneau din oraşe. Acestea din urmă erau ponosite şi uzate, reparate iar şi iar, dar lucrurile create manual o fascinau pe Tally. Îşi trecu mâinile încă aspre peste vase de lut şi unelte de lemn, uluită să constate că fiecare avea propria-i textură şi greutate. Totul părea atât de greu şi de… serios.

O frumuseţe în vârstă conducea locul acela, dar bărbatul nu era la fel de ridat ca Şeful. Aduse echipament din lână şi câţiva saci de dormit argintii. Păturile, fularele şi mănuşile erau inimoase, aveau culori estompate şi modele simple, dar Shay insistă ca Tally să obţină un sac de dormit din oraş.

— E mult mai uşor şi se poate face mic. E mult mai bun atunci când pleci să explorezi.

— Desigur, răspunse Tally, încercând să zâmbească. O să fie grozav.

Sfârşi prin a oferi douăsprezece pachete de Spaghol pentru încă un sac de dormit şi şase pentru un pulover creat manual, aşa că rămase cu şase pachete. Nu-i venea să creadă că puloverul, maro cu dungi de un roşu-palid şi elemente verzi, avea jumătate din preţul sacului de dormit, care era jerpelit şi peticit.

— Eşti norocoasă că nu ţi-ai pierdut purificatorul de apă, spuse Shay pe drumul spre casă. Lucrurile astea sunt foarte importante când faci schimb.

Tally holbă ochii.

— Ce se întâmplă dacă se strică?

— Ei bine, ei spun că poţi să bei apă din râuri fără să o purifici.

— Glumeşti.

— Deloc. O mare parte dintre locuitorii bătrâni din Ţinutul de Fum fac asta. Chiar dacă au un purificator, nu se obosesc să-l folosească.

— Bleah!

Shay chicoti.

— Da, nu glumesc. Dar, hei, poţi oricând să-l foloseşti pe al meu.

Tally puse o mână pe umărul lui Shay.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine.

Shay încetini pasul.

— Tally!

— Da?

— Voiai să-mi spui ceva când eram în bibliotecă, înainte ca Şeful să înceapă să ţipe la tine.

Tally simţi un gol în stomac. Se dădu înapoi, ducând degetele automat la pandantivul de la gât.

— Da, spuse Shay. E vorba despre lănţişorul acela.

Tally încuviinţă, dar nu ştia cum să înceapă. Încă nu activase pandantivul şi, de când avusese conversaţia aceea cu David, nu mai era sigură că era în stare **s-**o facă. Poate că, dacă se va întoarce în oraş peste o lună, flămândă şi cu mâna goală, doctoriţei Cable i se va face milă de ea.

Dar dacă femeia îşi va ţine promisiunea, iar Tally nu va face niciodată operaţia? Peste douăzeci şi ceva de ani, va fi ridată, urâtă ca Şeful, o paria. Iar dacă rămânea aici, în Ţinutul de Fum, avea să doarmă **într-**un sac de dormit vechi, gândi**ndu-**se cu groază la ziua în care purificatorul ei de apă se va strica.

Se săturase să-i mintă pe toţi.

— Nu ţi-am spus totul, începu ea.

— Ştiu. Dar cred că mi-am dat seama despre ce e vorba.

Tally îşi privi prietena, temâ**ndu-**se să mai zică ceva.

— E limpede, nu-i aşa? Eşti încă supărată pentru că nu ţi-ai ţinut promisiunea faţă de mine. Nu ai ţinut secrete informaţiile despre Ţinutul de Fum.

Tally rămase cu gura căscată. Shay zâmbi, luâ**nd-**o de mână.

— Pe măsură ce se apropia ziua ta, te-ai hotărât să fugi. Dar, între timp, ai cunoscut pe cineva. Cineva important. Acel cineva care ţi-a dat lănţişorul cu inimioară. Aşa că ţi-ai încălcat promisiunea faţă de mine. Ai spus

acelei persoane unde mergi.

— Cam aşa ceva, reuşi să bâiguie Tally.

Shay chicoti.

— *Ştiam* eu. Iată de ce ai fost atât de agitată! Vrei să fii aici, dar, în acelaşi timp, vrei să fii altcineva. Cu altcineva. Şi, înainte de a fugi, ai lăsat instrucţiuni, o copie a biletului meu, în caz că noua ta pasiune vrea să ne turneze. Am dreptate sau am dreptate?

Tally îşi muşcă buzele. Faţa lui Shay strălucea în lumina lunii, încântată că îşi dăduse seama care era marele secret al lui Tally.

— Păi, în parte ai dreptate.

— Tally, spuse Shay apucâ**nd-**o de umeri, nu vezi că e în regulă? La urma urmelor, şi eu am făcut acelaşi lucru.

Tally se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nici eu nu trebuia să spun nimănui că vin aici. David m**-**a pus să promit că nu îţi voi spune nici ţie.

— De ce?

Shay dădu din cap.

— Nu te cunoscuse şi nu era sigur dacă poate avea încredere în tine. În mod normal, fugarii recrutează doar prieteni vechi, oameni pe care îi cunosc de ani buni. Dar eu te ştiam doar de la începutul verii. Şi nu ţi**-**am vorbit niciodată de Ţinutul de Fum, decât cu o zi înainte să plec. Nu am fost niciodată suficient de curajoasă, temâ**ndu-**mă că vei refuza.

— Aşadar, nu trebuia să**-**mi spui?

— Sub nicio formă. Aşa că, atunci când ţi**-**ai făcut apariţia, toată lumea a devenit agitată. Ei nu ştiu dacă să aibă încredere în tine sau nu. Până şi David se poartă ciudat în preajma mea.

— Shay, îmi pare rău.

— Nu e vina ta! spuse Shay, scuturând cu putere din cap. E vina mea! Eu am stricat totul. Dar, ei, şi ce? Odată ce vor ajunge să te cunoască, te vor considera super cool.

— Da, răspunse Tally încet. Toată lumea se poartă foarte frumos.

Şi-ar fi dorit să fi activat pandantivul în cbpa în care ajunsese aici. **Într-**o singură zi începuse să-şi dea seama că nu trăda numai visul lui Shay. Sute de oameni îşi construiseră o viaţă aici, în Ţinutul de Fum.

— Şi sunt sigură că persoana care te preocupă va fi, de asemenea, cool, spuse Shay. De-abia aştept să fim cu toţii împreună.

— Nu ştiu dacă… asta se va întâmpla.

Trebuia să existe şi o altă cale de a ieşi din această situaţie. Poate dacă pleca în alt oraş… sau întâlnea rangerii din nou şi le spunea că vrea să fie voluntar, o vor face frumoasă. Dar nu ştia nimic despre oraşul lor, în afară de faptul că nu cunoştea pe nimeni acolo…

Shay ridică din umeri.

— Poate că nu. Dar nu eram sigură că vei veni.

Shay îi strânse mâna lui Tally.

— Sunt foarte bucuroasă că ai **făcut-**o.

Tally încercă să zâmbească.

— Chiar dacă te-am vârât în bucluc?

— Nu e chiar aşa o problemă. Cred că toată lumea e prea paranoică aici. Îşi petrec tot timpul ascunzând locul, astfel încât satenţii să nu-l perceapă, şi maschează transmisiunile telefonice, pentru a nu fi interceptate. Şi toate secretele astea despre fugari simt deja exagerate. Şi periculoase. Gândeşte-te doar… Dacă tu nu ai fi fost suficient de deşteaptă încât să-mi descifrezi instrucţiunilor, ai fi fost deja la jumătatea drumului spre Alaska!

— Habar n-am, Shay. Poate că ei ştiu ce fac. Autorităţile oraşului pot fi destul de dure.

Shay râse.

— Nu-mi spune că tu crezi în Circumstanţele speciale.

— Eu…

Tally închise ochii.

— Pur şi simplu, cred că cei din Ţinutul de Fum trebuie să aibă grijă.

— Bine, sigur. Nu spun că ar trebui să ne facem reclamă. Dar dacă oamenii ca tine şi ca mine vor să vină

aici şi să trăiască altfel, de ce n-am face-o? Vreau să spun că nimeni nu are dreptul să ne spună că trebuie să fim frumoase, nu-i aşa?

— Poate că îşi fac griji pentru că suntem nişte copii, ştii?

— Asta e problema cu oraşele, Tally. Acolo toţi sunt copii răsfăţaţi, dependenţi şi frumoşi. Aşa cum se spune la şcoală, ochii mari înseamnă vulnerabilitate. Ei bine, tu mi-ai spus cândva că trebuie să ne maturizăm.

T ally încuviinţă.

— Ştiu ce vrei să spui. Urâţii de aici sunt mai maturi. Poţi vedea asta pe feţele lor.

Shay o opri pe Tally, o trase mai aproape şi o privi cu atenţie.

— Te simţi vinovată, nu-i aşa?

Tally o privi pe Shay în ochi, rămasă fără cuvinte pentru câteva clipe. Din**tr-**odată se simţea goală, în aerul rece al nopţii, de parcă Shay ar fi putut să-i vadă minciunile.

— Cum? reuşi să bâiguie.

— Vinovată. Nu doar pentru că ai spus cuiva despre Ţinutul de Fum, dar **s-**ar putea ca acea persoană să şi vină. Acum, că ai văzut oraşul nostru, nu ştii sigur dacă a fost o idee chiar atât de bună, oftă Shay. Ştiu că, la început, pare ciudat şi e vorba de muncă multă. Dar eu cred că până la urmă o să-ţi placă.

Tally privi în jos, simţind lacrimile adu**nându-**i-se în ochi.

— Nu e vorba despre asta. Sau poate este. Pur şi simplu nu ştiu dacă pot…

Simţi un nod în gât şi nu mai putu continua. Dacă ar mai fi rostit un cuvânt, ar fi trebuit să-i spună lui Shay adevărul, anume că era un spion, o trădătoare trimisă aici să distrugă totul în jur.

Şi că Shay fusese fraiera care o adusese aici.

— Hei, e în regulă.

Shay o luă în braţe, legă**nând-**o uşor, iar Tally începu să plângă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te împovărez cu atâtea lucruri din**tr-**odată. Dar am simţit o distanţă între noi, de când ai ajuns aici. Ca şi cum nu ai fi sigură că vrei să te uiţi la mine.

— Ar trebui să-ţi spun totul.

— Ssst...

Tally simţi degetele lui Shay mângâi**ndu-**i părul.

— Pur şi simplu mă bucur că eşti aici.

Tally dădu frâu liber lacrimilor, îngropâ**ndu-**şi faţa în mâneca aspră de lână a noului ei pulover, percepând căldura lui Shay şi simţi**ndu-**se îngrozitor pentru fiecare gest generos al prietenei sale.

Pe de o parte, Tally se bucura că venise şi aflase toate astea. Ar fi putut trăi toată viaţa în oraş fără să vadă această parte de lume. Pe de alta, Tally încă îşi dorea să fi activat pandantivul la sosirea în Ţinutul de Fum. I-ar fi fost mult mai uşor aşa.

Dar acum nu mai exista cale de întoarcere. Trebuia să se hotărască dacă să trădeze sau nu Ţinutul de Fum, înţelegând pe de-a-ntregul ce va însemna asta pentru Shay, David şi toţi cei care locuiau aici.

— E în regulă, Tally, murmură Shay. O să fie bine.

SUSPICIUNI

Zilele treceau, iar Tally se adaptă rutinei din Ţinutul de Fum.

Munca aceasta epuizantă avea ceva liniştitor. Toată viaţa ei, Tally fusese tulburată de insomnie, stând trează majoritatea nopţilor, gândi**ndu-**se la discuţiile în contradictoriu pe care le avusese ori voia să le aibă sau la lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă diferit. Dar aici, nuntea ei se închidea de îndată ce îşi punea capul pe pernă, care nu era tocmai o pernă, ci noul pulover îndesat **într-**o sacoşă de bumbac.

Tally încă nu ştia cât timp avea să rămână aici. Nu luase o hotărâre cu privire la activarea pandantivului, dar ştia că, dacă se va gândi tot timpul la el, va înnebuni. Aşa că se decise să şi-l scoată din minte**. Într-**o zi se va trezi şi îşi va da seama că nu poate rămâne aici întreaga viaţă, ca

urâtă, indiferent cât ar durea şi ce preţ ar plăti pentru asta… Dar, pentru moment, doctoriţa Cable putea să mai aştepte.

Era uşor să uiţi de probleme în Ţinutul de Fum. Viaţa era mult mai intensă decât în oraş. Făcea baie **într-**un râu atât de rece, încât ţipa când trebuia să sară în el şi se hrănea cu bucate scoase din foc, atât de fierbinţi încât îi ardeau limba, ceea ce nu **s-**ar fi întâmplat niciodată cu mâncarea din oraş. Desigur, îi lipsea şamponul care nu îi făcea ochii să lăcrimeze şi toaletele cu rezervor (spre groaza ei, aflase ce erau „latrinele”) şi mai ales medicamentele sub formă de spray. Totuşi, oricât de băşicate îi deveniseră mâinile, Tally se simţea mai puternică decât oricând înainte. Putea munci toată ziua la căile ferate, pentru ca apoi să se întreacă pe placa de zbor cu David şi Shay, ducând în spate mai mult metal decât putuse ridica în luna de dinainte. Învăţă de la David cum să-şi repare hainele cu un ac şi aţă, cum să distingă între vânător şi vânat, ba chiar cum să cureţe peşte, care nu era nici pe departe la fel de neplăcut ca disecţia acestora la ora de biologie.

De asemenea, frumuseţea fizică din Ţinutul de Fum îi alungă toate grijile din minte. Fiecare zi părea să schimbe muntele, cerul şi văile înconjurătoare, făcâ**ndu-**le spectaculoase **într-**un mod cu totul nou. Cel puţin natura nu avea nevoie de operaţie pentru a fi frumoasă. Pur şi simplu, era.

Într-o dimineaţă, pe drumul spre şantierul cu şine, David îşi împinse placa şi ajunse lângă Tally. Merse o vreme în tăcere, luând curbele cu graţia-i obişnuită. În ultimele două săptămâni, Tally aflase că jacheta lui chiar era făcută din piele de animale moarte, dar se obişnuise treptat cu ideea. Cei din Ţinutul de Fum vânau, dar erau la fel ca rangerii, omorând numai speciile care nu aveau ce căuta în această parte de lume sau care ieşiseră de sub control din pricina intervenţiei locuitorilor Ruinelor. Cu peticele sale cusute la întâmplare, jacheta asta ar fi arătat aiurea pe oricine altcineva. Dar lui David îi venea bine, de

parcă faptul că trăise şi crescuse aici, în sălbăticie, îi permisese să fuzioneze cu animalele care îşi donaseră pieile pentru hainele lui. Şi nu era nimic rău în faptul că îşi făcuse singur jacheta.

Deodată, începu să vorbească:

— Am un cadou pentru tine.

— Un cadou? Serios?

Până acum, Tally înţelesese că nimic din Ţinutul de Fum nu îşi pierdea vreodată valoarea. Nimic nu era aruncat sau dat altcuiva doar pentru că se învechea sau se strica. Totul era reparat, recondiţionat şi redelat şi, dacă un locuitor de aici nu putea folosi un obiect, îl schimba pe altceva. Nu se renunţa uşor la lucruri.

— Da, serios.

David se apropie şi mai mult şi îi întinse o bocceluţă. Tally o desfăcu, urmând drumul cunoscut spre râu, fără măcar să-l privească. Era o pereche de mănuşi făcute din piele subţire, maro.

Puse în buzunar hârtia de ambalaj, strălucitoare, creată în oraş, apoi îşi vârî mâinile băşicate în mănuşi.

— Îţi mulţumesc! îmi vin perfect.

El încuviinţă.

— Le-am făcut pe când aveam vârsta ta. Sunt cam mici pentru mine acum.

Tally zâmbi, dori**ndu-**şi să-l poată îmbrăţişa. Când îşi desfăcură braţele ca să ia o curbă, îl apucă de mână pentru o secundă.

Îndoi**ndu-**şi degetele, Tally descoperi că mănuşile erau moi şi pliabile, cu palmele albite de atâţia ani de folosinţă. Liniile albe de la încheieturile degetelor arătau cât de mult se adaptaseră mâinilor lui David.

— Sunt minunate.

— Ei, haide, spuse David. Nu sunt magice sau ceva în genul ăsta.

— Nu, dar au… ceva.

Istorie, îşi dădu seama Tally. În oraş, avea o mulţime de lucruri – practic, tot ce îşi dorea ieşea din perete. Dar lucrurile din oraş puteau fi aruncate, înlocuite sau

schimbate, precum uniformele de la internat, alcătuite din combinaţii de tricouri, jachete şi fuste. Aici, în Ţinutul de Fum, obiectele îmbătrâneau, purtând istoria cu ele, în pliuri, zgârieturi şi praf.

David chicoti şi mări viteza, ajungâ**nd-**o din urmă pe Shay, în faţa grupului.

Când ajunseră la căile ferate, David anunţă că trebuiau să mai cureţe şinele, folosind fierăstraiele pendulare pentru a tăia vegetaţia care crescuse în jurul metalului.

— Şi copacii? întrebă Croy.

— Ce-i cu ei?

— Trebuie să-i tăiem şi pe ei? întrebă Tally.

David ridică din umeri.

— Lăstărişul ăsta oricum nu e bun. Dar nu-i nevoie să-l distrugem. îl ducem în Ţinutul de Fum ca să-l folosim la foc.

— La foc? se miră Tally.

De obicei, locuitorii de aici nu tăiau decât copacii din vale, nimic de pe restul muntelui. Copacii creşteau de zeci de ani, iar acum David voia să-i folosească la focul pentru gătit? Tally o privi pe Shay, căutâ**ndu-**i sprijinul, dar expresia de pe chipul prietenei sale era neutră. Probabil că era de acord, însă nu voia să se certe cu David în faţa tuturor pentru felul în care trebuia condus proiectul lui.

— Da, la foc, răspunse el. Şi, după ce scoatem şinele, vom replanta copaci. Punem un şir de copaci folositori în locul unde **s-**au aflat căile ferate.

Ceilalţi cinci îl priviră tăcuţi. El răsuci un fierăstrău în mână, nerăbdător să înceapă lucrul, însă conştient că nu obţinuse încă tot sprijinul lor.

— Ştii, David, spuse Croy, copacii aceştia nu simt inutili. Protejează tufişurile de lumina soarelui, iar asta împiedică eroziunea solului.

— Bine, aţi câştigat. În loc să plantăm un alt fel de copaci, vom lăsa pădurea să acapareze pământul. O să aveţi toate tufişurile şi toate boschetele pe care vi le doriţi.

— Dar chiar trebuie să-i defrişăm? întrebă Astrix.

David inspiră adânc. Cuvântul „defrişare” era folosit pentru ceea ce făcuseră locuitorii Ruinelor bătrânelor păduri: doborâseră toţi copacii, omorâseră toate fiinţele, transformând teritoriile în zone aride. Toate pădurile ecuatoriale fuseseră rase de pe suprafaţa pământului, reducând milioane de specii la câteva bovine care se hrăneau cu iarbă. Un întreg ecosistem dat la schimb pentru câţiva hamburgeri ieftini.

— Ascultaţi, noi nu defrişăm. Nu facem decât să scoatem gunoiul pe care locuitorii Ruinelor l-au lăsat în urmă, spuse David. E nevoie de un pic de chirurgie pentru asta.

— Am putea tăia în jurul copacilor, spuse Tally. Să tăiem doar acolo unde trebuie. Aşa cum ai spus tu: chirurgie.

— Bine, în regulă, răspunse David râzând. Să vedem ce părere o să ai despre copacii ăştia după ce o să scoţi câţiva din pământ.

Avea dreptate.

Fierăstraiele tăiau plantele căţărătoare viguroase, tufişurile încâlcite, asemenea unui pieptăn care trebuie să treacă prin părul ud, şi despicau metalul atunci când lama ajungea din greşeală pe şine. Dar, când dinţii fierăstrăului întâlneau rădăcinile alambicate şi crengile răsucite ale lăstărişului, era cu totul altă poveste.

Tally se strâmbă când fierăstrăul ei ciopârţi lemnul, aruncând aşchii din coaja trunchiului spre faţa ei, bâzâitul transformâ**ndu-**se **într-**un urlet de protest. Se luptă să treacă vârful lamei prin**tr-**o creangă veche şi groasă. Încă o tăietură, şi partea asta a şinei avea să fie liberă.

— Merge bine. Aproape ai reuşit, T ally.

Îl văzu pe Croy în spatele ei, gata să sară dacă ar fi observat că îi alunecă ceva din mâini lui Tally. Acum îşi dădea seama de ce David voia să taie copacii în bucăţi. Era mult mai uşor decât să te chinui, prin încrengătura de rădăcini şi ramuri, să ajungi cu fierăstrăul **într-**un loc precis.

— Copaci tâmpiţi, murmură Tally, strâmbâ**ndu-**se când îşi afundă din nou lama în lemn.

În cele din urmă, fierăstrăul pătrunse în lemn, scoţând un ţipăt ascuţit Apoi trecu pe partea cealaltă, eliberat pentru o secundă, intrând în pământul de dedesubt, scârţâind şi gemând.

— Asta e!

Tally se dădu înapoi, îşi scoase ochelarii de protecţie, iar fierăstrăul din mâinile ei se opri.

Croy păşi înainte şi aruncă bucata de creangă cu piciorul, eliberând drumul.

— O incizie perfectă, spuse el.

— Cred că m-am prins cum stă treaba, spuse Tally, ştergâ**ndu-**şi fruntea.

Era aproape prânzul, iar soarele cădea nemilos peste luminiş. Îşi scoase puloverul, dâ**ndu-**şi seama că răcoarea dimineţii dispăruse de multă vreme.

— Ai avut dreptate, copacii dădeau umbră.

— Bine zis, spuse Cray. Frumos pulover, apropo.

Tally zâmbi. Era cel mai de preţ lucru al ei, pe lângă mănuşi.

— Mulţumesc!

— Cât te-a costat?

— Şase pachete de Spaghol.

— Cam scump. Dar e frumos.

Croy o privi pe Tally în ochi.

— Tally, îţi aminteşti de ziua în care ai ajuns aici? Când ţi-am dus rucsacul? Nu ţi-aş fi luat lucrurile. Nu fără să îţi dau ceva în schimb. M-a surprins când ai spus că pot să iau tot.

— Sigur, nicio problemă, răspunse ea.

Acum, că lucrase cu Croy, i se părea un tip destul de drăguţ. Ar fi preferat să facă parte din echipa lui David sau Shay, dar ei lucrau împreună azi. Şi probabil că era timpul să cunoască şi alţi locuitori din Ţinutul de Fum.

— Şi sper că ai şi un nou sac de dormit.

— Da. Douăsprezece pachete de Spaghol.

— Pesemne că ai rămas fără produse.

Ea încuviinţă.

— Mai am doar opt.

— Nu e rău. Oricum, nu cred că ţi-ai dat seama, pe drumul încoace, că îţi mănânci viitoarea avere.

Tally râse. Se lăsară pe vine sub copacul parţial tăiat, trăgând de plantele căţărătoare din jurul şinelor.

— Dacă aş fi ştiut cât de valoroase sunt pachetele alea, probabil că nu aş fi mâncat atâtea, indiferent dacă îmi era foame sau nu. Nici măcar nu-mi mai plac. Cel mai greu a fost să le mănânc la micul dejun.

— Mie îmi sună bine, chicoti Croy. Porţiunea asta ţi se pare curăţată?

— Sigur. Să începem lucrul la următoarea.

Tally îi întinse fierăstrăul. Croy se ocupă întâi de partea uşoară, atacând tufişurile cu fierăstrăul pornit.

— Aşadar, Tally, mă intrigă ceva.

— Ce anume?

Metalul fierăstrăului străluci şi aruncă în aer o mulţime de scântei.

— În prima ta zi aici, ai spus că ai părăsit oraşul având mâncare pentru două săptămâni.

— Da.

— Dacă ţi-au trebuit nouă zile ca să ajungi aici, trebuie să-ţi mai fi rămas mâncare doar pentru cinci zile. Poate cincisprezece pachete cu totul. Dar ţin minte că, în prima zi, când m-am uitat în rucsacul tău, mi-am zis: „Are tone”!

Tally înghiţi în sec, încercând să nu lase să i se citească nimic pe faţă.

— Şi se pare că am avut dreptate. Douăsprezece plus şase plus opt fac… douăzeci şi şase?

— Presupun că da.

El dădu din cap, mânuind fierăstrăul cu grijă sub o creangă joasă.

— Aşa mă gândeam eu. Dar ai plecat din oraş *înainte* de ziua ta de naştere, nu-i aşa?

T ally reacţionă repede:

— Sigur. Dar cred că nu am mâncat de trei ori pe *zi*,

Croy. După cum am spus, mi **s-**a făcut greaţă de Spaghol după o vreme.

— Se pare că nu ai mâncat mai deloc, pentru o călătorie atât de lungă.

Tally se strădui să calculeze în gând să-şi dea seama la ce sume trebuia să ajungă. Îşi aminti ce spusese Shay în prima noapte: unii locuitori din Ţinutul de Fum o suspectează, îngrijoraţi că ar putea fi spion. Tally credea că o acceptaseră deja. Din câte se părea, nu era aşa.

Inspiră adânc, încercând să-şi ascundă teama din voce.

— Ascultă, Croy, dă-mi voie să-ţi spun ceva. Un secret.

— Ce anume?

— Probabil că am părăsit oraşul cu mâncare pentru mai mult de două săptămâni. Chiar nu am ţinut cont.

— Dar ai tot spus…

— Da. Trebuie să fi exagerat un pic, doar pentru a face excursia să pară mai interesantă, ştii? Ca şi cum aş fi putut rămâne fără mâncare, dacă rangerii nu îşi făceau apariţia. Dar ai dreptate, am avut destulă.

— Sigur.

El îşi ridică privirea spre ea, zâmbind binevoitor.

— M-am gândit eu că poate aşa stau lucrurile. Excursia ta a părut cam prea… interesantă ca să fie adevărată.

— Dar aproape tot ce am spus a fost…

— Desigur.

Fierăstrăul gemu opri**ndu-**se în mâna lui.

— Sunt sigur că aproape tot. Întrebarea este cât?

Tally îi întâlni ochii tăioşi şi se strădui să-şi dea seama ce trebuia să spună. Nu era vorba decât despre nişte pachete cu mâncare în plus, nicidecum de o dovadă că ar fi fost spion.

Ar fi putut pur şi simplu să râdă de asta. Dar faptul că el avea deplină dreptate o reduse la tăcere.

— Vrei fierăstrăul pentru o vreme? spuse el cu voce blândă. E greu să cureţi asta.

Pentru că se ocupau de înlăturarea ierburilor, nu aveau nicio încărcătură de metal pe care să o ducă acasă la mijlocul zilei, aşa că cei din echipa de la căile ferate îşi aduseseră cu ei mâncarea pentru prânz: supă de cartofi şi pâine cu măsline sărate în compoziţie. Tally se arătă bucuroasă când Shay o luă ca să mănânce împreună departe de restul grupului, la marginea pădurii dese. Ea o urmă, aşezâ**ndu-**se lângă prietena ei, în lumina care străbătea printre frunze.

— Trebuie să discut cu tine, Shay.

Shay, fără să o privească, oftă uşor, rupâ**ndu-**şi pâinea în bucăţi.

— Da, presupun că trebuie.

— Ah, a vorbit şi cu tine?

Shay scutură din cap.

— Nu a fost nevoie să îmi zică nimic.

Tally se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că e limpede. De când ai ajuns aici. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.

— Niciodată n-am… începu Tally, dar vocea o trădă. Ce vrei să spui? Crezi că Croy are dreptate?

Shay oftă.

— Spun doar că…

Apoi se opri şi o privi pe Tally în ochi.

— Croy? Ce-i cu Croy?

— Mi-a vorbit înainte de prânz. Mi-a observat puloverul şi m-a întrebat dacă am şi un sac de dormit şi şi-a dat seama că după nouă zile de drum până aici mi-au rămas prea multe pachete de Spaghol.

— Prea multe *ce*? Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Shay total confuză.

— Mai ţii minte când am ajuns aici? Am spus tuturor că…

Tally se opri, observând pentru prima dată ochii lui Shay.

Erau roşii, de parcă n-ar fi dormit.

— Ia stai puţin, tu despre ce crezi că vorbeam?

Shay ridică o mână, cu degetele desfăcute.

— Despre asta.

— Ce anume?

— Întinde mâna!

Tally îşi desfăcu o mână, creând o imagine în oglindă a lui Shay.

— Sunt de aceeaşi mărime, spuse Shay. Au şi aceleaşi băşici, mai spuse ea ridicâ**ndu-**şi palmele în sus.

Tally privi în jos şi clipi. Mâinile lui Tally erau **într-**o stare mai proastă, crăpate şi cu băşici sparte. Shay lucra întotdeauna din greu, mereu prima, mereu alegând cele mai grele munci.

Tally întinse mâna spre mănuşile pe care le ţinea prinse la brâu.

— Shay, simt sigură că David n-a vrut să…

— Sunt sigură că a vrut. Oamenii se gândesc întotdeauna mult şi bine la daruri în Ţinutul de Fum.

Tally îşi muşcă buzele. Era adevărat. Îşi scoase mănuşile de la brâu.

— Ar trebui să le iei tu.

— Nu.le. Vreau.

Tally se dădu înapoi, uluită. Mai întâi, Croy. Acum, asta.

— Nu, presupun că nu le vrei.

Le lăsă să cadă.

— Dar, Shay, n-ar trebui să discuţi cu David înainte să o iei razna pe tema asta?

Shay îşi roase o unghie, scuturând din cap.

— Nu mai vorbeşte atât de mult cu mine. De când ai apărut tu. Nu mai vorbeşte despre lucrurile importante. Spune că are nişte chestii pe cap.

— Ah! făcu Tally, strâmbâ**ndu-**se de parcă ar fi dur**ut-**o ceva. Niciodată n-am… Adică, îmi place David, dar…

— Nu e vina ta, în regulă? Ştiu asta.

Shay întinse mâna şi atinse uşor pandantivul lui Tally.

— În plus, poate că persoana ta misterioasă îşi va face apariţia şi nu va mai conta, oricum.

Tally dădu din cap. Era adevărat, după ce ajungeau specialii aici, viaţa romantică a lui Shay va fi ultima dintre preocupările oricui.

— Măcar i-ai pomenit despre asta lui David? Pare că este o problemă.

— Nu, nu i-am spus.

— De ce nu?

— Pur şi simplu, nu a venit vorba.

Shay strânse din dinţi.

— Foarte convenabil.

Tally scoase un geamăt.

— Dar, Shay, chiar tu ai spus-o. Nu trebuia să dau nimănui instrucţiuni despre drumul până la Ţinutul de Fum. Mă simt foarte aiurea pentru toată chestia asta. Nu am să o fac publică.

— Decât purtând chestia aia la gât. Care nu contează prea mult totuşi, de vreme ce David se pare că nu a remarcat-o.

Tally oftă.

— Poate că nu îi pasă, pentru toată asta e doar în ima… Nu putu termina fraza. Nu era doar în imaginaţia lui Shay, îşi dădea seama acum, simţea. Când David îi arătase peştera şi îi spusese secretul despre părinţii lui, avusese încredere în ea, chiar dacă nu ar fi trebuit. Iar acum, cadoul ăsta. Oare să fie doar o reacţie exagerată din partea lui Shay?

În zona tăcută a minţii ei, Tally îşi dădu seama că spera să nu fie aşa. Inspiră adânc, alungând ideea.

— Shay, ce vrei să fac?

— Să-i spui.

— Ce să-i spun?

— De ce porţi inimioara aceea. Să-i povesteşti despre persoana ta misterioasă.

Tally îşi dădu seama prea târziu ce expresie avea pe faţă. Shay dădu din cap.

— Nu vrei, nu? E destul de clar.

— Ba nu, o **s-**o fac. Serios.

— Sigur că o **s-**o faci.

Shay se răsuci, scoţând o bucată de pâine din supă şi muşcând cu furie.

— Am **s-**o fac.

T ally atinse umărul prietenei sale, iar aceasta, în loc să şi**-**l tragă înapoi, se întoarse spre ea cu o privire plină de speranţă. Tally înghiţi în sec.

— Am să**-**i spun totul. Promit.

CURAJ

În seara aceea, la cină, mâncă singură.

Acum, că petrecuse o zi tăind singură copacii, masa de lemn din sufragerie nu o mai îngrozea. Lemnul aspru i se părea solid **într-**un mod reconfortant, şi să**-**i urmărească vârtejurile cu privirea era mai uşor decât să gândească.

Pentru prima dată, Tally observă că mâncarea era mereu aceeaşi. Din nou pâine, din nou fiertură. În urmă cu două zile, Shay îi explicase că bucăţile de carne din tocană fuseseră de iepure. Nu pe bază de soia, precum carnea deshidratată din Spaghol, ci animale adevărate din curtea suprapopulată de la marginea Ţinutului de Fum. Gândul că iepurii erau ucişi, jupuiţi şi gătiţi se potrivea stării ei deplorabile. Ca şi restul zilei pe care o avusese, mâncarea părea dură şi austeră.

Shay nu îi vorbise după prânz, iar Tally nu avusese habar ce să**-**i spună lui Croy, aşa că muncise restul zilei în tăcere. Pandantivul de la doctoriţa Cable părea să devină tot mai greu, prins în jurul gâtului ei la fel de strâns precum plantele căţărătoare, tufişurile şi rădăcinile care acaparau căile ferate.

Se simţea de parcă toată lumea din Ţinutul de Fum îşi dăduse seama că lănţişorul era un simbol al trădării ei.

Tally se întrebă dacă va mai putea rămâne aici. Croy o suspecta, şi se părea că era doar o chestiune de timp până când toată lumea avea să afle. Întreaga zi, un gând îngrozitor îi străbătu mintea. Poate că Ţinutul de Fum era locul în care **s-**ar fi simţit că acasă, dar pierduse şansa pentru că venise aici ca spion.

Iar acum, Tally intervenise între David şi Shay. Fără

măcar să intenţioneze, îşi rănise cea mai bună prietenă. Asemenea unei otrăvi ambulante, omora tot ce întâlnea în cale.

Se gândi la orhideele care se răspândeau pe câmpiile de jos, ucigând alte plante, elimi**nându-**le pur şi simplu, egoiste şi de neoprit. Tally Younghlood era o buruiană. Şi, spre deosebire de orhidee, nici măcar nu era una frumoasă.

Când termină de mâncat, David se aşeză în faţa ei.

— Salut!

— Salut, răspunse Tally, reuşind să zâmbească.

Lăsând totul la o parte, se simţea uşurată văzâ**ndu-**l. Mâncând singură, îşi amintise de zilele de după aniversarea ei, captivă **într-**un corp de urâtă, când toată lumea ştia că ar fi trebuit să fie frumoasă. Astăzi era pentru prima oară când se simţea urâtă de când venise în Ţinutul de Fum.

David o prinse de mână pe deasupra mesei.

— Tally, îmi pare rău.

— Îţi pare rău?

El îi întoarse palma, scoţând la iveală degetele proaspăt băşicate.

— Am observat că n-ai purtat mănuşile. După ce ai luat prânzul cu Shay. Nu mi-a fost greu să ghicesc de ce.

— O, da! Nu e vorba că nu mi-au plăcut. Dar n-am putut.

— Sigur, ştiu. E numai vina mea.

David privi în jur, la încăperea aglomerată.

— Putem să ieşim de-aici? Vreau să-ţi spun ceva.

Tally încuviinţă, simţind pandantivul rece lipit de gâtul ei şi aminti**ndu-**şi promisiunea pe care i-o făcuse lui Shay.

— Da. Şi eu am ceva să-ţi spun.

Merseră prin Ţinutul de Fum, trecând de focurile pentru gătit care erau stinse cu lopeţi de pământ. Ferestrele erau luminate cu lumânări şi becuri electrice. Câţiva urâţi mici urmăreau un pui scăpat din coteţ. Urcară pe culmea de unde Tally privise pentru prima oară

aşezarea, iar David o conduse până la o piatră rece şi netedă, de unde putea vedea o deschidere între copaci. Ca întotdeauna, Tally observă cât de graţios era David, cum părea să cunoască intim fiecare pas al drumului. Nici măcar frumoşii, ale căror corpuri erau echilibrate perfect, proiectate pentru eleganţă în orice tip de îmbrăcăminte, nu se mişcau cu atâta control şi lipsă de efort.

Tally îşi întoarse ochii de la el în mod deliberat în valea de dedesubt, orhideele luceau răutăcioase în lumina lunii, o mare îngheţată contrastând cu marginea întunecată a pădurii. David începu să vorbească primul.

— Ştiai că eşti primul fugar care a ajuns aici singur?

— Serios?

El încuviinţă, încă privind spre întinderea albă de flori.

— În majoritatea timpului, eu îi aduc.

Tally îşi aminti că, în ultima noapte în care se văzuseră în oraş, Shay îi spusese că misteriosul David o va duce în Ţinutul de Fum. Pe atunci, Tally nici nu credea că această persoană există. Acum, stând lângă ea, David părea cât se poate de real. Lua lumea mai în serios decât orice alt urât pe care îl cunoscuse. De fapt, mai în serios decât frumuseţile de vârstă mijlocie, precum părinţii ei**. Într-**un mod bizar, ochii lui aveau aceeaşi intensitate ca şi frumuseţile crude, însă fără a fi reci.

— Pe vremuri, obişnuia să**-**i aducă mama, spuse el. Dar acum e prea bătrână.

Tally înghiţi în sec. La şcoală li se spusese întotdeauna că urâţii care nu**-**şi fac operaţia devin infirmi.

— O, îmi pare rău. Dar câţi ani are?

David râse.

— E în formă destul de bună, dar urâţilor le e mai uşor să aibă încredere **într-**o persoană ca mine, în cineva de vârsta lor.

— Da, desigur.

Tally îşi aminti reacţia pe care o avusese când îl văzuse pe Şef, în prima zi. Doar câteva săptămâni mai târziu, era mult mai obişnuită cu toate tipurile de feţe pe

care vârsta le crea.

— Uneori, câţiva urâţi parcurg drumul singuri, urmând instrucţiunile codificate, aşa cum ai făcut tu. Dar întotdeauna o fac în grupuri de trei sau patru persoane. Nimeni nu a venit vreodată de unul singur.

— Probabil îţi imaginezi că sunt o idioată.

— Deloc.

David îi luă mâna.

— Mi se pare o dovadă de mare curaj.

T ally ridică din umeri.

— N-a fost o călătorie chiar aşa de rea.

— Nu pentru călătorie este nevoie de curaj, Tally. Eu am făcut călătorii mult mai lungi de unul singur. Este vorba despre părăsirea căminului.

Trasă o linie cu degetul pe mâna umflată a lui Tally.

— Nu-mi imaginez cum ar fi să trebuiască să plec din Ţinutul de Fum, departe de tot ceea ce cunosc, conştient că **s-**ar putea să nu mă mai întorc niciodată.

Tally înghiţi în sec. Nu fusese uşor. Desigur, ea nu avusese de ales.

— Dar tu ai părăsit de una singură oraşul, unicul loc în care ai locuit vreodată, continuă David. Nici măcar nu ai întâlnit un localnic din Ţinutul de Fum, un om care să te convingă de faptul că acest loc există cu adevărat. Ai venit bazâ**ndu-**te pe încredere, pentru că prietena ta te-a rugat. Presupun că de-asta mi se pare că pot avea încredere în tine.

Tally privi buruienile, simţi**ndu-**se din ce în ce mai prost, cu fiecare cuvânt pe care îl rostea David. Dacă ar fi ştiut motivul pentru care se afla ea aici…

— Când Shay mi-a spus pentru prima oară că vii, am fost foarte furios pe ea.

— Pentru că te-ai gândit că vă voi trăda?

— În parte. Şi pentru că este foarte periculos pentru o fată de şaisprezece ani, crescută la oraş, să străbată sute de kilometri de una singură. Dar mai ales pentru că mi se părea un risc inutil, crezând că probabil nu vei reuşi nici măcar să ieşi pe fereastra internatului.

David o privi în ochi, strângâ**ndu-**i mâna uşor.

— Am fost uluit când te-am văzut alergând pe deal.

Tally zâmbi.

— Am fost o privelişte jalnică în ziua aia.

— Erai plină de zgârieturi, părul şi hainele erau pârlite de flăcări, dar aveai un zâmbet uriaş pe chip.

Faţa lui David părea să strălucească în lumina blândă a lunii. Tally îşi închise ochii şi clătină din cap. Grozav. Avea să primească un premiu pentru curaj, când de fapt ar trebui să fie alungată din Ţinutul de Fum pentru trădare.

— Dar acum nu pari să fii foarte fericită, spuse el încet.

— Nu toată lumea consideră că am făcut bine venind aici.

David râse.

— Da, Croy mi-a spus despre marea lui descoperire.

— Ţi-a spus?

Tally deschise ochii.

— Nu-l asculta. Din clipa în care ai ajuns aici, a fost suspicios pentru că ai venit singură. **S-**a gândit că ceva te-a ajutat în călătoria ta. Că ai avut ajutor din oraş. Dar i-am spus că e nebun.

— Mulţumesc!

David ridică din umeri.

— Când tu şi Shayv-aţi văzut, eraţi atât de fericite! Mi-am dat seama că îţi fusese dor de ea.

— Da. Eram îngrijorată pentru ea.

— Sigur că erai. Şi ai fost destul de curajoasă cât să vii de una singură şi să o cauţi, chiar dacă însemna să laşi în urmă tot ce ştiai. Nu ai venit pentru că voiai să locuieşti în Ţinutul de Fum, nu-i aşa?

— Păi… Ce vrei să spui?

— Ai venit să vezi dacă Shay este în regulă.

Tally îl privi pe David în ochi. Chiar dacă se înşela total în privinţa ei, cuvintele lui îi făceau bine. Până acum, întreaga zi fusese marcată de suspiciuni şi îndoieli, dar chipul lui David strălucea de admiraţie pentru ceea ce făcuse ea. Simţi o căldură în tot trupul, o căldură care

alungă vântul rece care străbătea culmea.

Apoi Tally se cutremură, dâ**ndu-**şi seama ce reprezenta sentimentul acela. Era aceeaşi căldură pe care o simţise atunci când vorbise cu Peris după operaţia acestuia sau când profesorii o priveau aprobator. Nu era un sentiment pe care i-l mai stârnise vreodată un urât Fără ochi mari, perfecţi, nu aveau cum să te facă să simţi asta. Dar lumina lunii şi decorul sau poate cuvintele pe care le spunea aveau ceva care îl transformau pe David **într-**un frumos. Doar pentru o cbpă.

Dar magia se baza în întregime pe minciuni. Nu merita să se uite în ochii lui David.

Se întoarse din nou cu faţa spre oceanul de ierburi.

— Pun pariu că Shay îşi doreşte să nu-mi fi spus niciodată despre Ţinutul de Fum.

— Poate acum. Poate pentru o vreme, răspunse David. Dar nu pentru totdeauna.

— Dar tu şi cu ea…

— Ea şi cu mine, spuse David oftând. Shay se răzgândeşte foarte uşor, să ştii.

— Ce vrei să spui?

— Prima dată când a vrut să vină în Ţinutul de Fum a fost în primăvară. Când au venit Croy şi ceilalţi.

— Mi-a spus. I **s-**a făcut teamă, nu-i aşa?

David încuviinţă.

— Întotdeauna mi-am imaginat că i se va face teamă. Voia să fugă doar pentru că aşa procedau prietenii ei. Ar fi rămas singură în oraş.

Tally se gândi la zilele în care nu mai avusese niciun prieten, după operaţia lui Peris.

— Da. Cunosc sentimentul.

— Dar ea nu a venit în noaptea aceea. Se mai întâmplă. Am fost foarte surprins să o văd la ruine acum câteva săptămâni, convinsă din**tr-**odată că vrea să părăsească oraşul pentru totdeauna. Şi deja vorbea despre o prietenă pe care voia să o aducă, deşi încă nu îţi spusese nimic despre asta. Aproape că voiam **s-**o conving **s-**o lase baltă, să rămână în oraş şi să devină frumoasă, spuse

David, scuturând din cap.

Tally inspiră adânc. Totul ar fi fost mult mai uşor dacă David ar fi făcut exact asta. Tally ar fi fost frumoasă acum, **s-**ar fi distrat **într-**un turn cu Peris, Shay şi alţi prieteni noi. Dar imaginea din mintea ei nu-i mai dădu fiorii de plăcere obişnuiţi. Era fadă, asemenea unui cântec pe care l-ai ascultat de prea multe ori.

David îi strânse mâna.

— Mă bucur că n-am făc**ut-**o.

Ceva o făcu pe Tally să răspundă:

— Şi eu.

Cuvintele o uluiră, pentru că, **într-**un fel, le simţea a fi adevărate. îl privi pe David de aproape: sentimentul era încă acolo. Îşi dădea seama că fruntea lui era prea înaltă, că o cicatrice mică şi albă îi traversa sprânceana. Iar zâmbetul lui era destul de strâmb. Dar era ca şi cum ceva **s-**ar fi schimbat în capul lui Tally, ceva care o făcea să-i perceapă chipul drept unul frumos. Simţi căldura trupului său în aerul rece de toamnă şi se apropie şi mai mult.

— Shay a încercat din greu să se revanşeze pentru că **s-**a speriat prima oară şi pentru că ţi-a dat instrucţiuni, deşi mi-a promis că nu o va face, zise David. Acum a decis că Ţinutul de Fum este cel mai grozav loc din lume. Şi că eu sunt cea mai bună persoană din lume pentru că am adus-o aici.

— Chiar te place, David.

— Şi eu o plac. Dar ea nu e…

— Ce nu e?

— Nu e serioasă. Nu e ca tine.

Tally întoarse privirea, simţind că se scufundă. Ştia că trebuia să-şi ţină promisiunea acum ori nu va reuşi niciodată. Îşi duse mâinile la pandantiv.

— David…

— Da, am observat pandantivul. După zâmbetul tău, a fost cel de-al doilea lucru pe care l-am sesizat la tine.

— Cineva mi l-a dat, să ştii.

— Mi-am imaginat.

— Şi… i-am spus despre Ţinutul de Fum.

— Mi-am imaginat şi asta, răspunse David, încuviinţând.

— Nu eşti supărat pe mine.

David ridică din umeri.

— Nu mi-ai promis niciodată nimic. Nici măcar nu te cunoscusem.

— Dar tu încă…

David o privea în ochi, iar faţa îi strălucea din nou. Tally îşi întoarse privirea, încercând să-şi alunge sentimentele ciudate în marea de bălării albe.

David oftă încet.

— Ai lăsat o mulţime de lucruri în urmă atunci când ai venit aici - părinţii, oraşul, întreaga ta viaţă. Şi acum începe să-ţi placă Ţinutul de Fum, îmi dau seama. Tu înţelegi ce facem aici mai bine decât majoritatea fugarilor.

— Îmi place sentimentul de aici. Dar **s-**ar putea să… nu rămân.

David zâmbi.

— Ştiu. Ascultă, nu vreau să te presez. Poate că persoana care ţi-a dat inima va veni, poate că nu. Poate că te vei întoarce tu. Dar, între timp, poţi să faci ceva pentru mine?

— Sigur. Ce anume?

David se ridică, oferi**ndu-**i mâna.

— Aş vrea să-mi cunoşti părinţii.

SECRETUL

Coborâri culmea pe partea opusă, pe o cărare îngustă şi abruptă. David o conduse rapid prin întuneric, găsind poziţiile sigure fără pic de ezitare, pe un drum aproape invizibil. Tally n-avea decât să ţină pasul.

Întreaga zi fusese plină de şocuri, unul după altul, iar acum, ca să pună capac la toate, avea să-i întâlnească pe părinţii lui David. Era ultimul lucru la care se aşteptase după ce ea îi arătase pandantivul şi îi spusese că nu păstrase secretul despre Ţinutul de Fum. Reacţiile lui erau diferite de toate cele pe care le cunoscuse până atunci. Poate pentru că el crescuse aici, departe de obiceiurile din oraş. Sau poate că el era… chiar diferit.

Lăsară departe în urmă culmea, iar muntele se ridică abrupt **într-**o parte.

— Părinţii tăi nu locuiesc în Ţinutul de Fum?

— Nu. E prea periculos.

— De ce e periculos?

— Are legătură cu ceea ce îţi spuneam în prima ta zi aici, în tunel.

— Despre secretul tău? Cum ai fost crescut în sălbăticie?

David se opri o clipă, întorcâ**ndu-**se ca să îi privească faţa în întuneric.

— E mai mult decât atât.

— Ce anume?

— O să**-**i las pe ei să**-**ţi spună. Haide!

Câteva minute mai târziu, apăru o un pătrat mic, plin cu lumini palide, plutind în întunericul versantului. Tally văzu că era o fereastră; o lumină strălucea dincolo de ea, prin**tr-**o draperie roşie. Casa părea îngropată pe jumătate, de parcă ar fi fost săpată în munte.

Pe când se aflau la doar o aruncătură de băţ, David se opri.

— Nu vreau să**-**i iau prin surprindere. Sunt iritabili.

Apoi strigă:

— Hei!

O clipă mai târziu, o uşă se deschise, lăsând să iasă o fâşie de lumină.

— David? întrebă o voce de femeie.

Uşa se deschise mai larg, până când lumina ajunse la ei.

— Az, e David!

Pe când se apropiau, Tally văzu că femeia era o urâtă în vârstă. Nu îşi dădea seama dacă era mai tânără sau mai bătrână decât Şeful, dar cu siguranţă că nu era la fel de îngrozitor **s-**o priveşti. Ochii ei străluceau ca aceia ai frumoşilor, iar ridurile de pe faţa ei dispărură **într-**un zâmbet de bun venit când îşi îmbrăţişă fiul.

— Bună, mamă.

— Iar tu trebuie să fii Tally.

— Mă bucur să vă cunosc.

Se întreba dacă ar fi trebuit să dea mâna sau ceva de genul acesta. În oraş, nu petreceai niciodată prea mult timp cu părinţii altor urâţi decât dacă mergeai acasă la aceştia, în timpul vacanţelor şcolare.

Casa era mult mai caldă decât baraca lor, iar podelele de cherestea erau mult mai netede, ca şi cum părinţii lui David ar fi locuit acolo de multă vreme, iar tălpile lor le lustruiseră. Casa părea mai solidă decât orice altă construcţie din Ţinutul de Fum. Era săpată în munte, într-adevăr, îşi dădea seama acum. Unul dintre pereţi era de piatră, acoperit cu un strat de silicon transparent, strălucitor.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, Tally, spuse mama lui David.

Tally se întrebă care era numele ei. David se referea întotdeauna la ei ca la „mama” şi „tata”, cuvinte pe care Tally nu le mai folosea pentru Sol şi Ellie încă de când era mică.

Un bărbat îşi făcu apariţia şi îi strânse mâna lui David, înainte de a se întoarce spre ea.

— Mă bucur să te cunosc, Tally.

Fata clipi, ţi**nându-**şi respiraţia pentru o clipă, incapabilă să vorbească. David şi tatăl lui arătau cumva… la fel.

Nu avea nicio noimă. Trebuia să fie o diferenţă de peste treizeci de ani între ei, dacă tatăl lui fusese într-adevăr doctor atunci când David se născuse. Dar obrajii lor, frunţile, chiar şi zâmbetele uşor strâmbe erau similare.

— Tally? spuse David.

— Scuze. Doar că… semănaţi atât de bine!

Părinţii lui David izbucniră în râs, iar Tally simţi cum faţa îi ia foc.

— Auzim des remarca asta, spuse tatăl lui. Voi, puştii de la oraş, sunteţi de fiecare dată şocaţi. Dar aţi auzit despre genetică, nu?

— Sigur. Ştiu totul despre gene. Am cunoscut două surori, urâte, care arătau aproape la fel. Dar părinţii şi

copiii? E ciudat.

Mama lui David se strădui să-şi compună o faţă serioasă, dar zâmbetul îi rămase totuşi în ochi.

— Trăsăturile pe care le luăm de la părinţii noştri sunt cele care ne fac diferiţi. Nasul mare, buzele subţiri, fruntea înaltă - toate lucrurile pe care operaţia le îndepărtează.

— Preferinţa pentru medie, spuse tatăl lui.

Tally încuviinţă, amintindu-şi lecţiile de la şcoală. Media caracteristicilor faciale umane era modelul primordial pentru operaţii.

— Sigur. Trăsăturile medii sunt cele pe care oamenii le caută pe un chip.

— Dar familiile îşi transmit aspectul diferit de medie. Precum nasurile noastre mari.

Bărbatul îl pişcă de nas pe David, iar acesta îşi dădu ochii peste cap. Tally îşi dădu seama că nasul lui David era mult mai mare decât al unui frumos. De ce nu observase până acum?

— Este unul dintre lucrurile la care renunţi atunci când devii frumos. Nasul familiei, spuse mama lui. Az? Ce-ar fi să porneşti căldura?

Tally îşi dădu seama că încă tremura, dar nu din pricina frigului de afară. Totul era atât de ciudat! Nu putea trece peste asemănarea dintre David şi tatăl acestuia.

— E în regulă. E plăcut aici, ăăă…

— Maddy, spuse femeia. Luăm loc?

Din câte se părea, Az şi Maddy îi aşteptaseră. În camera din faţă, patru cupe antice fuseseră aşezate pe farfurioare. Curând, un ceainic începu să fluiere uşor pe un aragaz electric, iar Az turnă apa fierbinte **într-**un vas antic, mirosul de flori parfumând încăperea.

Tally privi în jurul ei. Casa nu semăna cu nicio alta din Ţinutul de Fum. Era ca un bordei oarecare, plin cu obiecte câtuşi de puţin practice. O statuetă de marmură era aşezată **într-**un colţ, iar pe pereţi fuseseră agăţate covoare bogate, care îşi împrumutau culorile luminii din încăpere, îmblânzind toate unghiurile. Maddy şi Az trebuie

să fi adus multe lucruri din oraş, atunci când fugiseră. Şi, spre deosebire de urâţi, care aveau doar uniformele pentru internat şi alte obiecte de care se puteau dispensa, cei doi îşi petrecuseră o jumătate din viaţă adunând diverse lucruri, înainte de a fugi din oraş.

T ally îşi aminti cum crescuse înconjurată de obiectele de lemn confecţionate de Sol, forme abstracte, cioplite din ramurile căzute pe care ea le aduna din parc, pe când era mică. Poate că nici copilăria lui David nu fusese chiar în întregime diferită de a ei.

— Totul arată atât de familiar, spuse ea.

— David nu ţi-a spus? întrebă Maddy. Az şi cu mine am venit din acelaşi oraş ca tine. Dacă am fi rămas, poate că noi am fi fost cei care te-am fi făcut frumoasă.

— O, presupun că da, murmură Tally.

Dacă ar fi rămas în oraş, nu ar mai fi existat Ţinutul de Fum, iar Shay nu ar fi trebuit să fugă niciodată.

— David spune că ai venit singură tot drumul până aici, zise Maddy.

Tally încuviinţă.

— Am urmat o prietenă. Ea mi-a lăsat instrucţiuni.

— Şi te-ai hotărât să vii singură? Nu puteai să aştepţi până trecea David din nou pe acolo?

— Nu avea vreme de aşteptat, explică David. A plecat în noaptea de dinainte de cea de-a şaisprezecea aniversare.

— Aşa se întâmplă când laşi lucrurile pe ultima sută de metri, spuse Az.

— Dar e zguduitor, căzu de acord Maddy.

— De fapt, nu am prea avut de ales. Nici măcar nu auzisem de Ţinutul de Fum până când Shay, prietena mea, mi-a spus că pleacă. Asta **s-**a întâmplat cu o săptămână înainte de ziua mea.

— Shay? Nu cred că am cunosc**ut-**o, spuse Az.

Tally îl privi pe David, care ridică din umeri. Nu o adusese pe Shay aici? Pentru o clipă, se întrebă ce se întâmpla, de fapt, între David şi Shay.

— Atunci înseamnă că te-ai hotărât repede, spuse

Maddy.

Tally reveni în prezent.

— Am fost nevoită. Aveam o singură şansă.

— Ai vorbit ca o adevărată localnică din Ţinutul de Fum, spuse Az, turnând un lichid întunecat din ceainic în ceşti. Ceai?

— Da, vă rog.

Tally luă ceaiul şi simţi fierbinţeala trecând prin textura subţire şi albă a ceştii. Dâ**ndu-**şi seama că era una dintre acele fierturi din Ţinutul de Fum care îţi opăreau limba, sorbi cu multă grijă. Faţa i se strâmbă din pricina amărelii.

— Ah! Vreau să spun… îmi cer scuze. De fapt, n-am mai băut ceai până acum.

Ochii lui Az se măriră.

— Serios? Dar era foarte popular pe vremea când locuiam noi acolo.

— Am auzit de el. Dar e mai mult o băutură pentru bătrâni. Adică, vreau să spun că mai degrabă frumuseţile în vârstă îl beau.

Tally se rugă să nu i se înroşească faţa. Maddy râse.

— Ei bine, noi suntem destul de bătrâni, aşa că pentru noi e în regulă, presupun.

— Vorbeşte pentru tine, dragă.

— Încearcă asta, spuse David, punând un cub alb în ceaiul lui Tally.

De data aceasta, când bău, Tally simţi dulceaţa care se răspândise în fiertură, alungând amăreala. Acum putea să soarbă fără să se strâmbe.

— Presupun că David ţi-a povestit câte ceva despre noi, spuse Maddy.

— Ei bine, mi-a spus că aţi fugit în urmă cu multă vreme, înainte ca el să se nască.

— O, serios? întrebă Az.

Expresia de pe faţa lui era exact cea pe care o avea David atunci când un membru al echipei de la căile ferate făcea ceva nesăbuit ori periculos cu fierăstrăul.

— Nu i-am spus totul, tată, zise David. Doar că am

crescut în sălbăticie.

— Ne-ai lăsat nouă restul? întrebă Az niţel băţos. Foarte frumos din partea ta.

David susţinu privirea tatălui său.

— Tally a venit aici ca să se asigure că prietena ei este în siguranţă. Tot drumul, de una singură. Dar s-ar putea să nu vrea să rămână.

— Nu forţăm pe nimeni să locuiască aici, spuse Maddy.

— Nu la asta mă refer, zise David. Cred că ar trebui să ştie, înainte să se hotărască să se întoarcă în oraş.

Tally îşi muta privirea de la David la părinţii acestuia, uluită. Felul în care comunicau era atât de ciudat, nu ca urâţii tineri cu cei bătrâni. Era mai degrabă o discuţie în contradictoriu a urâţilor, de la egal la egal.

— Ce ar trebui să ştiu? întrebă ea încet.

Cu toţii o priviră. Maddy şi Az o măsurau cu privirea.

— Marele secret, spuse Az. Cel care ne-a făcut să fugim în urmă cu aproape douăzeci de ani.

— Cel pe care de obicei îl ţinem pentru noi, zise Maddy pe un ton neutru, cu ochii la David.

— Tally merită să ştie, spuse David, privindu-şi fix mama. Va înţelege cât este de important.

— E un copil. Un copil din oraş.

— A venit singură până aici, având doar câteva instrucţiuni criptate care să o ghideze.

Maddy îl privi mâniată.

— Nu ai fost niciodată într-un oraş, David. Habar nu ai cât sunt de cocoloşiţi. Îşi petrec întreaga viaţă într-o bulă de plastic.

— A supravieţuit singură vreme de nouă zile, mamă. A reuşit să scape dintr-un incendiu.

— Vă rog, încetaţi! interveni Az. *Ea* e chiar aici. Nu-i aşa, Tally?

— Da, simt, răspunse Tally încetişor. Şi aş dori să-mi spuneţi despre ce vorbiţi.

— Îmi pare rău, Tally, spuse Maddy. Dar acest secret este foarte important. Şi foarte periculos.

Tally încuviinţă, privind podeaua.

— Tot ce se află aici e periculos.

Rămaseră cu toţii tăcuţi pentru câteva secunde. Tot ce auzea Tally era clinchetul linguriţei lui Az care îşi amesteca ceaiul.

— Vezi? zise David **într-**un final. Înţelege. Puteţi avea încredere în ea. Merită să ştie adevărul.

— Toată lumea merită, zise Maddy încet. Până la urmă.

— Ei bine, spuse Az, după care sorbi din ceai. Presupun că va trebui să-ţi spunem, Tally.

— *Ce* să îmi spuneţi?

David inspiră profund.

— Adevărul despre frumuseţe.

MINŢI FRUMOASE

f

— Noi suntem doctori, începu Az.

— Chirurgi plasticieni, mai precis, spuse Maddy. Am efectuat amândoi operaţia asta de sute de ori. Şi, când ne-am întâlnit, eu tocmai fusesem numită în Comitetul pentru Standarde Morfologice.

T ally făcu ochii mari.

— Comitetul Frumuseţii?

Maddy zâmbi când auzi porecla.

— Ne pregăteam pentru un Congres de Morfologie. Adică atunci când toate oraşele fac schimb de informaţii despre operaţie.

Tally încuviinţă. Oraşele se străduiau din greu să rămână independente unele de altele, dar Comitetul Frumuseţii era o instituţie globală care se asigura că frumoşii erau mai mult sau mai puţin asemănători. Întregul scop al operaţiei ar fi fost distrus dacă oamenii din**tr-**un oraş ar fi devenit mai frumoşi decât toţi ceilalţi.

Asemenea majorităţii urâţilor, Tally îşi imaginase adesea că **într-**o zi va face parte din Comitet şi va ajuta la luarea deciziei cu privire la felul în care va arăta următoarea generaţie. La şcoală, desigur, întotdeauna lăsau impresia că această muncă e plictisitoare, că e vorba

despre grafice, medii şi măsurători ale pupilelor oamenilor atunci când priveau chipuri diferite.

— În acelaşi timp, eu efectuam nişte cercetări independente cu privire la anestezii, spuse Az. Încercam să fac în aşa fel încât operaţia să fie mai sigură.

— Mai sigură? întrebă Tally.

— Câţiva oameni încă mor în fiecare an, aşa cum este în cazul oricărei operaţii, spuse el. În primul rând, pentru că sunt inconştienţi atâta vreme.

Tally îşi muşcă buza. Nu mai auzise asta niciodată.

— Oo!

— Am aflat că existau complicaţii din cauza anestezicului folosit în timpul operaţiei. Mici leziuni pe creier. Aproape invizibile, chiar şi pentru cea mai performantă aparatură.

T ally se hotărî să rişte să pară proastă.

— Ce este o leziune?

— Practic sunt mai multe celule care nu arată bine, spuse Az. Ca o rană sau un cancer ori ceva care nu are ce căuta acolo.

— Dar nu puteai să spui asta de la început? interveni David, dâ**ndu-**şi ochii peste cap spre Tally. Doctorii ăştia!

Maddy îşi ignoră fiul.

— Când Az mi**-**a arătat rezultatele, am început investigaţiile. Comitetul local avea milioane de tomografii în baza de date. Nu cele care se pun în manualele medicale, ci date reale de la frumoşi din întreaga lume. Leziunile apăreau peste tot.

Tally se încruntă.

— Vreţi să spuneţi că oamenii se îmbolnăveau?

— Aparent, nu. Iar leziunile nu erau canceroase, pentru că nu se răspândeau. Aproape toată lumea le avea şi apăreau întotdeauna exact în acelaşi loc.

Arătă spre un punct din vârful capului.

— Un pic mai la stânga, draga mea, spuse Az, punând un cub alb în ceaiul lui.

Maddy îi făcu pe plac, apoi continuă.

— Mai important, aproape toată lumea de pe glob

avea aceste leziuni. Dacă ar fi fost naturale, atunci nouăzeci şi nouă la sută din populaţie ar fi prezentat aceleaşi simptome.

— Dar nu erau naturale? întrebă Tally.

— Nu. Doar postoperatorii. Doar frumoşii le aveau, spuse Az. Niciun urât. În mod cert, apăreau în urma operaţiei.

Tally se foi în scaun. Gândul la acel mister care se afla în creierul tuturor o neliniştea.

— Aţi aflat ce anume producea leziunile?

Maddy oftă.

— **Într-**un fel, am aflat. Az şi cu mine i-am analizat cu atenţie pe frumoşii fără leziuni – puţini, trebuie să spun – şi am încercat să ne dăm seama de ce erau diferiţi. Ce anume îi făcea imuni la leziuni? Am eliminat grupa de sânge, sexul, înălţimea şi alte coordonate fizice, factorii de inteligenţă şi pe cei genetici – nimic nu părea să conteze. Nu difereau cu nimic de ceilalţi.

— Până când, la un moment dat, am descoperit o coincidenţă ciudată, spuse Az.

— Slujbele lor, spuse Maddy.

— Slujbe?

— Toţi cei la care testele au ieşit negative aveau acelaşi tip de profesie, spuse Az. Erau pompieri, gardieni, doctori, politicieni sau lucrau la Circumstanţele speciale. Toţi cei care aveau aceste slujbe nu prezentau leziuni. Însă ceilalţi, da.

— Prin urmare, voi eraţi în regulă?

Az încuviinţă.

— Ne-am testat şi rezultatele sunt negative la amândoi.

— Altminteri, nu am mai fi stat aici, zise Maddy încet.

— Ce vreţi să spuneţi?

David preluă cuvântul.

— Leziunile nu sunt accidentale, Tally. Fac parte din operaţie, asemenea sculpturii în os ori modificării pielii. Ţin de felul în care te schimbă frumuseţea.

— Dar ai spus că nu toată lumea le are.

Maddy încuviinţă.

— La unii frumoşi, leziunile dispar ori sunt tratate în mod deliberat **-** la cei ale căror profesii necesită reacţie rapidă, precum munca **într-**o cameră de urgenţe ori stingerea unui foc. La cei care înfruntă pericolele şi conflictele.

— Oameni supuşi provocărilor, spuse David.

Tally expiră încet, aminti**ndu-**şi de călătoria ei până la Ţinutul de Fum.

— Precum rangerii?

Az încuviinţă.

— Cred că am avut câţiva rangeri în baza de date. Toate testele lor au ieşit negative.

Tally îşi aminti cum arătau rangerii care o salvaseră. Emanau o încredere şi o siguranţă necunoscute, ca a lui David, ceva complet diferit de noile frumuseţi, pe seama cărora se amuzaseră adesea ea şi Peris.

Peris…

Tally înghiţi în sec, simţind o amăreală mai puternică decât gustul ceaiului care îi rămăsese în cerul gurii. Încercă să**-**şi aducă aminte cum reacţionase Peris când ea distrusese petrecerea de la Vila Garbo. Fusese atât de ruşinată de propria**-**i faţă, încât îi era greu să**-**şi aducă aminte ceva concret despre Peris. Arăta atât de diferit şi părea mai în vârstă, mai matur.

Dar, cumva, vechea legătură nu fusese reluată… Era ca şi cum el ar fi devenit o persoană diferită. Oare era doar din cauză că, de la operaţia lui, trăiseră în lumi diferite? Sau fusese mai mult decât atât? încercă să şi**-**l imagineze pe Peris făcând faţă aici, în Ţinutul de Fum, muncind cu mâinile şi creându-şi propriile haine. Vechiul şi urâtul Peris ar fi agreat provocarea. Dar oare frumosul Peris ar fi făc**ut-**o?

Îşi simţi capul uşor, de parcă locuinţa aceea **s-**ar fi aflat **într-**un lift care cobora în viteză.

— Ce anume produce leziunile? întrebă ea.

— Nu ştim exact, răspunse Az.

— Dar avem câteva idei bune, spuse David.

— Doar bănuieli, spuse Maddy.

Az îşi privi ceaiul, stânjenit.

— Aţi avut destul de multe bănuieli, dacă aţi fugit de-acolo, spuse Tally.

— Nu am avut de ales, spuse Maddy. La scurt timp după descoperirea noastră, Circumstanţele speciale ne-au făcut o vizită. Ne-au confiscat baza de date şi ne-au spus să nu cercetăm mai departe, altminteri ne vom pierde licenţele. Trebuia ori să fugim, ori să uităm tot ce descoperiserăm.

— Şi nu era ceva ce puteam uita, spuse Az.

Tally se întoarse spre David. Acesta se aşeză alături de mama lui, luâ**ndu-**şi o atitudine severă. Nu se atinsese de ceai. Părinţii lui încă ezitau să spună tot ce bănuiau. Dar, îşi dădu Tally seama, David nu considera că existau motive să fie precauţi.

— Ei bine, ştii totul despre felul în care trăiau locuitorii Ruinelor, nu? întrebă el. Ştii despre război, crime şi toate astea?

— Sigur. Erau nebuni. Aproape că au distrus lumea.

— Iar asta a convins oamenii să scoată oraşele din sălbăticie, să lase natura în pace, recită David. Acum toată lumea este fericită pentru că toţi arată la fel. Toţi sunt frumoşi. Nu mai există locuitori ai Ruinelor, nu mai există război. Corect?

— Da. În şcoli se spune că totul este foarte complicat, dar, în mare, aceasta este povestea.

David rânji cu duritate.

— Poate că nu este chiar atât de complicat. Poate că motivul pentru care au dispărut războiul şi alte neajunsuri este că nu mai sunt controverse, neînţelegeri şi dorinţe de schimbare. Doar mase de oameni zâmbitori şi câţiva alţii lăsaţi să conducă lucrurile.

Tally îşi aminti că traversase râul spre Oraşul Noilor Frumuseţi, privi**ndu-**i pe cei care se distrau necontenit. Ea şi Peris se lăudau că nu vor ajunge niciodată atât de idioţi, atât de superficiali. Dar când îl văzuse…

— Operaţia nu îţi schimbă doar aspectul fizic, spuse

ea.

— Exact! zise David. Schimbă şi felul în care gândeşti.

PODURI ARZÂND

Rămaseră treji până târziu în noapte, vorbind cu Az şi Maddy despre descoperirile acestora, evadarea în sălbăticie şi găsirea Ţinutului de Fum. În cele din urmă, Tally puse întrebarea care îi stăruise în minte din prima clipă în care îi văzuse.

— Aşadar, voi v-aţi operat pentru a reveni la imaginea de dinainte? Adică aţi fost frumoşi, iar acum sunteţi…

— Urâţi? întrebă Az zâmbind. Partea asta a fost simplă. Suntem experţi în partea fizică a operaţiei. Când sculptăm un chip frumos, noi, chirurgii, folosim un tip special de plastic inteligent, pentru a modela oasele. Atunci când schimbăm frumuseţile noi în frumuseţi de vârstă mijlocie sau vârstnice, adăugăm o substanţă chimică declanşatoare, iar materialul devine moale, asemenea lutului.

— Bleah! făcu Tally, imagi**nându-**şi faţa înmui**ndu-**se brusc pentru a putea fi modelată sub o altă formă.

— Cu dozele zilnice de substanţă, plasticul se topeşte gradual şi este absorbit în corp. Chipul se întoarce la aspectul iniţial. Mai mult sau mai puţin.

Tally ridică din sprâncene.

— Mai mult sau mai puţin?

— Putem doar aproxima locurile în care oasele au fost reduse. Şi nu putem efectua schimbări majore, de exemplu, înălţimea cuiva, fără chirurgie. Maddy şi cu mine avem toate beneficiile noncosmetice ale operaţiei: dinţi fără cusur, vedere perfectă, rezistenţă la boli. Dar aducem foarte mult cu felul în care am fi arătat fără operaţie. Cât despre grăsimea care a fost aspirată, spuse Az mângâi**ndu-**şi stomacul, **s-**a dovedit a fi uşor de înlocuit.

— Dar *de ce*? De ce v-aţi dori să fiţi urâţi? Eraţi doctori, aşa că nu a fost nimic în neregulă cu creierele voastre, corect?

— Minţile noastre sunt în regulă, răspunse Maddy. Dar am dorit să punem bazele unei comunităţi de oameni fără leziuni, oameni liberi de gândirea frumoşilor. A fost singura cale de a observa diferenţele pe care le produc leziunile. Aceasta însemna că trebuia să adunăm un grup de urâţi. Oameni tineri, recrutaţi din oraşe.

Tally încuviinţă.

— Aşadar a trebuit să deveniţi şi voi urâţi. Altminteri, cine v-ar fi crezut?

— Ne-am îmbunătăţit substanţa chimică declanşatoare şi am creat o pastilă pe care o luam o dată pe zi. În câteva luni, vechile noastre feţe şi-au revenit la normal.

Maddy îşi privi soţul cu o sclipire în ochi.

— De fapt, a fost un proces fascinant.

— Trebuie să fi fost, spuse Tally. Dar leziunile? Puteţi crea o pastilă care să le vindece?

Pentru un moment, păstrară amândoi tăcerea, apoi Maddy clătină din cap.

— Nu am găsit niciun răspuns până la venirea Circumstanţelor speciale. Az şi cu mine nu suntem specialişti în creiere. Am muncit douăzeci de ani la asta, fără succes. Dar aici, în Ţinutul de Fum, am *văzut* diferenţa dintre frumoşi şi urâţi.

— Şi eu am văz**ut-**o, spuse Tally, gândi**ndu-**se la diferenţele dintre Peris şi David.

Az ridică o sprânceană.

— Înseamnă că eşti foarte perspicace.

— Dar noi ştim că există o metodă de vindecare, spuse David.

— Care?

— Trebuie să existe, spuse Maddy. Datele noastre au arătat că toată lumea are leziuni după prima operaţie. Aşa că, atunci când o persoană ajunge **într-**o funcţie care presupune provocări, autorităţile o vindecă. Leziunile sunt eliminate în secret, poate chiar şi fixate cu o pastilă, asemenea plasticului pentru oase, iar creierul se întoarce la normal. Trebuie să fie un tratament simplu.

— O să-l găsiţi **într-**o zi, spuse David încet.

— Nu avem echipamentul potrivit, zise Maddy oftând. Nici măcar nu avem un subiect uman frumos pe care să-l studiem.

— Dar staţi! interveni Tally. Aţi locuit **într-**un oraş plin cu frumuseţi. Când aţi devenit doctori, leziunile voastre au dispărut. Nu aţi observat că vă schimbaţi?

Maddy ridică din umeri.

— Sigur că am observat. Învăţam cum lucrează corpul uman şi cum să facem faţă uriaşei responsabilităţi de a salva vieţi. Dar nu ne simţeam ca şi cum creierele noastre **s-**ar fi schimbat. Simţeam că ne maturizăm.

— O! Dar când aţi privit în jur la toţi ceilalţi, cum se face că nu v-aţi dat seama că aveaţi… creierul afectat?

Az zâmbi.

— Nu prea aveam cu ce să îi comparăm pe concetăţenii noştri, doar câţiva colegi care păreau diferiţi de majoritatea oamenilor. Mai angajaţi. Dar asta nu a fost o surpriză. Istoria ar indica faptul că majoritatea oamenilor au format întotdeauna o turmă. Înainte de operaţie, existau războaie, ură în masă şi defrişări. În orice ne transformă aceste leziuni, nu ne îndepărtăm foarte mult de felul în care era umanitatea în perioada locuitorilor Ruinelor. Acum suntem doar… puţin mai uşor de condus.

— Acum normal este să ai leziuni, spuse Maddy. Suntem toţi obişnuiţi cu efectele.

Tally inspiră profund, aminti**ndu-**şi de vizita lui Sol şi a lui Ellie. Părinţii ei fuseseră atât de siguri pe ei şi totuşi, **într-**un fel, erau cu totul neştiutori. Dar *întotdeauna* păruseră a fi astfel, înţelepţi şi încrezători şi, în acelaşi timp, deconectaţi de la orice înseamnă problemele reale pe care Tally le avea pentru că era urâtă. Oare era din cauza leziunilor? Tally îşi imaginase că aşa *erau* părinţii ei.

De fapt, noii frumoşi trebuiau să fie superficiali şi egoişti. Pe când era urât, Peris făcea haz de frumoşi. Dar nu întârziase nicio secundă să se alăture distracţiei lor. Nimeni n-o făcea. Aşadar, de unde puteai şti dacă era vorba despre operaţie sau despre faptul că oamenii

acceptau felul în care funcţionaseră lucrurile întotdeauna?

Doar creând o lume nouă, adică exact ceea ce începuseră Maddy şi Az să facă.

Tally se întrebă ce venea mai întâi: operaţia sau leziunile? Oare înfrumuseţarea era doar o momeală pentru a aduce pe toată lumea sub bisturiu? Sau leziunile erau doar o finisare a procesului de înfrumuseţare? Poate concluzia logică a faptului că toată lumea arăta la fel era că şi toată lumea gândea la fel.

Se lăsă pe spătarul scaunului. Avea ochii înceţoşaţi, iar stomacul i se strângea ori de câte ori se gândea la Peris, la părinţii ei şi la toţi ceilalţi frumoşi pe care îi cunoscuse. Cât de diferiţi erau? se întreba ea. Oare cum se simţeau fiind frumoşi? Cum era să ai ochii aceia mari şi trăsăturile superbe?

— Pari obosită, spuse David.

Ea râse uşor. Parcă trecuseră săptămâni de când ea şi David sosiseră acolo. Cele câteva ore de conversaţie îi schimbaseră lumea.

— Un pic.

— Poate ar fi bine să plecăm, mamă.

— Sigur, David. E târziu, iar Tally are multe informaţii de asimilat.

Maddy şi Az se ridicară, iar David o ajută pe Tally, dâ**ndu-**i scaunul deoparte. Fata îşi luă rămas**-**bun de la ei uluită, tresărind când le citi feţele bătrâne şi urâte: lor *le părea rău* pentru ea. Erau trişti că ea trebuise să afle adevărul, că ei fuseseră cei care trebuiseră să i**-**l dezvăluie. După douăzeci de ani, poate că se obişnuiseră cu ideea, dar încă îşi dădeau seama că era un adevăr îngrozitor de aflat.

Nouăzeci şi nouă la sută dintre oameni suferiseră modificări ale creierului şi doar câţiva ştiau exact ce însemna asta.

— Înţelegi acum de ce am vrut să**-**i întâlneşti pe părinţii mei?

— Da, cred că da.

Tally şi David se aflau în întuneric, urcând culmea înapoi spre Ţinutul de Fum, iar cerul era plin de stele, acum, că luna apusese.

— Te-ai fi putut întoarce în oraş fără să afli.

Tally se cutremură, dâ**ndu-**şi seama de câte ori era să facă acest pas. În bibliotecă, chiar deschisese pandantivul, aproape ridicâ**ndu-**l spre ochi. Dacă ar fi mers până la capăt, specialii ar fi ajuns aici în câteva ore.

— N-am putut suporta asta, spuse David.

— Dar unii urâţi trebuie să se întoarcă, nu?

— Sigur. Se plictisesc să stea aici, ca **într-**o tabără, iar noi nu-i putem obliga să rămână.

— Îi lăsaţi să plece? Când ei nici măcar nu ştiu ce înseamnă operaţia cu adevărat?

David se opri şi o apucă pe Tally de umăr. Suferinţa se putea citi pe chipul lui.

— Nici noi nu ştim. Şi dacă am spune tuturor despre suspiciunile noastre? Mulţi dintre ei nu ne-ar crede, iar alţii ar fugi înapoi în oraş ca să-şi salveze prietenii. Şi, în cele din urmă, oraşele ar afla teoria noastră şi ar face tot ce le stă în putere pentru a ne extermina.

Dej a fac asta, îşi spuse Tally. Se întreba câţi alţi spioni fuseseră şantajaţi de speciali şi trimişi în căutarea Ţinutului de Fum, câţi ajunseseră atât de aproape. Ar fi dorit să-i spună lui David ce aveau aceştia de gând, însă cum? Nu-i putea spune că venise aici ca spion, căci David n-ar mai fi avut niciodată încredere în ea.

Oftă. Era momentul perfect pentru a pune capăt amestecului în relaţia dintre David şi Shay.

— Nu pari foarte fericită.

Tally încercă să zâmbească. David îi împărtăşise deja cel mai mare secret, acum ar fi trebuit să i-l spună şi ea pe al ei. Dar nu era destul de curajoasă cât să-l rostească.

— A fost o noapte lungă. Atâta tot.

David zâmbi şi el.

— Stai liniştită, nu va dura o veşnicie.

Tally se întrebă cât mai era până în zori. În câteva ore avea să ia micul dejun alături de Shay, Croy şi toţi

ceilalţi pe care aproape îi trădase, aproape condamnată la operaţie. Gândul o înfioră.

— Hei! spuse David, ridicâ**ndu-**i bărbia în palmă. Te-ai descurcat de minune în seara asta. Cred că părinţii mei au fost impresionaţi.

— Cum? De mine?

— Bineînţeles, Tally. Ai înţeles imediat ce înseamnă toate astea. Mulţi oameni nu vor să creadă, la început. Spun că autorităţile nu ar putea fi atât de crude.

Ea zâmbi trist.

— Stai liniştit, eu cred.

— Exact! Am văzut mulţi puşti de la oraş venind aici. Tu eşti diferită de ei. Tu poţi vedea lumea clar, chiar dacă ai fost răsfăţată. Iată de ce a trebuit să-ţi spun. Iată de ce…

Tally îl privi în ochi şi îi văzu din nou chipul strălucind, ceea ce o făcu să simtă din nou căldura aceea plăcută.

— Iată de ce eşti frumoasă, Tally.

Cuvintele o ameţiră pentru câteva clipe, ca şi cum ar fi privit în ochii unei frumuseţi noi.

— Eu?

Tally râse, scuturâ**ndu-**şi capul.

— Cum, cu buzele mele subţiri şi ochii prea apropiaţi?

— Tally…

— Şi părul sârmos şi nasul turtit?

— Nu spune asta.

Degetele lui îi mângâiară obrajii, cicatricile care erau aproape vindecate şi trecură uşor peste buzele ei. Ea ştia cât de aspre erau mâinile lui David, dure şi grosolane ca lemnul. Dar, cumva, mângâierea aceea i se păru blândă şi plăcută.

— Este cel mai rău lucru pe care ţi-l spun, pe care vi-l spun tuturor. Indiferent ce-ar produce leziunile craniene, cel mai mare rău este făcut înainte ca măcar să pună mâna pe bisturiu. Vi se spală creierul şi vi se spune că sunteţi urâţi.

— Dar suntem. Toată lumea este.

— Prin urmare, tu crezi că eu sunt urât?

Ea îşi întoarse privirea.

— E o întrebare inutilă. Nu e vorba despre indivizi.

— Ba da, Tally. Exact despre asta este vorba.

— Vreau să spun că nimeni nu poate fi… Vezi tu, biologic, suntem lucruri pe care toţi le…

Cuvintele i se opriră în gât.

— Tu chiar crezi că sunt frumoasă?

— Da.

— Mai frumoasă decât Shay?

Rămaseră amândoi tăcuţi, cu gurile deschise. Tally pusese întrebarea înainte să apuce să gândească. Oare cum putuse rosti ceva atât de urât?

— Îmi pare rău.

David ridică din umeri, privind în altă parte.

— E o întrebare dreaptă. Da, cred.

— Ce crezi?

— Cred că eşti mai frumoasă decât Shay.

O spuse foarte firesc, de parcă ar fi vorbit despre vreme.

Tally închise ochii, copleşită pe neaşteptate de toată epuizarea de peste zi. Văzu faţa lui Shay – prea îngustă, cu ochii prea îndepărtaţi – şi un sentiment îngrozitor o cuprinse. Căldura pe care o simţise datorită lui David era întrecută de acest sentiment.

În fiecare zi din viaţa ei insultase alţi urâţi şi fusese insultată la rândul ei. Grăsana, Ochi de Porc, Slăbănogul, Coşuri, Monstrul – toate poreclele pe care urâţii le foloseau pentru a se jigni unii pe alţii fără rezerve. Dar în mod egal, fără excepţie, astfel încât nimeni să nu se simtă exclus din pricina vreunei neşanse din naştere. Şi nimeni nu era considerat nici măcar pe departe frumos, privilegiat pentru gene norocoase. Iată de ce îi făcuseră pe toţi frumoşi.

Nu era drept.

— Nu spune asta, te rog.

— M-ai întrebat.

Tally făcu ochii mari.

— Dar este îngrozitor! Este greşit.

— Ascultă, Tally. Pentru mine nu asta este important. Ce este în interiorul tău contează mult mai mult.

— Dar *întâi* îmi vezi faţa. Reacţionezi la simetrie, nuanţa pielii, forma ochilor. Şi tu decizi ce e în interiorul meu, pe baza acestor reacţii. Eşti programat să o faci.

— *Eu* nu sunt programat. Nu am crescut în oraş.

— Nu e vorba despre cultură, ci despre evoluţie!

David ridică din umeri, înfrânt, furia străbătâ**ndu-**i în voce:

— Poate că o parte este.

Apoi râse obosit

— Dar ştii ce mi-a stârnit interesul la tine?

Tally inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— Ce anume?

— Zgârieturile de pe faţa ta.

— Poftim? întrebă Tally, clipind des.

— Zgârieturile, răspunse David şi îi atinse din nou uşor obrazul.

Ea se cutremură, alungând senzaţia de electricitate pe care i-o lăsaseră degetele lui.

— E o nebunie. Pielea imperfectă este semnul unui sistem imunitar prost.

David râse.

— Era un semn că ai avut o aventură, Tally, că ai trecut prin multe în sălbăticie ca să ajungi aici. Pentru mine, este un semn că trăisei o poveste foarte interesantă.

Indignarea ei se estompă.

— O poveste interesantă?

Tally scutură din cap, simţind că îi vine să râdă.

— De fapt, faţa mea a fost zgâriată în oraş, când am zburat cu placa printre nişte copaci. Cu viteză foarte mare. Ce mai aventură!

— Şi asta e o poveste. După cum am crezut când te-am văzut prima oară, îţi asumi riscuri. Încă îţi mai asumi riscuri, spuse David, degetele lui prinzând o şuviţă din părul lui Tally.

— Presupun că da.

Stând acolo pe întuneric, împreună cu David, simţea că îşi asumă un risc. Totul era pe cale să se schimbe din nou. El încă avea privirea aceea, care îl făcea frumos.

Poate că el chiar putea vedea dincolo de chipul ei urât. Poate că ceea ce era în interiorul ei conta pentru el mai mult decât orice altceva.

Tally păşi pe o piatră de mărimea unui pumn şi îşi găsi cu greu echilibrul. Acum se priveau ochi în ochi. Tally înghiţi în sec.

— Tu chiar crezi că sunt frumoasă.

— Da. Ceea ce faci tu, felul în care gândeşti, toate astea te fac frumoasă.

Un gând ciudat îi trecu fetei prin minte şi zise:

— Nu mi-ar plăcea dacă ai face operaţia. Chiar dacă nu ţi-ar afecta şi creierul.

Nu-i venea să creadă că spunea aşa ceva.

— Uau, mulţumesc! răspunse el, zâmbind prin întuneric.

— Nu vreau să arăţi ca toţi ceilalţi

— Credeam că ăsta e scopul înfrumuseţării.

— Aşa credeam şi eu.

Tally îi atinse cicatricea albă care îi brăzda sprânceana.

— Cum te-ai ales cu semnul ăsta?

— **Într-**o aventură. E o poveste interesantă. O să ţi-o spun cândva.

— Promiţi?

— Promit.

— Bine.

Tally se aplecă spre el, apăsâ**ndu-**l cu greutatea ei şi, pe când picioarele îi alunecau treptat de pe piatră, buzele lor se întâlniră. Trupul lui era cald în aerul răcoros de dinaintea zorilor şi reprezenta ceva solid şi sigur în realitatea zdruncinată a lui Tally. Se ţinu de el strâns, uimită de intensitatea sărutului.

Câteva clipe mai târziu, se dădu înapoi ca să-şi recapete suflul, gândi**ndu-**se pentru o secundă la

ciudăţenia situaţiei. Urâţii se sărutau între ei şi făceau chiar mai multe, dar întotdeauna părea că nimic nu contează până când nu capeţi frumuseţea.

Dar asta conta.

Îl trase pe David din nou înspre ea, degetele ei apucând pielea jachetei sale. Frigul, muşchii care o dureau, lucrurile îngrozitoare pe care tocmai le aflase, toate astea sporeau intensitatea senzaţiei.

Apoi, el îi atinse ceafa şi îşi trecu degetele peste lănţişor, până când ajunse la răceala de metal a pandantivului.

Ea se încordă şi buzele li se despărţiră.

— Cum rămâne cu ăsta? întrebă el.

Tally strânse pandantivul în pumn. Cu cealaltă mână încă îl ţinea pe David. Nu avea cum să-i mai spună acum despre doctoriţa Cable. Se putea îndepărta de ea, poate pentru totdeauna. Pandantivul era încă între ei.

Din**tr-**odată, Tally îşi dădu seama că ştia ce trebuia să facă. Era perfect.

— Vino cu mine!

— Unde?

— În Ţinutul de Fum! Trebuie să-ţi arăt ceva.

Îl trase în sus pe pantă şi se căţărară până când ajunseră pe culme.

— Eşti în regulă? întrebă el, gâfâind. N-am vrut să…

— Mă simt grozav.

Tally îi zâmbi larg, apoi privi în jos, spre Ţinutul de Fum. Un singur foc de tabără ardea în centrul aşezării, unde gardienii de noapte se adunau din oră în oră ca să se încălzească.

— Vino!

Pe neaşteptate, i se păru important să ajungă acolo repede, înainte ca certitudinea ei să înceapă să se diminueze, înainte ca senzaţia de căldură din interiorul ei să cedeze locul incertitudinii. Coborî printre pietrele pictate ale drumului pentru plăcile de zbor. David se strădui să ţină pasul cu ea. Când ajunse cu picioarele la sol, Tally alergă fără să ţină cont de colibele întunecoase şi

tăcute de pe ambele părţi ale drumului, nevăzând decât locul din faţa ei. Viteza ei părea să nu implice niciun efort, de parcă ar fi zburat **într-**un spaţiu deschis.

Tally alergă până când ajunse la foc, opri**ndu-**se brusc atunci când dădu de valul de fierbinţeală şi de fum. Ridică mâna şi-şi desfăcu lănţişorul de care era agăţat pandantivul.

— Tally!

David alergă spre ea gâfâind, confuzia citi**ndu-**i**-**se pe chip. Cu suflarea tăiată, încercă să vorbească mai departe.

— Nu, îi spuse Tally. Doar priveşte.

Pandantivul atârna de pumnul ei, strălucind la lumina focului. Tally îşi concentră toate îndoielile asupra acestuia, întreaga ei fiică de a fi descoperită, teroarea resimţită din cauza ameninţărilor doctoriţei Cable. Strânse pandantivul până când muşchii începură **s-**o doară, forţâ**ndu-**şi parcă mintea să înţeleagă ideea aproape de neconceput că putea să rămână întreaga viaţă o urâtă. Deşi, **într-**un fel, nu era urâtă deloc.

Îşi deschise pumnul şi aruncă lănţişorul în mijlocul focului. Acesta nimeri pe un buştean care trosnea. Inima de metal se înnegri pentru o clipă, deveni galbenă şi apoi albă. În cele din urmă, se auzi un *pocnet* uşor, de parcă ceva prins înăuntru ar fi explodat, apoi pandantivul alunecă de pe buştean şi dispăru în flăcări.

Tally se întoarse spre David, în faţa ochilor apărâ**ndu-**i o mulţime de scântei din cauză că privise prea mult timp focul. El tuşi din pricina fumului.

— Uau! A fost ceva teatral!

Deodată, Tally se simţi penibilă.

— Da, presupun că a fost.

David se apropie de Tally.

— Chiar ai vorbit serios. Oricine ţi l**-**ar fi dat…

— Nu mai contează.

— Dacă vine?

— Nu vine nimeni. Simt sigură de asta.

David zâmbi şi o trase pe Tally de lângă foc,

îmbrăţişâ**nd-**o.

— Ei bine, Tally Yoimgblood, cu siguranţă ştii cum să dovedeşti ceea ce spui. Te-aş fi crezut şi dacă doar mi-ai fi spus…

— Nu, trebuia să fac asta. Trebuia să-l ard. Ca să fiu sigură.

El o sărută pe frunte şi râse.

— Eşti frumoasă.

Tally şopti:

— Când spui asta, aproape că…

Deodată, un val de epuizare o izbi pe Tally, de parcă şi ultimul strop de energie din ea **s-**ar fi topit în foc, împreună cu pandantivul Era obosită din pricina alergării, a nopţii lungi cu Maddy şi Az, a muncii de peste zi. Iar a doua zi avea să dea ochii din nou cu Shay, trebuind să-i explice ce se întâmplase între ea şi David. Desigur, în momentul în care Shay va observa lipsa pandantivului, va şti.

Dar măcar nu va şti adevărul. Pandantivul fusese ars şi devenise imposibil de recunoscut, iar scopul său ascuns fusese distrus pentru totdeauna. Tally se lăsă în braţele lui David, închizâ**ndu-**şi ochii. Imaginea inimii incandescente încă îi ardea în minte.

Era liberă. Doctoriţa Cable nu avea să mai vină niciodată şi nimeni nu o mai putea îndepărta de David sau de Ţinutul de Fum, nimeni nu îi mai putea afecta creierul prin operaţie sau ce li se făcea frumoşilor. Nu mai era un spion. În sfârşit, locul ei era aici.

Tally îşi dădu seama că începuse să plângă.

David o conduse în tăcere până la baracă. În dreptul uşii, se aplecă să o sărute, dar ea se trase înapoi şi scutură din cap. Shay se afla înăuntru. Tally urma să discute cu ea a doua zi. Nu avea să fie uşor, dar Tally ştia că acum putea înfrunta orice.

David încuviinţă, îi sărută degetul şi atinse una dintre cicatricile rămase pe obrazul ei.

— Ne vedem mâine, şopti el.

— Unde mergi?

— Fac o plimbare. Trebuie să cuget.

— Tu nu dormi niciodată?

— Nu în noaptea asta, răspunse el zâmbind.

Tally îi sărută mâna şi se strecură înăuntru. Îşi azvârli pantofii şi se strecură în pat cu hainele pe ea, adormind în câteva secunde, de parcă toată greutatea lumii ar fi fost ridicată de pe umerii ei.

În dimineaţa următoare, se trezi în plin haos; se auzeau oameni alergând, strigând şi urletul maşinilor care îi invadaseră visele. Prin fereastra barăcii văzu cerul plin de magnetoglisoare.

Circumstanţele speciale sosiseră!

Partea a III-a

ÎN FOC

Frumuseţea este acest cap al Meduzei Pe care bărbaţi înarmaţi o caută, să i-l reteze: *Este şi mai primejdioasă când e cu adevărat moartă, şi moartă va privi fix şi vapreface-n stană*.

— Archibald MacLeish, „Frumuseţe”.

INVAZIA

Tally se întoarse de la fereastră şi nu văzu nimic altceva decât paturi goale. Era singură în baracă.

Scutură din cap ca să-şi alunge somnul şi îndoiala. Solul se mişca sub picioarele ei goale, iar baraca se cutremura în jurul ei. Deodată, plasticul din**tr-**o fereastră explodă, iar gălăgia înăbuşită de afară dădu buzna înăuntru, bubui**ndu-**i în urechi. Toată casa se cutremura de parcă ar fi urmat să se prăbuşească.

Unde era toată lumea? Fugiseră deja cu toţii din Ţinutul de Fum, lăsâ**nd-**o aici, să facă faţă singură invaziei?

Tally alergă la uşă şi o deschise larg. În faţa ei ateriza un magnetoglisor, orbi**nd-**o pentru câteva clipe cu un nor de fum. Recunoscu liniile dure ale maşinăriei Circumstanţelor speciale care o dusese prima oară la doctoriţa Cable. Dar aceasta era echipată cu patru lame strălucitoare **–** fiecare dispusă în locurile unde o maşină de teren ar avea roţile. Era o combinaţie între un

magnetoglisor normal şi un elicopter al rangerilor.

Tally îşi dădu seama că maşinăria putea călători oriunde, în interiorul oraşului sau în sălbăticie. Îşi aminti cuvintele doctoriţei Cable: *Vom sosi acolo în câteva ore*. Tally se forţă să alunge gândul acesta din inima ei. Atacul nu putea să aibă vreo legătură cu ea.

Magnetoglisorul ateriză cu o bubuitură pe pământul prăfos. Nu era timp să stea şi să se mire. Se întoarse şi o luă la fugă.

Tabăra era un haos de fum şi siluete care alergau. Focurile pentru gătit fuseseră spulberate şi tăciuni aprinşi ardeau peste tot. Două barăci mari ale aşezării ardeau şi ele. Găinile şi iepurii alergau de colo-colo, praful şi cenuşa se ridicau în vârtejuri violente. Zeci de locuitori fugeau prin zonă, încercând să stingă focurile, alţii străduindu-se să scape, cei mai mulţi copleşiţi de panică.

Peste tot, mişunau siluetele frumoşilor cruzi. Uniformele lor gri se mişcau ca nişte umbre prin confuzia generală. Graţioşi şi deloc grăbiţi, de parcă n-ar fi observat haosul din jurul lor, atacându-i pe localnicii panicaţi. Se mişcau ca într-o ceaţă, fără ca Tally să le poată vedea armele, lăsându-i la pământ pe toţi cei pe lângă care treceau, legaţi şi ameţiţi.

Aveau o repeziciune şi o putere supraomeneşti. Operaţiile le oferiseră specialilor ceva mai mult decât nişte feţe îngrozitoare.

În apropierea sălii de mese, vreo douăzeci şi cinci de localnici opuneau rezistenţă, ţinând la depărtare câţiva speciali, cu topoare şi bâte. Tally îşi croi drum spre locul cu pricina şi mirosul nefiresc de mic dejun ajunse până la ea prin vălătucul de fum. Stomacul îi ghiorţăi.

Tally îşi dădu seama că dormise în timpul micului dejun, fiind prea epuizată ca să se trezească împreună cu ceilalţi. Specialii trebuie să fi aşteptat până când majoritatea localnicilor se strânseseră în sala de mese, înainte de a porni invazia.

Bineînţeles. Voiau să-i prindă pe cât mai mulţi dintre ei dintr-o singură lovitură.

Specialii nu atacaseră grupul mare de la sala de mese. Aşteptau răbdători, în cerc, în jurul construcţiei. Numărul lor creştea mereu, căci noi magnetoglisoare aterizau în fiecare minut. Dacă cineva încerca să treacă de cordon, reacţionau imediat, dezarmând şi împiedicând pe oricine dădea să fugă. Dar majoritatea locuitorilor din Ţinutul de Fum erau prea şocaţi ca să reziste, paralizaţi de chipurile îngrozitoare ale invadatorilor. Majoritatea oamenilor nu văzuseră niciodată frumoşi cruzi.

Tally se lipi de clădire, încercând să se ascundă în spatele unei stive de lemne de foc. Îşi acoperi ochii să se apere de vârtejul de praf, în căutarea unei căi de scăpare. Nu avea cum să ajungă în centrul Ţinutului de Fum – placa ei se afla pe acoperişul punctului de schimb, ca să se alimenteze de la soare. Pădurea era singura ei speranţă.

Un pâlc de copaci care scăpaseră de defrişare se afla în cea mai apropiată margine a aşezării şi putea ajunge acolo alergând vreo douăzeci de secunde. Dar o specială stătea între ea şi marginea pădurii, aşteptând să intercepteze orice localnic fugar. Ochii femeii scrutau zona din apropierea copacilor, capul mişcâ**ndu-**i-se din**tr-**o parte **într-**alta, cu o mişcare regulată nefirească, asemenea cuiva care priveşte un meci de tenis difuzat cu încetinitorul, fără să-i acorde prea mult interes.

Tally se târî mai aproape, rămânând lipită de zidul construcţiei. Un magnetoghsor trecu pe deasupra, aruncând un vârtej de fum şi bucăţi de lemn înspre ea, orbi**nd-**o.

Când reuşi să vadă din nou, Tally descoperi un urât în vârstă, stând pe vine lângă ea, lipit de zid.

— Hei! şopti el.

Fata recunoscu trăsăturile flasce şi expresia înverşunată. Era Şeful.

— Tânără domnişoară, avem o problemă.

Vocea lui aspră răzbătu peste zgomotul atacului. Tally privi în direcţia specialei care aştepta.

— Da, ştiu.

Un alt magnetoglisor trecu urlând pe deasupra lor,

iar Şeful o trase după colţul clădirii şi în jos, în spatele unui cilindru în care se colecta apa care curgea din rigole.

— Ai observat-o şi tu?

El rânji, arătâ**ndu-**şi dintele lipsă.

— Poate dacă alergăm amândoi odată, unul dintre noi va reuşi să ajungă. Dacă celălalt opune rezistenţă.

Tally înghiţi în sec.

— Presupun că da.

O privi pe speciala care stătea cât se poate de calmă.

— Dar sunt foarte rapizi.

— Depinde.

Şeful lăsă jos de pe umăr sacul de molton.

— Iată două lucruri pe care le ţin pentru cazuri de urgenţă. Desfăcu sacul şi scoase un container de plastic destul de mare încât să încapă în el un sandviş.

— Acesta este unul.

Desfăcu un colţ al capacului, de sub care se ridică un nor de praf. O secundă mai târziu, o văpaie zbură spre capul lui Tally. Aceasta îşi acoperi faţa, ochii lăcrimâ**ndu-**i, şi încercă să scuipe flacăra care i se strecurase în gât.

— Nu e rău, nu-i aşa? întrebă Şeful chicotind. E ardei habanero pur, uscat şi măcinat până când a devenit pulbere. Nu e prea rău în fasole, dar e groaznic pentru ochi.

Tally clipi ca să-şi alunge lacrimile şi reuşi să bâiguie:

— Eşti nebun?

— Celălalt obiect este acest sac, în care se află o mostră reprezentativă a două sute de ani de cultură vizuală a locuitorilor Ruinelor. Artefacte nepreţuite şi de neînlocuit. Aşadar, ce preferi?

— Poftim?

— Preferi ardeiul habanero sau sacul cu reviste? Vrei să fii prinsă în timp ce îţi dobori prietena specială? Sau să salvezi o bucăţică preţioasă din moştenirea umanităţii de aceşti barbari?

Tally tuşi din nou.

— Presupun că… vreau să scap.

Şeful zâmbi.

— Dumnezeule! Eu m-am săturat de fugă. M-am săturat şi să-mi pierd părul şi să nu văd bine la distanţă. Mi-am încheiat misiunea, iar tu pari foarte rapidă.

Şeful îi dădu sacul. Era greu, dar Tally căpătase putere de când venise în Ţinutul de Fum. Revistele nu erau nimic în comparaţie cu bucăţile de metal.

Se gândi la prima zi în care sosise aici şi văzuse pentru prima oară o revistă, în bibliotecă, aflând cu groază cum arătase umanitatea cândva. Imaginile îi făcuseră greaţă în acea zi, iar acum se afla aici, gata să le salveze.

— Uite planul, spuse Şeful. Eu mă duc primul şi, când mă înhaţă speciala, îi arunc nişte praf de ardei în faţă. Tu fugi drept înainte, în goană, fără să te uiţi înapoi. Ai înţeles?

— Da.

— Cu puţin noroc, vom reuşi amândoi. Deşi pe mine nu m-ar deranja un lifting facial. Eşti gata?

Tally puse sacul pe umăr.

— Să mergem.

— Unu… doi…

Şeful făcu o pauză.

— O, fir-ar să fie! Avem o problemă, tânără domnişoară.

— Ce problemă?

— N-ai pantofi.

Tally privi în jos. Confuză, ieşise în picioarele goale din baracă. Pe praful din Ţinutul de Fum îi fusese uşor să alerge, dar în pădure…

— Nu vei reuşi să parcurgi nici zece metri, fetiţo.

Şeful îi luă sacul cu reviste şi îi dădu cutia de plastic”.

— Acum, porneşte.

— Dar… Nu vreau să mă întorc în oraş, spuse Tally.

— Da, tânără domnişoară, nici pe mine nu m-ar deranja un tratament stomatologic decent. Dar cu toţii trebuie să facem sacrificii. Pornim *acum!*

Spunând acest ultim cuvânt, Şeful o împinse din spatele containerului cu apă.

Tally pomi înainte împiedicâ**ndu-**se, nimerind în mijlocul străzii, expusă. Urletul unui magnetoglisor se auzi deasupra capului ei şi fata se lăsă în jos instinctiv, alergând spre adăpostul pe care i-l oferea pădurea.

Speciala îşi întoarse capul spre Tally, îşi încrucişă braţele şi se încruntă ca un profesor care îşi vede micii elevi jucâ**ndu-**se unde nu au voie.

Tally se întrebă dacă ardeiul va avea vreun efect asupra femeii. Dacă o afecta la fel cum o afectase pe ea, va avea timp să ajungă în pădure. Chiar dacă ea trebuia să fie doar momeala. Chiar dacă nu avea pantofi.

Chiar dacă se dovedea că David fusese deja capturat şi nu avea să-l mai vadă niciodată…

Gândul acesta îi stârni un val uriaş de furie şi alergă înspre femeie, ţinând strâns cutia cu ambele mâini.

Un zâmbet apăru pe faţa crudă a specialei.

Cu o secundă înainte de coliziune, speciala păru să dispară, evaporâ**ndu-**se asemenea unei monede în mâna unui magician. Când făcu pasul următor, Tally simţi ceva dur izbi**ndu-**se de tibia ei şi piciorul începu să o doară. Trupul i-a fost azvârlit înainte, mâinile se întinseră pentru a amortiza căderea, iar cutia de plastic îi scăpă.

Căzu cu putere, alunecând pe palme. Pe când se rostogolea în praf, Tally o zări pe specială stând pe vine lângă ea. Femeia nu făcuse decât să se lase în jos, cu o iuţeală incredibilă, iar Tally se împiedicase de ea ca un ţânc stângaci **într-**o încăierare.

Scuturâ**ndu-**şi capul şi scuipând praf, Tally zări cutia, prea departe ca să o poată ajunge. Se târî spre ea, dar o greutate ameţitoare îi căzu în spate, izbi**ndu-**i faţa de pământ. Îşi simţi încheieturile mâinilor trase şi prinse cu nişte cătuşe de plastic dur, care îi tăiau carnea.

Se luptă, dar nu reuşi să se mişte.

Apoi, greutatea aceea îngrozitoare se ridică şi o împunsătură de bocanc o răsuci cu faţa în sus, fără efort. Speciala stătea deasupra ei, zâmbind cu răceală şi ţinând cutia în mână.

— Aşa, ascultă, urato, spuse frumoasa crudă,

încearcă să te calmezi. Nu vrem să-ţi provocăm niciun rău. Dar o vom face dacă suntem nevoiţi.

Tally dădu să vorbească, dar falca ei se încleştase dureros. Se izbise de pământ atunci când căzuse.

— Ce-i aşa important la asta? întrebă speciala scuturând cutia şi încercând să privească prin plasticul translucid…

Cu colţul ochiului îl zări pe Şef ajungând la marginea pădurii Alerga încet, chinuit, sacul fiind prea greu pentru el.

— Deschide-o şi ai să vezi, spuse Tally gemând.

— Aşa o să fac, răspunse femeia, încă zâmbind. Dar prioritățile sunt altele.

Îşi îndreptă atenţia spre Şef, iar atitudinea ei se transformă din**tr-**odată în cea a unui animal. Stătea pe vine, arcuită ca o pisică gata să sară.

Tally se rostogoli pe umeri, aruncâ**ndu-**şi cu putere picioarele înainte. Izbi cutia, care se deschise. Praful verde-maroniu se ridică spre specială.

Pentru o clipă, o expresie de uimire apăru pe chipul femeii. Scoase o icnitură. Tot trupul i se cutremura. Apoi ochii şi pumnii i se strânseră şi începu să ţipe.

Ţipătul nu era uman. îi străpunse urechile lui Tally asemenea unui fierăstrău electric trecând prin metal. Fiecare muşchi al corpului ei se lupta să se elibereze de cătuşe. Instinctele îi cereau să-şi acopere urechile. Cu o altă mişcare puternică, se rostogoli şi sări în picioare, pornind în direcţia pădurii.

Simţi o gâdilitură în gât, căci praful de ardei se răspândise în jur. Tuşea în timp ce alerga, iar ochii îi lăcrimau şi o usturau, încât aproape că nu mai vedea nimic. Cu mâinile legate la spate, Tally ajunse la pădure dar, dezechilibrată, se rostogoli la pământ când picioarele goale i se prinseră în vegetaţia bogată.

Se luptă să înainteze, încercând să se ascundă.

Clipind ca să-şi alunge lacrimile, văzu că ţipătul inuman al specialei fusese un fel de alarmă. Alţi trei frumoşi cruzi răspunseseră. Unul o duse deoparte pe

speciala acoperită de praful de ardei, iar ceilalţi doi se apropiară de pădure.

Tally îngheţă.

Apoi simţi o gâdilătură în gât, o iritaţie tot mai puternică, îşi ţinu respiraţia şi îşi închise ochii. Dar pieptul începu să i se cutremure. Corpul îi fusese cuprins de convulsii, cerând să elimine urmele de ardei din plămâni.

Trebuia să tuşească.

Tally înghiţi, iar şi iar, sperând că saliva îi va stinge focul din gât. Plămânii îi cereau oxigen, dar nu îndrăznea să respire. Unul dintre speciali se afla la o aruncătură de băţ de ea, scrutând pădurea deasă şi mişcâ**ndu-**şi capul din**tr-**o parte în alta.

Treptat, chinuitoare, flăcările părură să se stingă în pieptul lui Tally, iar tuşea muri încet în ea. Se relaxă, expirând, în sfârşit.

Printre zgomotele infernale ale magnetoghsoarelor şi sunetele de bătălie, specialul reuşi să-i audă respiraţia. Întoarse capul încet şi miji ochii. Din**tr-**o singură mişcare era lângă T ally, cu mâna în ceafa ei.

— Eşti vicleană, spuse el.

Tally încercă să răspundă, dar nu reuşi decât să tuşească incontrolabil. Specialul îi împinse faţa în ţărână, înainte ca ea să mai poată răsufla.

ŢARCUL IEPURILOR

O duseră la ţarcul iepurilor, unde se mai găseau îngrămădiţi în jur de patruzeci de localnici în cătuşe. Vreo doisprezece speciali formau un cordon în jurul lor, privind captivii cu ochi goi. Lângă intrarea în adăpost, câţiva iepuri ţopăiau fără noimă, prea zăpăciţi de libertatea neaşteptată ca să o ia la goană.

Specialul care o capturase pe Tally o duse până în locul cel mai îndepărtat de poartă, unde stăteau îngrămădiţi câţiva localnici cu nasurile însângerate şi ochii înnegriţi.

— A opus rezistenţă armată! spuse el către cele două frumuseţi crude care păzeau acest capăt al ţarcului, şi o azvârli la pământ, lângă ceilalţi.

Tally se împiedică şi căzu pe spate, iar greutatea corpului se lăsă peste cătuşele care-i zdreliră dureros carnea. Când se strădui să se răsucească, simţi un picior în spate, care o împinse în sus. Pentru o clipă, se gândi că pantoful aparţinea unui special, dar era doar unul dintre ceilalţi localnici, care o ajuta să se ridice în singurul mod posibil. Reuşi să-şi salte trunchiul, stând cu picioarele încrucişate.

Localnicii răniţi din jurul ei zâmbiră trist, dând din cap a încurajare.

— Tally, şopti cineva.

Se chinui să se întoarcă spre locul de unde venea vocea. Era Cray. Avea o tăietură la ochi, iar sângele îi curgea pe obraz. O parte a feţei era acoperită de noroi. Croy se târî mai aproape.

— Ai opus rezistenţă? Hm, se pare că m-am înşelat în privinţa ta, spuse el.

Tally nu putea decât să tuşească. Fragmente din praful de ardei păreau să fi rămas în plămânii ei, precum jarul unui foc ce nu vrea să se stingă. Încă îi curgeau lacrimi din ochi.

— Am observat că ai dormit în timpul chemării la micul dejun în această dimineaţă, spuse el. Apoi, când au venit specialii, mi-am imaginat că ai găsit o cale convenabilă de a dispărea.

Tally scutură din cap, chinui**ndu-**se să articuleze cuvintele în ciuda cenuşa din gură.

— Am fost cu David până târziu. Atâta tot.

Din pricina vorbitului, falca o durea şi mai rău. Croy se încruntă.

— Nu l-am văzut toată dimineaţa.

— Serios? Poate a scăpat, răspunse Tally, clipind ca să-şi alunge lacrimile.

— Nu cred că a reuşit cineva.

Croy arătă cu bărbia spre poarta ţarcului. Se apropia un grup mare de localnici, păziţi de o trupă de speciali. Printre ei.

Tally recunoscu câteva feţe ale celor care îi

înfruntaseră pe speciali lângă sala de mese.

— Chiar acum se face curat, spuse Croy.

— Ai văz**ut-**o pe Shay?

Croy ridică din umeri.

— A fost la micul dejun în timpul atacului, dar i-am pierdut urma.

— De Şef ştii ceva?

— Nu, răspunse Croy privind în jur.

— Cred că a scăpat. Am fugit împreună.

Un zâmbet întunecat apăru pe faţa lui Croy.

— Ciudat. Întotdeauna a spus că nu l-ar deranja să fie prins. Şi-ar face un lifting facial sau aşa ceva…

Tally reuşi să zâmbească. Dar apoi se gândi la leziunile craniene care însoţeau procesul de înfrumuseţare. Un fior îi trecu prin tot trupul. Se întrebă câţi dintre aceşti captivi ştiau ce avea să se întâmple cu ei.

— Da, Şeful intenţiona să se predea şi să mă ajute să scap, dar nu aveam cum să ajung la pădure.

— De ce nu?

— N-am pantofi, răspunse Tally, mişcâ**ndu-**şi degetele de la picioare.

Croy ridică o sprânceană.

— Ai ales o zi proastă în care să dormi până târziu.

— Cred că da.

În afara ţarcului suprapopulat, nou-veniţii erau organizaţi în grupuri. Doi speciali se mişcau prin ţarc, punând un cititor de retină în dreptul ochilor localnicilor pe care-i scoteau unul câte unul.

— Trebuie să-i separe pe toţi după oraşe, spuse Croy.

— De ce?

— Ca să ne ducă înapoi acasă, răspunse el rece.

— Acasă, repetă ea.

Chiar cu o noapte înainte, cuvântul îşi schimbase semnificaţia pentru ea. Iar acum, acest *acasă* era distrus. Zăcea în ruine în jurul ei, ars şi asediat.

Studie captivii, căutâ**ndu-**i pe Shay şi pe David. Chipurile cunoscute din mulţime erau mohorâte, murdare, chinuite de şoc şi înfrângere, dar Tally îşi dădu seama că

nu îi mai percepea drept urâţi. Expresiile reci ale specialilor, chiar dacă frumoşi, i se păreau acum îngrozitoare.

O agitaţie stârnită în apropiere îi atrase atenţia. Trei dintre invadatori duceau prin ţarc o persoană legată de mâini şi de picioare, care se zbătea. O aruncară drept în colţul celor care opuseseră rezistenţă.

Era Shay.

— Fiţi cu ochii-n patru la asta!

Cei doi speciali care-i păzeau priviră cu atenţie făptura chircită de durere.

— Opozantă înarmată? întrebă unul dintre ei.

Urmă o pauză. Tally observă că tipul avea o rană pe chipul frumos.

— Neînarmată. Dar periculoasă.

Cei trei se întoarseră grăbiţi, graţioşi şi plini de cruzime.

— Shay! şopti Croy.

Shay se rostogoli. Avea faţa roşie, iar din buzele umflate îi curgea sânge. Scuipă, saliva roşie scurgâ**ndu-**i-se în ţărână.

— Croy, reuşi ea să îngaime.

Avea limba umflată. Apoi, privirea îi căzu asupra lui Tally.

— *Tu*!

— Hei, Shay… începu Croy.

— Tu ai făcut asta!

Trupul i se răsuci de parcă ar fi fost un şarpe cuprins de convulsiile morţii.

— Nu ţi-a ajuns să-mi furi prietenul? A trebuit să trădezi Ţinutul de Fum!

Tally închise ochii şi scutură din cap. Nu putea fi adevărat. Distrusese pandantivul. Focul îl topise.

— Shay! strigă Croy. Calmează-te. Priveşte-o! **S-**a luptat cu ei.

— Eşti orb, Croy? Priveşte în jurul tău! *Ea* a făcut asta! Tally inspiră adânc şi se forţă să o privească pe Shay. În ochii prietenei sale ardea ura.

— Shay, ţi-o jur, n-am făcut asta. Niciodată n-am… Vocea i se stinse.

— Cine altcineva i-ar fi putut aduce aici?

— Nu ştiu.

— Nu putem da vina unii pe alţii, Shay, spuse Croy. Putea fi oricine. O imagine din satelit. O misiune de recunoaştere.

— Un spion!

— Nu vrei *să o priveşti*, Shay? strigă Croy. E legată, ca şi noi. A opus rezistenţă!

Shay îşi închise ochii şi scutură din cap.

Cei doi speciali care aveau cititorul de retină ajunseră în colţul celor care li se opuseseră. Unul rămase **într-**o parte, iar celălalt **-** o femeie **-** se apropie cu precauţie.

— Nu vrem să-ţi facem rău. Dar dacă ne obligi, nu vom ezita.

Frumuseţea crudă îl apucă pe Croy de bărbie şi îi puse cititorul în dreptul ochiului. Apoi privi rezultatul.

— Altul dintre ai noştri, spuse ea.

Celălalt special ridică o sprânceană.

— Nu ştiam că avem atâţia fugari.

Cei doi îl ridicară pe Croy în picioare şi îl duseră spre grupul de localnici de afară. Tally îşi muşcă buza. Croy era unul dintre vechii prieteni ai lui Shay. Însemna că cei doi speciali erau din propriul ei oraş. Poate că toţi invadatorii erau de acolo.

Trebuia să fie o coincidenţă. Nu putea fi vina ei. Doar văzuse pandantivul arzând!

— Acum îl ai şi pe Croy de partea ta, din câte văd, şuieră Shay.

Lacrimile începură să curgă din ochii lui Tally. De data asta, cauza nu mai era pulberea de ardei.

— Uită-te la mine, Shay!

— El te-a suspectat de la bun început. Dar i-am spus de fiecare dată: „Nu, Tally este prietena mea. Nu mi-ar face niciodată ceva rău”.

— Shay, nu mint.

— Cum l-ai făcut pe Croy să se răzgândească, Tally? La fel cum ai procedat şi cu David?

— Shay, nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea.

— Şi unde aţi fost voi doi azi-noapte?

Tally înghiţi în sec şi se strădui să-şi păstreze controlul vocii.

— Am stat de vorbă doar. I-am spus despre pandantiv.

— A fost nevoie de toată noaptea pentru asta? Sau te-ai hotărât să faci mişcarea înainte să vină specialii? Un ultim joc cu el. Cu mine.

Tally îşi lăsă capul în jos.

— Shay…

O mână o apucă de bărbie, ridicâ**ndu-**i-o. Tally clipi şi o lumină roşie îi apăru în faţa ochilor.

Speciala privi cu atenţie cititorul de retină.

— Hei, ea e!

Tally scutură din cap.

— Nu!

Celălalt special privi monitorul cititorului, încuviinţând.

— Tally Younghlood?

Fata nu răspunse. O ridicară în picioare şi îi scuturară praful de pe haine.

— Vii cu noi. Doctoriţa Cable vrea să te vadă imediat.

— Ştiam eu! şuieră Shay.

— Nu!

O traseră pe Tally spre uşa ţarcului. Ea îşi întoarse capul pentru a privi înapoi, gândi**ndu-**se ce cuvinte să folosească pentru a da explicaţii.

Shay ridică privirea din pământ. Avea dinţii însângeraţi. Privirea ei căzu asupra încheieturilor lui Tally. O secundă mai târziu, Tally simţi eliberarea din presiune, cătuşele fii**ndu-**i desfăcute. Specialii i le scoseseră.

— Nu, spuse ea încet.

Unul dintre speciali îi strânse umărul.

— Nu-ţi face griji, Tally. Te ducem acasă numaidecât.

— Căutăm grupul ăsta de ani de zile, zise un altul.

— Da, bună treabă.

ÎN CAZ DE PAGUBE

O duseră în bibliotecă. Aceasta fusese transformată de invadatori în comandamentul lor. Mesele lungi se umpluseră de monitoare portabile manevrate de speciali. Liniştea obişnuită a locului fusese înlocuită de bâzâitul schimburilor de informaţii şi comenzilor. Vocile tăioase ale frumuseţilor crude îi dădeau dureri de dinţi lui Tally.

Doctoriţa Cable aştepta la una dintre mesele lungi. Citea o revistă veche, părea aproape relaxată şi desprinsă de activitatea din jurul ei.

— Ah, Tally!

Îşi dezveli dinţii **într-**o tentativă de zâmbet.

— Mă bucur să te văd. Ia loc.

Tally se întreba ce anume se ascundea în spatele primirii binevoitoare a femeii. Specialii o trataseră pe Tally ca pe un complice. Oare vreun semnal emis de pandantiv ajunsese la ei, înainte să apuce ea să-l distrugă?

În orice caz, singura ei şansă de scăpare era să le facă jocul. Trase un scaun şi se aşeză.

— Măi, să fie! Uită-te la tine! spuse doctoriţa Cable. Pentru cineva care vrea să fie o frumuseţe, eşti o privelişte de nedescris.

— Am avut o dimineaţă grea.

— Pari să te fi lovit.

— Am încercat doar să nu stau în cale, răspunse Tally ridicând din umeri.

— Într-adevăr!

Doctoriţa Cable lăsă revista pe masă, cu faţa în jos.

— Nu pari să fii prea bună la asta.

Tally tuşi de două ori, eliminând ultimele particule de ardei din plămâni.

— Presupun că nu.

Doctoriţa Cable îşi privi monitorul.

— Văd că te-ai alăturat rezistenţei.

— Unii dintre locuitorii din Ţinutul de Fum deja mă suspectau. Aşa că, atunci când am aflat că veniţi, am

încercat să fug de aici. Nu voiam să fiu în zonă când toţi ceilalţi urmau să-şi dea seama ce se întâmplă. Puteau să se înfurie pe mine.

— Autoconservare. Ei bine, măcar eşti bună la ceva.

— Nu eu am cerut să fiu aici.

— Nu. Şi nici nu te-ai grăbit.

Doctoriţa Cable se lăsă pe spate şi îşi împreună degetele lungi, fine.

— De cât timp te afli aici, mai concret?

Tally se forţă să tuşească din nou, **întrebându-**se dacă să îndrăznească să mintă. Vocea ei, încă răguşită şi stridentă din pricina inhalării prafului de ardei, nu părea să o trădeze. Şi, deşi biroul din oraş al doctoriţei Cable putea fi un imens detector de minciuni, masa şi scaunul de aici erau de lemn masiv, fără dispozitive ascunse.

Dar Tally alese să fie evazivă.

— Nu de prea multă vreme.

— Speram să ajungi aici mult mai repede.

— A fost cât pe ce să nu ajung deloc. Şi, când am reuşit, trecuse deja multă vreme de la ziua mea. De-asta m-au suspectat.

Doctoriţa Cable scutură din cap.

— Presupun că ar fi trebuit să-mi fac griji pentru tine. Ai fost singură în sălbăticie. Biata de tine.

— Mulţumesc pentru grijă.

— Sunt convinsă că ai fi folosit pandantivul, dacă ai fi dat cu adevărat de bucluc. Dat fiind că autoconservarea te caracterizează.

Tally surâse batjocoritor.

— În afară de cazul în care aş fi căzut de pe o stâncă. Ceea ce aproape că **s-**a întâmplat.

— Tot am fi venit după tine. Dacă pandantivul ar fi fost distrus, ar fi trimis automat un semnal.

Tally înţelese greu semnificaţia acestor cuvinte. *Dacă pandantivul ar fi fost distrus*... T ally se sprijini de marginea mesei, încercând să nu arate niciun pic de emoţie.

Doctoriţa Cable îşi miji ochii. Poate nu avea maşinării

care să citească în modulaţiile vocii, în bătăile inimii şi în transpiraţie, dar propriile-i percepţii erau active.

— Că veni vorba de asta, unde este?

Tally îşi duse mâinile la gât. Desigur, doctoriţa Cable observase imediat absenţa acestuia. Întrebările ei conduseseră către acest moment. Creierul lui Tally goni în căutarea unui răspuns. Nu mai avea cătuşele. Trebuia să iasă de acolo, să ajungă la punctul de schimb. Spera ca placa ei de zbor să se afle încă acolo, despăturită şi încărcâ**ndu-**se la lumina soarelui

— L-am ascuns, spuse ea. Mă temeam.

— De ce anume?

— Noaptea trecută, după ce m-am convins că acesta era Ţinutul de Fum, am activat pandantivul. Dar ei au un detector pentru astfel de declanşatoare. Au găsit unul pe placa mea de zbor… Unul pe care mi l-aţi pus fără să îmi spuneţi.

Doctoriţa Cable zâmbi, desfăcâ**ndu-**şi braţele neajutorată.

— Chestia aia era să arunce în aer toată strădania, continuă Tally. Aşa că, după ce am activat pandantivul, mi-a fost teamă că şi-au dat seama că transmisesem datele. L-am ascuns, în cazul în care ar fi venit să-l caute.

— Pricep! Instinctul de autoconservare este uneori însoţit de o anume cantitate de inteligenţă. Mă bucur că te-ai hotărât să ne ajuţi.

— De parcă aveam de ales.

— Întotdeauna ai de ales, Tally. Dar ai făcut alegerea bună. Te-ai hotărât să vii aici şi să-ţi găseşti prietena, să o salvezi de o viaţă de urâţenie. Ar trebui să fii fericită.

— Sunt încântată.

— Sunteţi atât de bătăioşi voi, urâţii. Ei bine, o să vă maturizaţi în curând.

Tally se înfioră auzind aceste cuvinte. Pentru doctoriţa Cable, maturizarea însemna modificarea creierului.

— Mai trebuie să faci un singur lucru pentru mine, Tally. Te-ar deranja să-mi aduci pandantivul de unde l-ai

ascuns? Nu-mi place să las urme.

Tally zâmbi.

— Aş fi foarte fericită.

— Acest ofiţer te va acompania.

Doctoriţa Cable ridică un deget şi un special apăru lângă ea.

— Şi, ca să fii în siguranţă în faţa prietenilor din Ţinutul de Fum, vom face să pară că ai fost o opozantă curajoasă.

Specialul îi prinse mâinile în cătuşe, la spate. Tally simţi din nou strânsoarea în jurul încheieturilor.

Inspiră adânc, simţi**ndu-**şi inima bătâ**ndu-**i puternic. Apoi se forţă şi spuse:

— Mă rog!

— Pe aici!

Tally îl conduse pe special spre punctul de schimb, evaluând situaţia. Oraşul era redus la tăcere. Focurile fuseseră lăsate să ardă în voie. Unele deja se stingeau, fumul ridicâ**ndu-**se încă în rotocoale din lemnul ars.

Câteva chipuri se întoarseră şi o priviră cu suspiciune pe T ally. Era singura din Ţinutul de Fum care încă mai mergea prin aşezare. Toţi ceilalţi stăteau la pământ, încătuşaţi şi păziţi, majoritatea adunaţi în preajma ţarcului iepurilor.

Încercă să le zâmbească sumbru celor care o vedeau, sperând ca aceştia să observe că era încătuşată, la fel ca şi ei.

Când ajunseră la punctul de schimb, Tally ridică privirea.

— L-am ascuns pe acoperiş.

Specialul privi construcţia bănuitor.

— Bine, atunci, spuse el. Tu aştepţi aici. Stai jos. Nu cumva să te ridici.

Fata ridică din umeri şi se lăsă în genunchi, cu grijă.

Specialul se urcă pe acoperiş cu o uşurinţă care o făcu pe Tally să se cutremure. Cum avea să scape de această frumuseţe crudă? Chiar dacă n-ar fi avut mâinile legate, specialul era mai mare, mai puternic şi mai rapid.

O clipă mai târziu, acesta îşi scoase capul peste marginea clădirii.

— Unde este?

— Sub *rapchuck*.

— Sub ce?

— Sub *rapchuckl* ştii, chestia aia de modă veche, unde linia acoperişului se uneşte cu *abbersnatch*.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— E jargonul din Ţinutul de Fum, presupun. Stai să-ţi arăt.

O expresie fugară trecu pe faţa impasibilă a specialului - plictiseală amestecată cu bănuială. Dar sări jos şi puse două cutii una peste alta. Sări pe acestea şi o ridică pe Tally, aşezând-o pe marginea acoperişului de parcă n-ar fi cântărit nimic.

— Dacă atingi vreuna dintre plăcile alea, te pun la pământ, o ameninţă el.

— Sunt plăci de zbor aici, sus?

Specialul sări şi o târî pe acoperiş.

— Găseşte-l!

— Nicio problemă.

Pomi plină de însufleţire pe acoperişul înclinat, exagerând cu efortul de a-şi menţine echilibrul iară să se folosească de mâini. Celulele solare ale plăcilor care se reîncărcau străluceau orbitor în soare. Placa lui Tally se afla prea departe, în celălalt capăt al acoperişului, şi era desfăcută în opt secţiuni. Să o asambleze avea nevoie de un minut întreg. Dar Tally văzu una în preajma ei, probabil placa lui Croy, care fusese desfăcută o singură dată. Lumina ei era verde. O singură mişcare pentru a o asambla şi placa avea să fie gata de zbor.

Dar Tally nu putea zbura cu mâinile legate. Avea să cadă la primul viraj.

Inspiră adânc, ignorând acea parte a creierului care nu vedea decât distanţa până la pământ. Atâta vreme cât specialul era puternic şi rapid, cum părea…

„Port o jachetă bunjee”, se minţi ea. „Nimic nu se poate întâmpla”.

Tally îşi lăsă picioarele goale să se împiedice şi se rostogoli pe pantă.

Ţiglele ascuţite îi răneau genunchii şi coatele, făcâ**nd-**o să scoată un ţipăt de durere. Se luptă să rămână pe acoperiş, lovind lemnul cu labele picioarelor, ca să încetinească.

Chiar când ajunse la margine, a fost prinsă cu putere de umăr. Se rostogoli în spaţiu, pământul plutind dedesubt. Dar Tally se opri cu o smucitură, iar braţul i se răsuci. Auzi vocea tăioasă a specialului înjurând.

Se legănă pentru o secundă, opri**ndu-**şi căderea, apoi începură să alunece amândoi.

Putea auzi degetele şi picioarele specialului străduin**du-**se să se sprijine de ceva. Oricât era de puternic, nu avea de ce să se apuce. Tally avea să cadă.

Dar măcar îl lua şi pe el cu ea.

Apoi specialul scoase un geamăt, iar Tally se simţi ridicată cu o smucitură puternică. Era aruncată din nou pe acoperiş şi o umbră trecu pe deasupra ei. Ceva căzu pe pământ. Specialul se aruncase de pe acoperiş ca să o salveze pe ea!

Se rostogoli până când ajunse pe vine şi apoi se ridică în picioare. Cu un picior întoarse placa lui Croy, închizâ**nd-**o. Un zgomot veni dinspre marginea acoperişului şi Tally se îndepărtă de placa lui Croy.

Tally văzu întâi degetele specialului, apoi întregul corp îşi făcu apariţia, complet nevătămat.

— Eşti în regulă? îl întrebă ea. Uau, sunteţi foarte puternici! Mulţumesc pentru că m**-**ai salvat.

Specialul o privi cu răceală.

— Ia ce ai de luat. Şi încearcă să nu te sinucizi.

— Bine.

Tally se întoarse, reuşi să**-**şi prindă piciorul în altă ţiglă şi se dezechilibră din nou. Specialul o prinse în braţe **într-**o secundă. În cele din urmă, Tally îi auzi vocea furioasă:

— Voi, urâţii, sunteţi atât de… incompetenţi!

— Ei bine, dacă ai putea…

Chiar înainte să rostească aceste cuvinte, îşi simţi încheieturile eliberate de presiune. Îşi aduse mâinile în faţă şi îşi masă umerii.

— Ah… Mulţumesc!

— Ascultă, spuse el, cu vocea mai tăioasă ca oricând, nu vreau să-ţi fac rău, dar…

— Dar o **s-**o faci dacă trebuie, răspunse Tally zâmbind.

Specialul stătea exact în locul corect.

— Ia ce vrea doctoriţa Cable. Şi nu îndrăzni să atingi vreuna dintre plăcile alea.

— Stai liniştit, nu am de ce **s-**o fac, spuse ea, şi pocni din degetele ambelor mâini cât putu de tare.

Placa lui Croy sări în aer, de sub picioarele specialului, azvârli**ndu-**l. Bărbatul se rostogoli din nou de pe acoperiş, iar Tally sări pe placă.

FUGA

Tally nu mai zburase niciodată pe o placă având picioarele goale. Locuitorii tineri din Ţinutul de Fum aveau tot felul de competiţii, cărau greutăţi sau se întreceau cu placa, dar nimeni nu era *chiar atât* de prost.

Era cât pe ce să cadă la primul viraj, coborând pe un drum nou pe care îl presăraseră cu metal cu doar câteva zile înainte, în clipa în care placa se înclină, picioarele murdare îi alunecară pe suprafaţă, răsuci**nd-**o pe jumătate. Braţele i se desfăcură mult, dar Tally reuşi să se menţină în echilibru şi să înainteze cu viteză mare spre ţarcul iepurilor.

Nişte aclamaţii jalnice se auziră, când captivii de jos o văzură zburând şi îşi dădură seama că cineva reuşise să scape. Tally era însă prea preocupată să rămână pe placă, pentru a privi în jos.

Recăpătâ**ndu-**şi echilibrul, Tally îşi dădu seama că nu purta brăţările care ar fi ridicat-o. Orice căzătură avea să fie reală. Degetele picioarelor se strânseră pe placă şi se jură că va face următorul viraj mult mai încet. Dacă cerul ar fi fost noros în dimineaţa aceea, soarele nu ar fi uscat încă rouă de pe placa lui Croy. Probabil că **s-**ar fi aflat în

ţarc, chircită, cu gâtul rupt. Avusese noroc pentru că, asemenea majorităţii localnicilor tineri, dormise având senzorul pe abdomen.

Din urma ei răzbătea deja zgomotul magnetoglisoarelor care decolau. Tally ştia că existau două căi de a scăpa din Ţinutul de Fum cu ajutorul plăcii. Instinctiv, se îndreptase spre şinele unde lucra în fiecare zi. Valea se întindea în spatele ei şi reuşi să vireze spre pârâul cu apă albă, fără să alunece. Fără rucsac şi brăţările ajutătoare, Tally se simţea practic dezbrăcată.

Placa lui Croy nu era la fel de rapidă ca a ei şi nu îi cunoştea stilul. Era ca şi cum ar fi alergat să-şi salveze viaţa purtând pantofi noi.

Când trecu pe deasupra apei, stropii îi acoperiră faţa, mâinile şi picioarele. Tally se lăsă în genunchi şi apucă marginea plăcii cu mâinile ude, zburând cât putea de jos. Aici era mai dificil de zburat printre stropi, dar bariera copacilor o făcea invizibilă. Îndrăzni să privească în urmă. Niciun magnetoglisor nu apăruse încă.

Zburând pe deasupra râului şerpuitor şi făcând virajele cunoscute, Tally se gândi la toate ocaziile când ea, David şi Shay se luaseră la întrecere până la locul de muncă. Se întreba unde era Dayid. În tabără, legat şi gata să fie dus **într-**un oraş pe care nu-l mai văzuse înainte? Oare faţa lui va fi schimbată, înlocuită cu o mască frumoasă, iar creierul transformat în terciul pe care îl considerau autorităţile acceptabil pentru un fost renegat, crescut în sălbăticie?

Scutură din cap, alungând imaginea din minte. David nu se aflase printre cei capturaţi. Dacă ar fi fost prins, cu siguranţă că ar fi luptat. Trebuie să fi scăpat.

Urletul unui magnetoglisor se auzi de deasupra, unda de şoc aproape aruncâ**nd-**o pe Tally de pe placă. Câteva secunde mai târziu, îşi dădu seama că o zăriseră, virajul zgomotos răsunând prin pădure, până la râu.

Umbrele trecură peste Tally, care se uită să vadă dacă o urmăreau. Lamele lor străluceau ca nişte cuţite în soarele dimineţii târzii. Magnetoglisoarele puteau ajunge

oriunde, în timp ce Tally era limitată de elevatoarele magnetice. Era captivă pe ruta şinelor.

Tally îşi aminti prima călătorie la sediul doctoriţei Cable, agilitatea cumplită a maşinăriei conduse de şoferul acela de o frumuseţe crudă. Mergând în linie dreaptă, erau mult mai rapizi decât orice placă. Singurul ei avantaj era că ştia drumul acesta pe de rost.

Din fericire, nu era deloc în linie dreaptă.

Tally apucă placa de zbor cu ambele mâini şi sări de pe râu pe linia crestelor. Maşinăriile dispărură în zare, ca reacţie la îndepărtarea ei de şine. Tally se afla în spaţiu deschis acum, câmpiile întinzâ**ndu-**se sub ea, mai vaste ca oricând.

Observă în treacăt că era o zi perfectă, fără niciun nor.

Tally rămase aproape paralelă cu placa, pentru a anihila rezistenţa vântului, profitând de orice dram de viteză pe care i-l oferea placa lui Croy. Însă din câte se părea, nu avea să ajungă la următoarea ascunzătoare înainte ca cele două maşini să survoleze deasupra ei.

Se întrebă cum aveau de gând să o captureze. Aveau să folosească un aparat cu şocuri electrice? Urmau să arunce o plasă? Sau să o doboare pur şi simplu cu undele de şoc? La viteza aceasta şi fără brăţările ajutătoare, orice ar fi doborât-o pe Tally de pe placă ar fi ucis-o.

Poate că asta le şi convenea.

Urletul lamelor venea din dreapta ei, tot mai puternic

Chiar înainte ca sunetul să ajungă la ea, Tally se aplecă aproape cu totul, inerţia izbi**nd-**o de placă. Cele două magnetogusoare trecură pe lângă ea, ratâ**nd-**o cu mult, dar curentul puternic rămas în urma lor o făcu să se răsucească. Placa se învârti cu faţa în jos şi apoi îşi reveni, iar Tally o ţinu cu putere, cu ambele braţe, privind cum lumea se învârtea în jurul ei.

Îşi recăpătă controlul şi goni din nou înainte, reajungând la viteza maximă, înainte ca magnetoglisoarele să se întoarcă. Specialii erau mai rapizi, dar placa ei era mai uşor de manevrat.

Când se apropie următorul viraj, magnetoglisoarele porniră drept spre ea, zburând mai încet de data aceasta, piloţii dâ**ndu-**şi seama că, la viteză maximă, o vor rata de fiecare dată.

Ei, lasă**-**i să încerce să zboare sub nivelul copacilor.

Acum în genunchi, strângând marginile plăcii cu ambele mâini, Tally făcu următorul viraj, lăsâ**ndu-**se în jos chiar deasupra albiei secate a râului. Auzise urletul constant al magnetoglisoarelor.

Îi luau urma prea uşor, probabil folosi**ndu-**i căldura trupului pentru a o detecta printre copaci, aşa cum făceau supraveghetorii în oraş. Tally îşi aduse aminte de micul încălzitor portabil pe care îl folosise ca să se strecoare de atâtea ori afară din internat. Dacă l**-**ar fi avut acum cu ea…

Apoi Tally îşi aduse aminte de cavernele pe care David i le arătase în prima ei zi în Ţinutul de Fum. Sub pietrele reci ale munteluicăldura corpului ei avea să dispară.

Ignoră zgomotul urmăritorilor, coborând spre albia râului şi trecând pe deasupra unor zăcăminte de minereu. Ajunse la râul care ducea la calea ferată. Goni pe deasupra apei, iar magnetoglisoarele rămaseră deasupra nivelului copacilor, aşteptâ**nd-**o răbdătoare să caute o ascunzătoare.

Când se apropie de marginea căii ferate, Tally îşi spori viteza, trecând cât cuteză de repede pe deasupra apei. Făcu un viraj complet şi cobori pe şine.

Magnetoglisoarele zburară mai departe. Specialii probabil se aşteptaseră ca ea să vireze spre alt râu, dar apariţia bruscă a unei vechi căi ferate îi surprinsese. Dacă putea ajunge la munte înainte ca maşinăriile să**-**şi realizeze virajele încete, avea să fie în siguranţă.

Chiar la timp, Tally îşi aminti de locul în care scoseseră şinele ca să facă rost de metal şi înclină placa atât de puternic, încât simţi un gol în stomac. Trecu peste ravenă **într-**un arc înalt. Elevatoarele găsiră din nou metal şi, treizeci de secunde mai târziu, făcu o oprire bruscă în capătul liniei.

Tally sări de pe placă, o întoarse şi o aruncă în

direcţia râului. Fără brăţările care să o aducă înapoi, placa avea să fie purtată pe linia dreaptă a şinelor până la spărtura acestora, unde urma să cadă pe pământ.

Spera că specialii îşi vor imagina că se prăbuşise şi îşi vor începe căutările de acolo.

Tally se căţără pe bolovani şi intră în cavernă, urcând pe întuneric. Merse cât de departe putu, sperând că tonele de piatră de deasupra erau suficiente pentru a o ascunde de speciali. Când mica deschidere de la gura peşterii ajunse cât un ochi, Tally se lăsă pe o piatră, gâfâind. Mâinile îi tremurau din cauza zborului. Îşi spunea fără-ncetare că reuşise.

Dar ce reuşise? Nu avea nici pantofi, nici placă de zbor, nici măcar un purificator de apă sau un pachet de Spaghol. Nu avea un cămin unde să se întoarcă.

Tally era complet singură.

— Simt moartă, spuse ea cu voce tare.

O voce se auzi în întuneric.

— Tally? *Tu* eşti?

ULUITOR

Nişte mâini o apucară pe Tally de umeri prin întuneric.

— Ai reuşit!

Era vocea lui David.

Surprinsă, Tally nu reuşi să vorbească, dar îl trase aproape, ascunzâ**ndu-**şi faţa la pieptul lui.

— Cine mai este cu tine?

Ea clătină din cap.

— Ah, şopti David.

Peştera începu să se cutremure în jurul lor, iar îmbrăţişarea lui deveni şi mai puternică. Urletul magnetoglisoarelor trecu lent pe deasupra, iar Tally îşi imagină maşinăriile specialilor căutând în fiecare crevasă semnele lăsate de prada lor.

Oare îi condusese la David? Ar fi fost perfect… trădarea ei finală!

Huruitul trecu din nou pe deasupra lor, iar David o trase după el în beznă, pe un drum lung şi şerpuit, care

deveni tot mai rece şi mai întunecat. Totul în jur era nemişcat, iar Tally îşi imagină din nou trenul plin cu localnici ai Ruinelor, morţi şi îngropaţi printre pietre.

Aşteptară în tăcere ore întregi sau aşa li se păru, ţi**nându-**se în braţe, neîndrăznind să-şi vorbească decât după ce zgomotul maşinăriilor încetase de multă vreme.

În cele din urmă, David şopti:

— Ce **s-**a întâmplat în Ţinutul de Fum?

— Specialii au venit în dimineaţa asta.

— Ştiu. Am văzut.

David o strânse mai puternic.

— N-am putut să dorm, aşa că mi-am luat placa sus pe munte, ca să privesc răsăritul. Au trecut chiar pe deasupra mea. Erau douăzeci de magnetoglisoare care au apărut fără veste de dincolo de culme. Dar ce se întâmplă acum?

— Au pus pe toată lumea în ţarcul iepurilor şi ne-au separat în grupuri. Croy a spus că ne vor duce pe toţi înapoi în oraşele de unde am venit.

— Croy? Pe cine ai mai văzut?

— Pe Shay şi câţiva dintre prietenii ei. Şeful este posibil să fi scăpat. Am fugit împreună.

— Dar părinţii mei?

— Nu ştiu.

Tally se bucura că era întuneric. îi ajungea teama din vocea lui David. Părinţii lui fondaseră Ţinutul de Fum şi ştiau secretul despre operaţie. Oricare ar fi fost pedeapsa care îi aştepta pe ceilalţi localnici, avea să fie de o sută de ori mai rea pentru ei.

— Nu-mi vine să cred că **s-**a întâmplat în cele din urmă.

Tally încercă să se gândească la ceva care să-l liniştească. Dar tot ce putea vedea în beznă era zâmbetul batjocoritor al doctoriţei Cable.

— Cum ai scăpat? o întrebă el.

Tally îi puse mâinile pe încheieturile ei, unde rămăseseră brăţările de plastic ale cătuşelor.

— Le-am tăiat, am urcat pe acoperişul punctului de

schimb şi am furat placa de zbor a lui Croy.

— Păzită de speciali?

Tally îşi muşcă buzele şi nu spuse nimic.

— E uimitor. Mama spune că sunt supraoameni. A doua operaţie conferă o putere incredibilă tuturor muşchilor şi îmbunătăţeşte sistemul nervos. Şi arată atât de înspăimântător, încât mulţi oameni intră în panică atunci când îi văd pentru prima oară.

David o strânse cu putere şi adăugă:

— Dar ar fi trebuit să-mi imaginez că tu vei scăpa.

Tally închise ochii, deşi nu avea nicio importanţă în întuneric. Ar fi vrut să poată rămâne aici pentru totdeauna, să nu mai trebuiască să înfrunte vreodată ceea ce se întâmpla afară.

— A fost doar noroc.

Tally era uimită că reuşea din nou să mintă şi încă atât de repede. Dacă ar fi spus adevărul despre sine de la început, localnicii din Ţinutul de Fum ar fi ştiut cum să procedeze cu pandantivul. L-ar fi putut ataşa de o pasăre migratoare, iar doctoriţa Cable **s-**ar fi aflat acum pe drumul spre America de Sud, în loc să stea în bibliotecă şi să supravegheze distrugerea aşezării Ţinutului de Fum.

Dar Tally ştia că nu putea spune adevărul, nu acum cel puţin. David n-ar mai fi avut niciodată încredere în ea, doar îi distrusese căminul şi familia. îi pierduse deja pe Peris, Shay şi noua ei casă. Nu putea suporta să-l piardă şi pe David.

Şi la ce ar fi folosit o confuzie acum? David ar rămâne singur, la fel şi ea, chiar acum când aveau nevoie unul de altul mai mult ca oricând.

El îşi trecu mâinile peste faţa ei.

— Mă uimeşti în continuare, Tally.

Fata se înfioră, cuvintele lui răsuci**ndu-**se în inima ei asemenea unui cuţit.

În acel moment, Tally încheie un pact cu ea însăşi. La un moment dat, avea să-i spună lui David ceea ce făcuse, fără voia ei. Nu acum, dar **într-**o zi. După ce va fi răscumpărat lucrurile, după ce va fi reparat ceea ce

distrusese, poate că atunci el o va înţelege.

— Vom merge după ei, spuse ea. îi vom salva.

— Pe cine? Pe părinţii mei?

— Au venit din oraşul meu, nu? Acolo-i vor duce. La fel şi pe Shay şi pe Cray. îi vom salva pe toţi.

David râse trist.

— Noi doi? Contra unei armate de speciali?

— Nu se vor aştepta să facem asta.

— Dar cum îi vom găsi? Eu n-am fost niciodată **într-**un oraş, însă am auzit că e uriaş. Poate avea peste un milion de locuitori.

Tally inspiră încet, aminti**ndu-**şi din nou de prima călătorie spre biroul doctoriţei Cable. Clădirile joase, de culoarea noroiului, de la marginea oraşului, dincolo de centura verde, printre fabrici. Dealul uriaş, ciudat, de alături.

— Eu ştiu unde vor fi.

— Cum?!

David se desfăcu din îmbrăţişare.

— Am fost acolo. La sediul central al Circumstanţelor speciale.

Urmă un moment de tăcere.

— Credeam că e secret. Majoritatea puştilor care vin aici nici măcar nu cred în ei.

Tally vorbi mai departe, îngrozită să constate că o altă minciună îi venise în minte, cu mare uşurinţă.

— Cu ceva timp în urmă, am făcut o chestie foarte gravă, de genul celor care atrag o atenţie specială asupra ta.

Tally îşi odihni iar capul pe umărul lui David, mulţumită că nu-i putea vedea expresia plină de încredere.

— M-am strecurat în Oraşul Noilor Frumuseţi. Acolo unde locuieşti după ce ţi se face operaţia şi te distrezi tot timpul.

— Am auzit de el. Iar urâţilor nu le este permis accesul, nu?

— Exact! Este o infracţiune serioasă. În fine, purtam o mască şi am pătruns la o petrecere. Erau cât pe ce să mă

prindă, aşa că am pus mâna pe o jachetă de bungee jumping.

— Ce este asta?

— E ca o placă de zbor, numai că o porţi pe trup. A fost inventată ca să sari de pe clădirile înalte, în cazul unui incendiu, dar frumoşii le folosesc în special pentru a se prosti. Aşa că am luat una, am dat alarma de incendiu şi am sărit de pe acoperiş. Am speriat o mulţime de oameni.

— Da. Shay mi-a relatat întreaga poveste pe drumul spre Ţinutul de Fum, spunând că eşti cea mai cool urâtă din lume, răspunse David. Însă eu n-am putut să mă gândesc decât că trebuie să fie *foarte* plicticos în oraş.

— Da, cred că aşa e.

— Dar ai fost prinsă? Shay nu mi-a spus asta.

Minciuna lui Tally prinse formă chiar în timp ce vorbea.

Se strădui totuşi să includă cât mai mult adevăr.

— Da, crezusem că am scăpat, dar mi-au găsit ADN-ul sau ceva. Câteva zile mai târziu, m-au dus la Circumstanţele speciale şi m-au prezentat unei femei îngrozitoare. Cred că ea era şefa acolo. A fost prima oară când am văzut speciali.

— Arată chiar atât de înfiorător de aproape?

Tally încuviinţă în întuneric.

— Sunt frumoşi, absolut. Dar **într-**un fel crud, oribil. Prima dată este cel mai rău. Totuşi, nu voiau decât să mă sperie. M-au avertizat că, dacă voi mai fi prinsă, voi da de bucluc. Sau dacă voi spune cuiva ceva. Iată de ce nu i-am povestit asta lui Shay.

— Asta explică multe.

— Despre ce?

— Despre tine. Întotdeauna mi **s-**a părut că ştii cât de periculos este să te afli aici, în Ţinutul de Fum. Cumva, ai înţeles cum erau oraşele alcătuite, chiar înainte ca părinţii mei să-ţi spună adevărul despre operaţie. Ai fost singura fugară dintre toţi cei pe care i-am cunoscut care a înţeles.

Tally încuviinţă iar. Măcar atâta lucru era adevărat.

— Am înţeles.

— Şi tot mai vrei să te întorci după Shay şi părinţii mei? Riscând să fii prinsă? Riscând să-ţi fie mintea afectată?

Tally suspină.

— Trebuie să fac asta.

Ca să-mi răscumpăr greşelile faţă de tine.

David o strânse cu putere şi încercă să o sărute. Ea se văzu nevoită să-şi întoarcă faţa. Lacrimile începuseră să-i curgă.

— Tally, eşti uimitoare.

RUINA

Nu ieşiră din peşteră până a doua zi de dimineaţă.

Tally îşi miji ochii în lumina zorilor, cercetând cerul în căutarea magnetoglisoarelor care ar fi putut apărea de după copaci. Dar nu auziseră zgomot întreaga noapte. Poate că acum, că Ţinutul de Fum fusese distrus, prinderea ultimilor fugari nu merita osteneala.

Placa lui David îşi petrecuse noaptea ascunsă în peşteră şi nu avusese parte de lumină solară timp de o zi întreagă, dar avea destulă energie cât să-i ducă înapoi în vârful muntelui. Merseră până la râu. Stomacul lui Tally începu să se revolte după o zi fără mâncare, dar primul lucru de care avea nevoie era apa. Avea gura atât de uscată, încât de-abia mai putea vorbi.

David se lăsă în genunchi pe marginea râului şi îşi vârî capul în apa îngheţată. Tally se cutremură privi**ndu-**l. Fără pătură sau pantofi, îngheţase în peşteră toată noaptea, deşi stătuse în braţele lui David. Avea nevoie de mâncare caldă înainte de a putea înfrunta orice era mai rece decât briza dimineţii.

— Dacă Ţinutul de Fum este încă ocupat? întrebă ea. De unde vom lua mâncare?

— Spuneai că i-au dus pe prizonieri în ţarcul iepurilor? Şi iepurii unde au rămas?

— **S-**au răspândit peste tot.

— Exact. Înseamnă că trebuie să fie peste tot acum. Şi nu sunt greu de prins.

Tally se strâmbă.

— În regulă. Atâta vreme cât îi găteşti tu.

David râse.

— Bineînţeles.

— N-am aprins niciodată un foc, mărturisi ea.

— Stai liniştită. O să te descurci. E în firea ta.

David se urcă pe placă şi îşi întinse mâna.

Tally nu mai zburase niciodată cu altcineva pe aceeaşi placă, aşa că se bucură că era cu David, şi nu cu altcineva. Stătea în faţa lui, trupurile li se atingeau, ea avea mâinile întinse, iar David o ţinea pe după mijloc. Se înţelegeau iară un cuvânt la viraje, Tally mutâ**ndu-**şi centrul de greutate gradat, aşteptând ca David să o urmeze. Când se obişnuiră, corpurile lor începură să se mişte împreună, conducând ca unul singur placa pe drumul cunoscut.

Funcţiona, atâta vreme cât se deplasau încet, dar Tally stătea cu urechile ciulite, ca să se asigure că nu erau urmăriţi. Dacă apărea un magnetoglisor, să scape de el fugind cu viteză maximă avea să fie dificil.

Simţiră mirosul fumului cu mult timp înainte să-l zărească.

De sus, de pe munte, casele arătau ca rămăşiţele unui foc de tabără, afumate, înnegrite, sfărâmate. Nimic nu se mişca în afară de câteva bucăţi de hârtie mutate de vânt.

— **S-**ar părea că au ars toată noaptea, spuse Tally.

David încuviinţă fără un cuvânt. Tally îl prinse de mână, **întrebându-**se cum era să-ţi vezi ţinutul copilăriei redus la o ruină fumegândă.

— Îmi pare rău, David, spuse ea.

— Trebuie să coborâm. Trebuie să văd dacă părinţii mei…

Îşi înghiţi cuvintele.

Tally căută semne după care să-şi dea seama dacă mai rămăsese cineva în Ţinutul de Fum. Locul părea în întregime părăsit, dar mai puteau fi câţiva speciali în ascunzătoare, aşteptând apariţia fugarilor răzleţi.

— Ar trebui să aşteptăm.

— Nu pot. Casa părinţilor mei se află de partea cealaltă a culmii. Poate că specialii nu au văz**ut-**o.

— Dacă n**-**au văz**ut-**o, atunci Maddy şi Az simt încă acolo.

— Dar dacă au fugit?

— Atunci îi vom găsi. Între timp, trebuie să avem grijă să nu fim noi prinşi.

David oftă.

— Bine.

Tally îi strânse mâna cu putere. Îşi desfăcură placa şi aşteptară ca soarele să urce pe cer, căutând în timpul acesta semne ale prezenţei oamenilor dedesubt. Din când în când, tăciunii focurilor prindeau viaţă în bătaia vântului, ultimele bârne de lemn prăbuşi**ndu-**se una câte una, transformâ**ndu-**se în cenuşă.

Câteva animale căutau hrană, iar Tally privi îngrozită un iepure rătăcit prins de un lup, împotrivirea scurtă lăsând în urmă doar o pată de sânge şi un ghem de blană. Atâta rămăsese din natura crudă şi sălbatică, la doar câteva ore după ce Ţinutul de Fum căzuse.

— Eşti gata să cobori? întrebă David după o oră.

— Nu, răspunse Tally. N**-**o să fiu niciodată.

Se apropiară încet, gata să se întoarcă şi să zboare dacă vreun special îşi făcea apariţia. Dar când ajunseră la marginea oraşului, Tally simţi că neliniştea se transformă în ceva mai rău: siguranţa îngrozitoare că nimeni nu mai rămăsese aici.

Locuinţa ei dispăruse, rămăseseră doar nişte bieţi tăciuni.

În ţarcul iepurilor, urmele picioarelor arătau locul în care grupurile de localnici fuseseră mutaţi şi trecuţi pe poartă, întreaga comunitate fiind transformată **într-**o cireadă de vite. Câţiva iepuri încă mai ţopăiau prin ţărână.

— Ei bine, măcar nu vom muri de foame, spuse David.

— Aşa cred şi eu, răspunse Tally, deşi imaginea oraşului îi alungase foamea.

Se întreba cum reuşea David să gândească întotdeauna practic, indiferent ce grozăvii avea în faţa lui.

— Hei, ce e asta?

Într-un colţ al ţarcului, chiar lângă gard, pe pământ se vedeau mai multe urme mici. Aduseră placa mai aproape, iar David se chinui să privească prin vălul de fum.

— Îmi par… pantofi.

Tally cbpi des. David avea dreptate. Îşi lăsă placa în jos şi sări, alergând spre locul cu pricina. Îşi roti privirea uluită. În jurul ei erau răspândite vreo douăzeci de perechi de pantofi, de toate mărimile. Se lăsă în genunchi pentru a se uita îndeaproape. Şireturile erau încă legate, de parcă pantofii ar fi fost scoşi cu forţa de oameni care aveau mâinile legate la spate…

— Croy m-a recunoscut, murmură ea.

— Poftim?

Tally se întoarse spre David.

— Când am evadat, am zburat pe deasupra ţarcului. Croy trebuie să-şi fi dat seama că eram eu. Ştia că nu aveam pantofi. Făcusem glume în privinţa asta.

Şi-i imagină pe locuitorii din Ţinutul de Fum, aşteptâ**ndu-**şi neajutoraţi sentinţa, făcând un ultim gest sfidător. Croy trebuie să-şi fi scos pantofii, **şoptindu-**le celor din jur: „Tally este liberă şi cu picioarele goale”.

Aşa că îi lăsaseră un morman de pantofi din care să îşi aleagă, singurul fel în care puteau ajuta un localnic din Ţinutul de Fum pe care îl văzuseră scăpând.

— Ştiau că o să mă întorc aici.

Vocea i se frânse. Ce nu ştiau ei era numele trădătorului.

Apucă o pereche care i se păru de mărimea bună, cu tălpi aderente pentru zborul pe placă, şi se încălţă. I se potriveau chiar mai bine decât pantofii primiţi de la rangeri.

Sărind din nou pe placă, Tally trebui să-şi ascundă expresia îndurerată de pe chip. Aşa avea să fie de-acum înainte. Fiecare gest de bunătate din partea victimelor nu făcea decât să o întristeze şi mai mult.

— În regulă, să mergem.

Traseul plăcii de zbor se unduia prin tabăra fumegândă, peste străzile care mai rămăseseră printre ruinele transformate în cărbune. Lângă o clădire lungă, acum transformată **într-**un morman de pietre înnegrite, David îşi opri placa.

— Mă temeam de asta.

Tally încercă să-şi imagineze ce fusese acolo. Cunoştinţele ei despre Ţinutul de Fum se evaporaseră, străzile cunoscute fiind reduse la o zonă străină, presărată cu tăciuni şi cenuşă.

Apoi văzu câteva pagini înnegrite zburând în vânt. Era biblioteca!

— N-au scos cărţile înainte să… strigă ea. Dar de ce?

— Nu vor ca oamenii să ştie cum era înainte de operaţie. Vor să continuaţi să vă detestaţi. Altminteri, **s-**ar obişnui prea uşor cu feţele urâte, cu feţele *normale*.

Tally se întoarse ca să-l privească pe David în ochi.

— Unii dintre ei, cel puţin.

David zâmbi trist.

Apoi un gând îi trecu prin minte lui Tally.

— Şeful a fugit cu nişte reviste vechi. Poate a scăpat.

— Pe jos? întrebă David neîncrezător.

— Aşa sper.

Tally se înclină, iar placa pomi spre marginea oraşului.

O grămăjoară de praf de ardei încă rămăsese pe pământ, marcând locul în care se luptase cu speciala. Tally sări jos, încercând să-şi amintească exact pe unde fugise Şeful în pădure.

— Dacă a scăpat, trebuie să fie departe, spuse David.

Tally îşi croi drum spre desiş, căutând semnele unei lupte. Soarele dimineţii sclipea printre frunze şi zări o dâră de tufişuri distruse, care ducea înspre pădure. Şeful nu fusese prea graţios de vreme ce lăsase astfel de urme, ca un elefant nervos.

Găsi sacul ascuns pe jumătate sub un arbore căzut, acoperit cu muşchi. Deschizâ**ndu-**l, Tally văzu că revistele

erau încă acolo, fiecare învelită cu grijă în propria copertă de plastic. Îşi puse sacul pe umăr, mulţumită că salvase ceva din bibliotecă şi că repurtase o mică victorie asupra doctoriţei Cable.

O clipă mai târziu, îl găsi pe Şef.

Zăcea pe spate, cu capul **într-**un unghi cu totul nefiresc, după cum îşi dădu seama Tally. Degetele erau strânse, iar unghiile sângerii arătau că apucaseră pe cineva. Trebuie să se fi luptat ca să le distragă atenţia, poate ca să-i împiedice să găsească rucsacul. Ori poate pentru a o salva pe Tally, văzând că şi ea ajunsese în pădure.

Îşi aduse aminte ce îi spuseseră specialii, în mai multe rânduri: *Nu vrem să îţi facem rău, dar nu vom ezita, dacă suntem nevoiţi.*

Vorbiseră serios. Întotdeauna vorbeau serios.

Se împletici înapoi, spre ieşirea din pădure, ameţită, cu rucsacul atârnâ**ndu-**i pe umăr.

— Ai găsit ceva? o întrebă David.

Tally nu răspunse. El îi văzu expresia şi sări de pe placă.

— Ce **s-**a întâmplat?

— L-au prins. L-au omorât.

David rămase cu gura deschisă. Inspiră adânc.

— Vino, Tally. Trebuie să mergem.

Fata clipi. Lumina soarelui părea să cadă ciudat, strâmbă, precum gâtul Şefului. Lumea întreagă parcă se distorsionase oribil în timp ce ea se aflase între copaci.

— Unde? murmură Tally.

— Trebuie să mergem acasă la părinţii mei.

MADDY ŞI AZ

f

David purtă placa peste culme atât de repede, încât Tally îşi imagină că va cădea. Îşi cufundă vârfurile degetelor în jacheta lui David ca să se echilibreze, recunoscătoare pentru tălpile aderente ale pantofilor noi.

— Ascultă-mă, David, Şeful **s-**a luptat cu ei, de-asta l-au omorât.

— Şi părinţii mei **s-**ar lupta cu ei.

Tally îşi muşcă buza şi se concentra cu totul asupra plăcii, ca să-şi menţină echilibrul. Când ajunseră în punctul cel mai apropiat de casa părinţilor săi, David se dădu jos de pe placă şi o luă la goană la vale.

Tally îşi dădu seama că placa tot nu era complet încărcată şi o desfăcu înainte de a-l urma, nefiind grăbită să vadă ce le făcuseră specialii lui Maddy şi Az. Dar când se gândi la David care avea să-şi descopere părinţii de unul singur, Tally fugi după el.

Avu nevoie de câteva minute bune ca să găsească drumul în desiş. În urmă cu două nopţi veniseră aici pe întuneric şi din**tr-**o altă direcţie. Ascultă ca să surprindă vocea lui David, însă niciun sunet nu răzbătu până la ea. Apoi, vântul îşi schimbă direcţia şi mirosul de fum îi ajunse în nări.

Nu fusese uşor să distrugă casa. Era săpată în munte, iar pereţii şi acoperişul de piatră nu reprezentau combustibil pentru foc. Dar, în mod evident, atacatorii aruncaseră înăuntru ceva inflamabil. Ferestrele erau deschise în afară, cioburile de sticlă strălucind pe iarba din faţa casei. Din uşă nu mai rămăseseră decât câteva cioturi arse, prinse de balamale şi legă**nându-**se în vânt.

David împietrise în faţa casei, incapabil să treacă pragul.

— Rămâi aici, spuse Tally.

Fata păşi înăuntru, dar aerul o năuci în primele clipe. Lumina dimineţii cădea pieziş, făcând vizibile particulele de praf care pluteau în aer. Se răsuceau în jurul lui Tally, ca mici galaxii spiralate puse în mişcare de trecerea ei.

Podeaua înnegrită scârţâia sub tălpile ei, arsă în unele locuri până la piatra de dedesubt. Dar unele obiecte supravieţuiseră focului. Îşi aminti de statueta de marmură pe care o văzuse în timpul vizitei sale. Unul dintre covoarele agăţate de perete rămăsese în mod misterios intact. În salon, câteva ceşti de ceai albe ieşeau în evidenţă pe fundalul mobilei arse. Tally ridică o ceaşcă, dâ**ndu-**şi seama că, dacă aceste ceşti supravieţuiseră, un corp uman

ar fi lăsat mai mult decât urme.

Înghiţi în sec. Dacă părinţii lui David fuseseră aici, ceea ce mai rămăsese din ei era uşor de găsit.

În adâncul casei, **într-**o bucătărie mică, văzu nişte vase şi cratiţe, produse în oraş, agăţate de tavan. Metalul înnegrit încă mai strălucea ici-colo. Observă un sac de făină, iar câteva fructe uscate îi făcură stomacul gol să ghiorţăie.

Dormitorul era ultima cameră.

Tavanul de piatră era scund şi înclinat. Vopseaua se crăpase şi se înnegrise în arşiţa focului. Tally simţi căldura ridicâ**ndu-**se din pat, salteaua de paie şi păturile groase căzând uşor pradă incendiului.

Dar Az şi Maddy nu se aflaseră aici. Nimic din această cameră nu putea constitui rămăşiţe umane. Tally oftă uşurată şi ieşi cu spatele, verificând din nou fiecare încăpere.

Scutură din cap când ieşi afară.

— Ori au fost luaţi de speciali, ori au fugit.

David încuviinţă şi trecu pe lângă ea. Tally se prăbuşi la pământ şi începu să tuşească. Plămânii ei protestau, în sfârşit, împotrivi**ndu-**se fumului şi a particulelor de praf inhalate. Îşi dădu seama că avea mâinile şi braţele înnegrite de funingine.

Când ieşi, David ţinea în mână un cuţit lung.

— Ridică mâinile.

— Cum?

— Brăţările de la cătuşe. Nu pot să le suport.

Fata încuviinţă şi îşi ridică mâinile. Cu grijă, David introduse lama între came şi plastic, mişcâ**nd-**o în sus şi în jos, ca să taie cătuşele.

După un minut, îndepărtă frustrat cuţitul.

— Nu merge.

Tally privi mai de aproape. De-abia dacă se zăreau nişte urme pe plastic. Nu văzuse cum îi desfăcuse specialul cătuşele la spate, dar îi luase doar o clipă. Probabil că foloseau un declanşator chimic.

— Poate că este un soi de plastic folosit la aeronave,

spuse ea. Unele materiale de genul ăsta sunt mai puternice decât oţelul

David se încruntă.

— Atunci tu cum le-ai rupt?

Tally deschise gura, dar nu reuşi să îngaime nimic. Nu îi putea spune că tocmai specialii îi desfăcuseră cătuşele.

— Şi de ce ai câte două cătuşe la fiecare încheietură?

Fata privi în jos posacă, aminti**ndu-**şi că o încătuşaseră prima oară când o capturaseră, apoi din nou în faţa doctoriţei Cable, înainte de a fi dusă ca să caute pandantivul.

— Nu ştiu, reuşi să îngaime. Presupun că ne-au pus două rânduri de cătuşe. Dar a fost uşor să le desfac. Le-am tăiat de o piatră ascuţită.

— Nu are sens, spuse David privind cuţitul. Tata întotdeauna spunea că acesta este cel mai util obiect pe care l-au adus de la oraş. E făcut din**tr-**un aliaj supertehnologizat pe un singur filament.

Tally ridică din umeri.

— Poate că porţiunea care unea cătuşele era făcută din alt material.

David scutură din cap, părând că nu-i acceptă povestea, în cele din urmă, ridică din umeri.

— Ei bine, va trebui să le acceptăm. Dar un lucru este sigur. Părinţii mei nu au scăpat.

— De unde ştii?

David îi arătă cuţitul.

— Dacă ar fi fost avertizaţi în vreun fel, tata nu ar fi plecat niciodată fără cuţit. Specialii trebuie să-i fi luat prin surprindere.

— O, îmi pare rău, David!

— Măcar sunt în viaţă.

O privi în ochi, iar Tally observă că panica lui se mai diminuase.

— Aşadar, Tally, mai vrei să mergem după ei?

— Da, sigur.

David zâmbi.

— Bun.

Se aşeză lângă ea, privind înapoi spre casă şi scuturând din cap.

— E ciudat. Mama întotdeauna m-a avertizat că asta se va întâmpla. Au încercat să mă pregătească tot timpul în copilărie. Şi, mult timp, i-am crezut. Dar după atâţia ani am început să am îndoieli. Poate că părinţii mei erau paranoici. Poate că, aşa cum spun întotdeauna fugarii, Circumstanţele speciale nu erau reale.

Tally încuviinţă în tăcere, neîndrăznind să vorbească.

— Şi acum, când **s-**a întâmplat, pare mai puţin real ca oricând.

— Îmi pare rău, David.

Dar el nu avea niciodată să ştie cât de rău. Cel puţin, până când nu avea să-i salveze pe părinţii lui.

— Nu-ţi face griji, o să-i găsim.

— Trebuie să facem întâi o oprire.

— Unde?

— După cum spuneam, părinţii mei erau pregătiţi pentru asta, încă de când au fondat Ţinutul de Fum. Au făcut unele aranjamente.

— Cum ar fi să se asigure că poţi să-ţi porţi de grijă, spuse ea, atingâ**ndu-**i pielea netedă a jachetei.

David îi zâmbi şi îi şterse funinginea de pe un obraz.

— Au făcut mult mai mult decât atât. Vino cu mine.

Într-o peşteră de lângă casă – o deschidere atât de îngustă, încât Tally trebui să se târască pe burtă –, David îi arătă ascunzătoarea unde, de douăzeci de ani, ţineau un echipament pregătit.

Erau purificatoare de apă, localizatoare, haine uşoare şi saci de dormit – după standardele locuitorilor din Ţinutul de Fum, o adevărată comoară în materie de echipament de supravieţuire. Cele patru plăci erau demodate, dar aveau aceleaşi caracteristici ca şi placa pe care i-o dăduse doctoriţa Cable lui Tally pentru călătoria spre Ţinutul de Fum. Mai exista acolo şi un pachet de senzori de rezervă, sigilaţi pentru a nu fi supuşi umezelii. Totul era de cea mai bună calitate.

— Uau, chiar au fost prevăzători!

— Întotdeauna, răspunse David.

Luă o lanternă şi îi testă fasciculul pe o piatră.

— De fiecare dată când am venit aici să verific toate lucrurile astea, mi-am imaginat acest moment. De un milion de ori am planificat exact ce urma să am nevoie. E ca şi cum mi-aş fi imaginat de prea multe ori, aşa că *trebuia* să se întâmple.

— Nu e vina ta, David.

— Dacă aş fi fost aici…

— Ai fi fost în magnetoghsorul Circumstanţelor speciale chiar acum, încătuşat, fără să poţi salva pe cineva.

— Da. În schimb, sunt aici, spuse David privi**nd-**o. Măcar eşti şi tu. Eşti singurul lucru pe care nu mi l-am imaginat, în toate aceste ocazii. Un aliat neaşteptat.

Tally reuşi să zâmbească. El scoase un sac impermeabil.

— Mor de foame.

Tally dădu din cap şi simţi că ameţeşte pentru o clipă. Nu mai mâncase de la cina luată în urmă cu două nopţi.

David scormoni prin sac.

— Avem o mulţime de produse instant. Ia să vedem: Vegi Rice, Curry Noods, Swedeballs, Padâhai… Vreo preferinţă?

Tally inspiră adânc. Se întorsese în sălbăticie.

— Orice în afară de Spaghol!

PLAGA PETROLULUI

Tally şi David plecară la apusul soarelui.

Fiecare dintre ei călătorea cu două plăci. Lipite între ele ca nişte sandvişuri, perechile de plăci puteau căra de două ori greutatea lor, în mare parte aflată acum în desagi agăţaţi dedesubt. împachetaseră tot ce găsiseră util, împreună cu revistele pe care le salvase Şeful. Orice **s-**ar fi întâmplat, nu avea niciun sens să revină în Ţinutul de Fum.

Tally coborî cu grijă râul care izvora din munte, greutatea suplimentară legă**nându-**se sub ea ca nişte ghiulele atârnate de ambele glezne. Cel puţin, purta din nou brăţările ajutătoare.

Călătoria lor avea să urmeze un drum cu totul diferit de cel pe care Tally îl parcursese pentru a ajunge aici. Drumul acela fusese proiectat pentru a fi străbătut uşor şi indusese un traseu pentru elicopterele cu rangeri. Acesta nu era la fel de direct. Încărcaţi cum erau, Tally şi David nu puteau parcurge pe jos nici măcar distanţe mici. Fiecare etapă trebuia să fie parcursă pe placă peste apă sau pământ, indiferent de ocolul făcut. Şi, după invazie, aveau să evite orice oraş.

Din fericire, David efectuase călătoria dinspre şi spre oraşul lui Tally de zeci de ori, atât singur, cât şi împreună cu urâţi lipsiţi de experienţă. Cunoştea râurile şi şinele, ruinele şi zăcămintele de minereu, precum şi zecile de rute de evadare pe care le născocise în caz că avea să fie vreodată urmărit de autorităţi.

— Zece zile, anunţă el când porniră. Dacă mergem toată noaptea şi stăm ascunşi în timpul zilei.

— Sună bine! spuse Tally, **întrebându-**se însă dacă vor ajunge suficient de devreme, încât să salveze pe cineva de operaţie.

Cam pe la miezul primei nopţi de călătorie, părăsiră pârâul care ducea în jos, spre dealul pleşuv, şi urmară o albie uscată, printre florile albe. Aceasta îi duse până la marginea unui vast deşert.

— Cum trecem pe-aici?

David arătă spre formele întunecate care se ridicau din nisip, dintre care un şir se pierdea în depărtare.

— Acestea erau turnurile, conectate prin cabluri de oţel.

— La ce foloseau?

— Transportau electricitate de la o fermă eoliană la unul dintre oraşele vechi.

Tally se încruntă.

— Nu ştiam că localnicii Ruinelor foloseau puterea eoliană.

— Nu erau cu toţii nebuni. Doar marea majoritate, spuse David ridicând din umeri. Trebuie să ţii minte, suntem în mare parte descendenţi ai localnicilor Ruinelor

şi încă folosim tehnologia lor de bază. *Unii* dintre ei trebuie să fi avut idei bune.

Cablurile încă zăceau îngropate în deşert, protejate de nisipurile mişcătoare şi de absenţa aproape totală a ploilor. În anumite locuri, se fisuraseră ori ruginiseră, aşa că Tally şi David erau nevoiţi să fie cu ochii-n patru, urmărind detectoarele de metal ale plăcilor. Când ajungeau la o prăpastie peste care nu puteau sări, desfăceau o bucată lungă de cablu pe care o ducea David şi îşi duceau plăcile de-a lungul acesteia, ghidâ**ndu-**le asemenea unor măgari şovăielnici pe o punte îngustă, înainte de a înfăşură cablul la loc.

Tally nu mai văzuse niciodată un deşert adevărat. La şcoală învăţase că deşerturile simt pline de viaţă, dar acesta semăna cu cele pe care şi le imaginase în copilărie – unduiri inexpresive întinzâ**ndu-**se la nesfârşit, unele după altele.

Cunoştea doar numele unui mare deşert de pe continent.

— Acesta este Mojave?

David scutură din cap.

— Nu e nici pe departe la fel de mare şi, în plus, nu este natural. Ne aflăm în locul din care au început buruienile albe să se răspândească.

Tally fluieră. Nisipurile păreau să nu se mai sfârşească.

— Ce dezastru!

— Odată dispărute ierburile pitice, înlocuite de orhidee, nu a mai rămas nimic pentru a susţine solul bun. A dispărut şi n-a mai rămas decât nisipul.

— Oare va mai fi vreodată ceva în afară de nisip?

— Sigur, peste o mie de ani sau cam aşa ceva. Poate că, până atunci, cineva va descoperi o cale de a opri ierburile să se întoarcă. Dacă nu, procesul o va lua din nou de la început.

În zori, ajunseră la un oraş al locuitorilor Ruinelor, un grup de clădiri banale, întinse pe o mare de nisip.

Deşertul se răzleţise de-a lungul secolelor, dunele străbătând străzile asemenea apei, dar clădirile erau **într-**o stare mai bună decât celelalte ruine pe care le văzuse Tally până atunci. Nisipul şlefuia muchiile lucrurilor, dar nu le distrugea cu aceeaşi înverşunare ca ploaia şi vegetaţia.

Niciunul dintre ei nu era obosit, dar nu puteau continua să călătorească în timpul zilei. Deşertul nu le oferea niciun pic de protecţie faţă de soare sau aer. Poposiră la etajul al doilea al clădirii scunde a unei fabrici, care mai avea încă o mare parte din acoperiş. Maşini vechi, mari cât magnetoglisoarele, zăceau tăcute în jur.

— Cea fost aici? întrebă T ally.

— Cred că aici se făceau ziare, spuse David. Sunt precum cărţile, dar le arunci şi iei altele noi în ziua următoare.

— Glumeşti.

— Deloc. Iar tu credeai că noi irosim copacii!

Tally găsi o porţiune luminată de soare, acolo unde o bucată din acoperiş se prăbuşise, şi desfăcu plăcile ca să le pună la încărcat. David scoase două pachete de Eggă al.

— Vom reuşi să ieşim din deşert în noaptea asta? întrebă ea, privi**ndu-**l pe David cum se chinuie să stoarcă ultimele picături de apă îmbuteliată în purificatoare.

— Nicio problemă. Vom ajunge la următorul râu înainte de miezul nopţii.

Tally îşi aminti ceva ce-i spusese Shay cu mult timp înainte, atunci când îi arătase pentru prima oară echipamentul ei de supravieţuire.

— Chiar poţi să faci pipi **într-**un purificator? Şi după aceea să bei apa?

— Da. Eu am **făcut-**o.

Tally se strâmbă şi privi pe fereastră.

— În regulă. Nu trebuia să întreb.

David veni în spatele ei, râzând uşor, şi-i puse mâinile pe umeri.

— E uimitor ce pot face oamenii pentru a supravieţui.

— Ştiu, răspunse T ally oftând.

Fereastra dădea spre o stradă laterală, parţial protejată de deşertul atotcuprinzător. Câteva maşini de teren arse zăceau pe jumătate îngropate, carcasele înnegrite fiind înţepenite în nisipul alb.

Tally îşi frecă brăţările de la încheieturile mâinilor.

— Locuitorii Ruinelor au vrut să supravieţuiască. Peste tot unde am văzut ruine, în jur erau răspândite maşini **–** încercaseră să iasă. Dar, din câte se pare, n**-**au reuşit niciodată.

— Câţiva au reuşit. Dar nu cu maşinile.

Tally se lăsă pe spate, **sprijinindu-**se de trupul lui cald, care îi dădea o senzaţie de confort Mai era mult până când soarele dimineţii avea să alunge răcoarea deşertului.

— E ciudat. La şcoală, nu se vorbeşte niciodată mult despre ceea ce **s-**a întâmplat **–** ultima panică, atunci când localnicii au simţit că lumea este distrusă. Ridică din umeri şi spun că toate greşelile acestora **s-**au adunat până când totul **s-**a prăbuşit asemenea unei case din cărţi de joc.

— E adevărat doar în parte. Şeful avea nişte cărţi despre asta.

— Şi ce scria în ele?

— Ei bine, locuitorii Ruinelor chiar trăiau **într-**o casă din cărţi de joc, dar cineva i**-**a dat un brânci puternic. Nimeni nu a descoperit cine. Poate că a fost vorba despre vreo armă de**-**a lor care a scăpat de sub control. Poate că unor oameni din**tr-**o ţară săracă nu le**-**a plăcut felul în care locuitorii Ruinelor conduceau lucrurile. Poate că a fost doar un accident, asemenea florilor, sau experimentul vreunui om de ştiinţă singuratic, ce îşi dorea să distrugă lucrurile.

— Dar ce **s-**a întâmplat?

— **S-**a răspândit un virus, dar nu a infectat oamenii. A infectat petrolul.

— Petrolul a fost infectat?

David încuviinţă.

— Petrolul este organic, e făcut din plante vechi, dinozauri şi alte chestii. Cineva a creat o bacterie care îl mânca. Sporii se răspândeau prin aer şi când aterizau pe

petrol, procesat sau brut, germinau. Asemenea unui mucegai, de exemplu. Schimba compoziţia chimică a petrolului. Ai văzut vreodată fosfor?

— E un element chimic, nu-i aşa?

— Da. Şi ia foc la contactul cu aerul.

T ally încuviinţă. Îşi aminti că se jucase cu aşa ceva la cursul de chimie, purtând ochelari de protecţie şi discutând despre toate farsele care se puteau face cu acesta. Dar nimeni nu se gândise la o farsă letală.

— Infectarea petrolului cu această bacterie era la fel de instabilă ca şi fosforul. Exploda în contact cu oxigenul. Şi, când ardea, sporii erau eliberaţi în fum şi răspândiţi cu ajutorul vântului. Până când sporii ajungeau la următoarea maşină sau aeronavă ori sondă petrolieră şi începeau din nou să crească.

— Uau! Şi foloseau petrolul pentru orice, nu-i aşa?

David încuviinţă.

— Asemenea maşinilor de aici. Trebuie să fi fost infectate când au încercat să iasă din oraş.

— De ce nu au *mers*, pur şi simplu?

— Din prostie, presupun.

Tally se înfioră din nou, dar nu din pricina frigului. îi venea greu să se gândească la locuitorii Ruinelor ca la nişte oameni adevăraţi, mai degrabă îi percepea ca pe o forţă idioată, periculoasă şi uneori comică din cursul istoriei. Dar acolo, jos, erau oameni adevăraţi sau ce mai rămăsese din ei după două sute de ani, încă aşezaţi în maşinile lor negre, ca şi cum încă ar fi încercat să eludeze destinul.

— Mă întreb de ce nu ni se spun lucrurile astea la cursul de istorie. De obicei, le place orice poveste care îi face pe locuitorii Ruinelor să pară jalnici.

David şopti:

— Poate că nu vor ca voi să vă daţi seama că orice civilizaţie are slăbiciunile sale. Întotdeauna depindem de ceva. Şi, dacă cineva ne ia acel ceva, nu mai rămâne decât o poveste la un curs de istorie.

— Nu şi noi, spuse ea. Energie care poate fi

reînnoită, resurse sustenabile, populaţie fixă.

Cele două purificatoare *ţiuiră*, iar David porni spre ele.

— Nu e nevoie să fie vorba despre economie, spuse el, aducând mâncarea. Slăbiciunea poate fi o idee.

Tally se întoarse spre el ca să ia salata de ouă, păstrâ**ndu-**i căldura în căuşul palmelor, şi observă cât de grav devenise David.

— Prin urmare, David, acesta este unul dintre lucrurile la care te-ai gândit în toţi aceşti ani, atunci când ţi-ai imaginat aşezarea invadată? Te-ai întrebat vreodată ce anume transformă oraşele în istorie?

David zâmbi şi luă o gură de mâncare.

— Devine tot mai clar, pe zi ce trece.

PRIVELIŞTI CUNOSCUTE

f

Ajunseră la marginea deşertului în noaptea următoare, după cum îşi planificaseră, apoi urmară cursul râului în următoarele trei zile, până la mare. Mai aveau încă de mers spre nord, iar frigul de octombrie semăna cu orice iarnă prin care trecuse Tally. David desfăcu echipamentul de iarnă din poliester argintiu strălucitor, făcut în oraş, pe care Tally îl puse peste puloverul lucrat manual, singurul lucru ce îi rămăsese din Ţinutul de Fum. Era mulţumită că adormise îmbrăcată cu el în noaptea de dinainte de invazia specialilor, astfel că puloverul nu se pierduse în acea zi, ca toate celelalte obiecte.

Nopţile petrecute pe placă păreau să treacă repede. În această călătorie, nu avea niciuna dintre notiţele criptice ale lui Shay care să o ajute să înainteze, nici focuri din care să scape şi nici maşini ale locuitorilor Ruinelor care să coboare din cer şi să o sperie de moarte. Lumea părea să fie goală, cu excepţia ruinelor ocazionale, de parcă Tally şi David ar fi fost ultimii oameni rămaşi pe lume.

Îşi îmbunătăţiră dieta cu peşte prins din râu, iar Tally fripse un iepure la un foc aprins de ea însăşi. îl privi pe David reparâ**ndu-**şi hainele de piele, dâ**ndu-**şi seama că

nu va reuşi niciodată să folosească acul şi aţa la fel de bine. David o învăţă să se ghideze după stele pentru a afla timpul şi direcţiile, iar ea îi arătă cum să deschidă soitul expert al plăcilor ca să le optimizeze pentru zborul de noapte.

Când ajunseră la mare, virară spre sud, îndreptâ**ndu-**se spre punctele nordice ale aceluiaşi drum de coastă pe care Tally îl urmase pe calea spre Ţinutul de Fum. Cândva **–** îi spusese David **–** această zonă se întindea fără oprire până în oraşul lui Tally şi dincolo de acesta. Acum însă erau deschideri mari în şine şi noi oraşe fuseseră construite la mare, aşa că se văzură nevoiţi de mai multe ori să călătorească în interiorul continentului. Dar David cunoştea râurile, fragmentele de şine şi alte drumuri de metal pe care locuitorii Ruinelor le lăsaseră în urmă, aşa că scoaseră un timp bun.

Doar vremea îi opri. După o călătorie de câteva zile în josul coastei, un perete de nori negri şi ameninţători îşi făcu apariţia dinspre ocean. La început, furtuna păru să şovăie în a se apropia de mai, amplificâ**ndu-**se încet vreme de o zi întreagă. Presiunea aerului se schimbă atât de mult, încât plăcile începură să se agite. Furtuna dăduse o mulţime de avertismente dar, când sosi cu adevărat, se arătă cu mult mai vijelioasă decât îşi imaginase Tally vreodată.

Nu înfruntase întreaga forţă a unui uragan decât din interiorul structurilor solide ale oraşului ei, aflat în interiorul continentului. Era o altă lecţie despre puterea sălbatică a naturii.

Vreme de trei zile, Tally şi David se ghemuiră **într-**un cort de plastic, la adăpostul unei stânci, arzând beţe lui mniscente pentru lumină şi căldură, sperând că magneţii plăcilor de zbor nu vor atrage un fulger. În primele ore, dezlănţuirea furtunii îi fascină. Erau uluiţi de puterea acesteia şi se întrebau când avea să zguduie stâncile următorul tunet. Apoi, ploaia torenţială deveni pur şi simplu monotonă şi îşi petrecură întreaga zi vorbind despre tot felul de lucruri, în special despre copilărie, până

când Tally deveni convinsă că îl cunoştea pe David mai bine decât cunoştea pe oricine altcineva. În cea de-a treia zi de captivitate în cort, se certară îngrozitor – după aceea, T ally nu mai reuşi să-şi aducă aminte de ce-şi totul se sfârşi când David ieşi, rămânând în vântul îngheţat vreme de o oră întreagă. Când se întoarse, în sfârşit, avu nevoie de ore bune pentru a se opri din tremurat, chiar şi în braţele ei.

— Călătoria asta durează prea mult, spuse el.

Tally îl strânse şi mai tare. Pregătirea subiecţilor pentru operaţie dura mult, în special dacă aveau peste şaisprezece ani. Dar doctoriţa Cable nu avea să aştepte la nesfârşit transformarea părinţilor lui David. Fiecare zi de furtună îi întârzia, şi riscul ca Maddy şi Az să ajungă sub bisturiu creştea. Pentru Shay, care avea vârsta perfectă pentru operaţie, riscurile erau încă şi mai mari.

— Vom ajunge acolo, stai liniştit. Pe mine m-au măsurat în fiecare săptămână vreme de un an, înainte de operaţia pe care ar fi trebuit s-o fac. Durează să facă lucrurile cum trebuie.

David se cutremură.

— Tally, dacă nu se obosesc să facă operaţia cum trebuie?

Furtuna se sfârşi în dimineaţa următoare, când, ieşind, constatară că nuanţele lumii se schimbaseră. Norii erau de un roz intens, iarba de un verde nepământean, iar oceanul mai întunecat decât îl văzuse vreodată Tally, marcat doar de crestele înspumate ale valurilor şi de bucăţile de lemn purtate de vânt înspre apă. Călătoriră întreaga zi pentru a recupera timpul pierdut, în stare de şoc, uimiţi că lumea continua să existe după furtună.

Apoi calea ferată vira spre interiorul continentului şi, după alte câteva nopţi, ajunseră la Ruinele Ruginite.

Ruinele păreau mai mici, de parcă vârfurile s-ar fi micşorat de la ultima ei vizită, în urmă cu mai bine de o lună, când pornise spre Ţinutul de Fum, neavând cu ea decât biletul lui Shay şi un sac plin cu Spaghol. Când ea şi

David trecură peste străzile întunecate, fantomele localnicilor nu mai părură să ameninţe de la ferestre.

— Prima dată când am venit aici era noapte şi locul ăsta m-a speriat foarte tare, spuse ea.

David încuviinţă.

— E înspăimântător să vezi cât de bine s-a păstrat. Dintre toate ruinele pe care le-am văzut, acestea par cele mai recente.

— Le-au dat cu un spray special, ca să le păstreze aşa pentru excursiile şcolare.

Tally îşi dădu seama că asta caracteriza oraşul ei. Nimic nu era lăsat natural. Totul era transformat în şantaj, ameninţare sau lecţie.

Îşi stiviiră mare parte din echipament într-o clădire prăbuşită din centru, un loc părăginit pe care probabil că până şi urâţii chiulangii l-ar fi evitat, şi-şi luară cu ei doar purificatoarele de apă, o lanternă şi câteva pachete cu mâncare. Cea mai mare apropiere de oraş pentru David o constituiseră ruinele, aşa că Tally deveni liderul, urmând nervurile de fier pe care i le arătase Shay cu mai multe luni înainte.

— Crezi că vom mai fi prietene vreodată? întrebă ea, pe când se deplasau spre râu, smucindu-şi plăcile pentru prima oară în întreaga călătorie.

— Tu şi Shay? Bineînţeles.

— Chiar şi după… noi doi?

— După ce o vom salva de speciali, cred că te va ierta pentru orice.

Tally tăcu. Shay ghicise că Tally trădase Ţinutul de Fum. Se îndoia că şi-ar mai fi putut răscumpăra greşeala în vreun fel

Odată ajunşi la râu, trecură cu viteză maximă peste apa înspumată, mulţumiţi că scăpaseră, în sfârşit, de sădi aceia grei. Cu stropii împroşcându-i faţa şi vuietul apei de jur-împrejurul ei, Tally aproape că îşi putea imagina că se află într-una dintre expediţiile ei, în trecut, pe vremea când era un copil de la oraş, lipsit de griji, nu o…

Ce era ea acum? Nu mai era spion, dar nici nu se

putea numi locuitor al Ţinutului de Fum. Nu era o frumoasă, dar nici nu se mai simţea urâtă. Nu era nimic în mod deosebit. Dar măcar avea un scop.

Oraşul apăru în faţa lor.

— Iată-l! îi strigă ea lui David, peste torentul apei. Dar tu ai mai văzut oraşe înainte, nu-i aşa?

— M-am apropiat de câteva la fel de mult Dar nu mai mult.

Tally îşi plecă ochii, la priveliştea cunoscută. Luminile artificiilor reliefau turnurile de petrecere şi vilele. Simţi o strângere de stomac, un fel de dor de casă, însă mult mai acut. Imaginea Oraşului Noilor Frumuseţi o făcuse cândva să tânjească atât de mult! Acum, priveliştea aceea era o scoică goală, lipsită de promisiuni. Asemenea lui David, îşi pierduse căminul Dar, spre deosebire de Ţinutul de Fum, oraşul ei încă mai exista, chiar în faţa ochilor ei, însă golit de sensul pe care îl avusese cândva.

— Mai avem câteva ore până la răsărit, spuse ea. Vrei să arunci o privire la Circumstanţele speciale?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, răspunse David.

T ally încuviinţă, cu ochii la contururile familiare de întuneric şi lumină care înconjurau oraşul. Aveau timp să ajungă până acolo şi să se întoarcă înainte de zori.

— Să mergem!

Urmară cursul râului până la centura de copaci şi tufişuri care separa Oraşul Urâţilor de suburbii. Centura verde era cel mai bun loc în care să călătoreşti iară să fii văzut şi un spaţiu excelent în care să zbori cu placa.

— Nu zbura atât de repede! şuieră David din spate, în timp ce Tally se strecura printre copaci.

Tally încetini.

— Nu e nevoie să şopteşti. Nu vine nimeni aici noaptea. Este teritoriul urâţilor şi sunt cu toţii în pat acum, asta dacă nu fac năzbâtii.

— Bine, răspunse el. Dar n-ar trebui să ai mai mare grijă cu rutele pentru plăci?

— Rutele pentru plăci? David, plăcile funcţionează

peste tot în oraş. E o reţea de metal dedesubt.

— Ah, bine.

Tally zâmbi. Se obişnuise atât de mult să trăiască în lumea lui David, încât îi făcea plăcere să-i explice şi ea cum stau lucrurile, măcar o dată.

— Ce s-a întâmplat? îl tachină ea. Nu poţi să ţii pasul?

David rânji.

— Încearcă-mă!

Tally se întoarse şi porni cu viteză, în zigzag, printre plopii înalţi, lăsându-şi reflexele să o ghideze.

Îşi aminti cele două călătorii cu magnetoglisoarele până la Circumstanţele speciale. Trecuseră prin centura verde din latura îndepărtată a oraşului, apoi până la inelul de transport, zona industrială dintre suburbiile frumuseţilor de vârstă mijlocie şi zona exterioară a Oraşului Decăderii. Partea dificilă va fi să traverseze suburbiile, un loc riscant pentru urâţi. Din fericire, frumuseţile de vârstă mijlocie se culcau devreme. Majoritatea, cel puţin.

Întrecerea cu David ţinu până la mijlocul centurii verzi, când luminile măreţului spital răsăriră dincolo de râu, în faţa lor. Tally îşi aminti acea primă dimineaţă îngrozitoare, când fusese luată de la operaţia promisă şi dusă pentru a fi interogată, viitorul fiindu-i furat. Chipul îi deveni neîndurător, dându-şi seama că, de data aceasta, ea mergea în *căutarea* Circumstanţelor speciale.

O vibraţie trecu prin corpul ei când părăsiră centura verde. O mică parte din Tally încă se aştepta ca inelul-interfaţă să o avertizeze că părăsise Oraşul Urâţilor. Cum purtase prostia aceea vreme de şaisprezece ani? I se păruse că face parte din fiinţa ei pe atunci, dar acum ideea că ar fi urmărită, monitorizată şi sfătuită în orice minut al zilei o îngreţoşa.

— Rămâi pe aproape, îi spuse lui David. În zona asta chiar trebuie să şopteşti.

În copilărie, Tally locuise în suburbiile frumuseţilor de vârstă mijlocie, împreună cu Sol şi Ellie. Dar pe atunci,

lumea ei era mică, demnă de milă: câteva parcuri, drumul până la şcoală, un colţ din centura verde în care se strecura ca să spioneze urâţii. Ca şi la Ruinele Ruginite, casele şi grădinile frumoase, aşezate în linie, i se păreau mult mai mici acum, ca un sat nesfârşit de căsuţe pentru păpuşi.

Trecură pe deasupra acoperişurilor, lăsâ**ndu-**se pe vine. Sperau că, dacă cineva era treaz, la alergat sau la plimbat câinele, nu avea să ridice privirea. Plăcile lor treceau la o jumătate de metru de acoperişuri. Şindrilele alunecau pe dedesubt creând un model hipnotic. Nu întâlniră decât păsări în cuiburi şi câteva pisici, care săreau sau se căţărau iute, surprinse.

Suburbiile se încheiau abrupt, ultimul şir de parciui pierzâ**ndu-**se în inelul de transport, unde fabricile subterane îşi scoteau capetele din pământ, iar camioanele goneau pe drumurile de ciment, zi şi noapte. Tally îşi ridică placa şi spori viteza.

— Tally! şopti David. Ne vor vedea!

— Stai liniştit! Camioanele acelea sunt automate. Nimeni nu vine aici, în special noaptea.

David se uită neliniştit la vehiculele vechi.

— Ia priveşte, nici măcar nu au faruri.

Tally îi arătă un tir uriaş care trecea pe dedesubt, singura lumină venind de la un laser de navigaţie de sub acesta, care citea codurile de bare pictate pe şosea.

Continuară să zboare, iar David era încă neliniştit la vederea vehiculelor care se mişcau dedesubt.

Curând, un punct de reper cunoscut se ridică deasupra zonei industriale.

— Vezi dealul ăla? Circumstanţele speciale se află chiar dedesubt. Vom urca în vârf şi vom arunca o privire.

Dealul era prea abrupt pentru a fi plasată o fabrică pe el şi, din câte se părea, prea mare şi sobd pentru a**-**l aplatiza cu explozibil şi buldozere, aşa că ieşea în evidenţă pe câmpie, asemenea unei piramide pleoştite, cu o latură prăpăstioasă şi alta înclinată, acoperit cu lăstăriş şi iarbă maronie. O luară pe partea înclinată, evitând câţiva

bolovani şi copaci pitici, până când ajunseră în vârf.

De la această înălţime, Tally putea vedea înapoi, până la Oraşul Noilor Frumuseţi, discul strălucitor al insulei părând a avea dimensiunea unei farfurii. Oraşul era cufundat în beznă şi, sub ea, clădirile maronii ale Circumstanţelor speciale erau luminate doar de lucirea rece a becurilor de pază.

— Jos, acolo! şopti ea.

— Nu e mare lucru.

— Aproape totul se află în subteran. Nu ştiu cât de departe în adâncuri.

Priviră grupul de clădiri în tăcere. De aici, de sus, Tally putea vedea foarte clar sârma împrejmuitoare, întinzâ**ndu-**se în jurul clădirilor **într-**un pătrat aproape perfect. Asta însemna securitate serioasă. Nu erau multe bariere în oraş, cel puţin nu vizibile. Dacă nu trebuia să fii undeva, inelul-interfaţă te avertiza politicos că trebuie să pleci.

— Gardul pare destul de jos cât să putem zbura peste el.

Tally scutură din cap.

— Nu e un gard, este sârmă cu senzori. Dacă te apropii la douăzeci de metri de ea, specialii vor şti că te afli aici. La fel se întâmplă dacă atingi pământul din interior.

— Douăzeci de metri? E prea sus ca să reuşim cu plăcile. Aşadar, ce facem, ciocănim la poartă?

— Din câte văd, nu e nicio poartă. Eu am intrat şi am ieşit cu magnetoglisorul.

David bătu darabana cu degetele în placă.

— Ce-ar fi să furăm unul?

— Un magnetoglisor?! şuieră Tally. Ar fi o năzbâtie nemaipomenită. Am cunoscut urâţi cărora le plăcea să fure maşini ca să se distreze, dar nu magnetoglisoare ale Circumstanţelor speciale.

— Păcat că nu putem sări jos.

Tally îşi miji ochii.

— Să sărim?

— De aici. Ne urcăm pe plăci la baza dealului, urcăm în viteză maximă, apoi sărim din locul ăsta. Probabil că am nimeri chiar în centrul acelei clădiri mari.

— Da, numai că am nimeri morţi. Striviţi.

— Presupun că da. Chiar şi cu brăţări ajutătoare, braţele ne-ar ieşi din încheieturi după o asemenea cădere. Avem nevoie de paraşute.

Tally privi în jos, imaginând traiectorii din vârful muntelui şi făcâ**ndu-**l pe David să tacă atunci când acesta încercă din nou să vorbească. Rotiţele creierului ei se mişcau în viteză. Îşi aduse aminte de petrecerea de la Vila Garbo, care i se părea că avusese loc în urmă cu ani buni.

În cele din urmă, îşi îngădui să zâmbească.

— Nu e nevoie de paraşute, David. Jachete de bungee.

COMPLICI

— Avem destul timp, dacă ne grăbim.

— Destul timp pentru ce?

— Să trecem pe la şcoala de artă din Oraşul Urâţilor. Au jachete de bungee la subsol Un întreg rastel de jachete de rezervă.

David inspiră adânc.

— În regulă.

— Nu te temi, nu?

— Nu, răspunse David strâmbâ**ndu-**se. Doar că n-am mai văzut niciodată atât de mulţi oameni.

— Oameni? N-ai văzut încă pe nimeni.

— Da, dar toate casele acelea până aici… Mă tot gândesc la oamenii care locuiesc în fiecare, toţi îngrămădiţi aşa.

Tallyrâse.

— Ţi se pare că suburbiile sunt aglomerate? Stai să ajungem în Oraşul Urâţilor.

Porniră înapoi în viteză pe deasupra acoperişurilor. Cerul era negru ca smoala, dar acum Tally putea vedea stelele destul cât să ştie că primii zori ai dimineţii aveau să apară în doar două ore.

Ajungând la centura verde, se întoarseră de unde

veniseră. Niciunul nu vorbea, concentrâ**ndu-**se în schimb asupra zborului printre copaci. Acest arc al centurii îi duse înapoi prin Parcul Cleopatra, unde Tally trecu printre stâlpii de slalom, de dragul vremurilor trecute. Instinctele ei se treziră când trecură peste drumul care ducea la vechiul ei internat. Pentru o fracţiune de secundă, i se păru că ar fi putut vira, escaladând fereastra camerei şi urcâ**ndu-**se în pat.

Curând, ieşiră la iveală contururile neclare ale şcolii de artă din Oraşul Urâţilor, iar Tally îi făcu semn lui David şi se opriră.

Această parte era simplă. Parcă trecuse un milion de ani de când Tally şi Shay împrumutaseră una dintre jachetele de bungee pentru farsa lor finală, săritura lui Shay spre noii urâţi din biblioteca internatului. Tally parcurse din nou drumul până la fereastra pe care o deschiseseră, un geam murdar şi uitat, ascuns în spatele unor tufişuri decorative, şi descoperi că încă era descuiată.

Tally scutură din cap. Acest soi de furt i se păruse a fi ceva atât de îndrăzneţ cu două luni înainte. Pe atunci, cascadoria din bibliotecă fusese cea mai nebunească farsă pe care o făcuseră cât stătuseră acolo: o cale prin care urâţii puteau să-şi elibereze energia până când împlineau vârsta de şaisprezece ani, nimic altceva decât o distracţie fără noimă înainte ca natura lor rebelă să fie anihilată de maturitate şi de operaţie.

— Dă-mi lanterna. Şi aşteaptă-mă aici.

Se strecură înăuntru, găsi rastelul, apucă două jachete de bungee şi ieşi în mai puţin de un minut. În timp ce călărea fereastra, descoperi că David o privea cu ochii măriţi.

— Ce este? întrebă ea.

— Eşti atât de… pricepută la asta. Atât de încrezătoare. Pe mină mă nelinişteşte şi simpla prezenţă în interiorul graniţelor oraşului.

Tally zâmbi.

— Nu e mare scofală. Toată lumea face asta.

Totuşi, Tally se bucura că-l impresiona pe David cu

îndemânarea ei de spărgătoare. În ultimele săptămâni, el o învăţase cum să facă focul, să cureţe peştele de solzi, să construiască un cort şi să citească hărţile. îi făcea plăcere să se simtă şi ea competentă măcar o dată.

Se strecurară înapoi spre centura verde şi ajunseră la râu înainte ca cerul să capete nuanţe roz. Trecând pe lângă apa albă şi zăcământul de minereu, zăriră ruinele chiar când culoarea cerului începea să se schimbe.

În timp ce coborau, Tally întrebă:

— Atunci o lăsăm pe mâine-seară?

— Nu are niciun sens să aşteptăm.

— Nu.

Şi avea toate motivele să înceapă misiunea de salvare cât mai curând. Trecuseră mai bine de două săptămâni de la invadarea Ţinutului de Fum.

David îşi drese glasul.

— Aşadar, câţi speciali crezi că vor fi acolo?

— Când am fost eu, erau mulţi. Dar asta **s-**a întâmplat în timpul zilei. Presupun că trebuie să doarmă şi ei cândva.

— Prin urmare, va fi liber noaptea.

— Mă îndoiesc. Dar poate vor fi doar câţiva paznici.

Nu spuse mai mult. Fie şi un singur special şi făcea mai mult decât doi urâţi. Chiar şi luate prin surprindere, frumuseţile crude aveau să dovedească putere şi reflexe superioare.

— Va trebui să ne asigurăm că nu ne văd.

— Fireşte! Sau să sperăm că au altceva de făcut în noaptea asta.

Tally îşi ţâra picioarele, epuizarea ajungâ**nd-**o din urmă, acum, că ieşise în siguranţă din oraş. Încrederea ei scădea cu fiecare pas. Făcuseră tot acest drum fără să se gândească prea bine la misiunea care-i aştepta. Să salvezi oameni din sediul Circumstanţelor speciale nu era un simplu truc al urâţilor, precum furtul unei jachete de bungee sau furişarea până la râu. Era o chestiune serioasă.

Şi, deşi Croy, Shay, Maddy şi Az erau probabil cu toţii prizonieri în acele clădiri hidoase de sub pământ, exista

posibilitatea ca localnicii din Ţinutul de Fum să fi fost duşi în altă parte. Şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, Tally nu avea habar unde se aflau în interiorul clădirii aceleia vopsite **într-**o nuanţă de maroniu care amintea de vomă.

— Mi-aş fi dorit să avem un ajutor, spuse ea încet.

David îşi puse mâna pe umărul ei, opri**nd-**o.

— Poate că avem.

Tally îl privi întrebător, apoi îi urmări privirea. David se uita spre ruine. În vârful celei mai înalte turle, se zăreau ultimele sclipiri ale unor artificii. Acolo se aflau urâţi.

— Mă caută pe mine, spuse el.

— Şi ce facem?

— Există vreun alt drum până înapoi în oraş? întrebă David.

— Nu. Vor merge pe jos chiar pe drumul ăsta.

— Atunci, vom aştepta.

Tally îşi miji ochii, privind ruinele. Artificiile se stinseseră şi nimic nu mai era vizibil în lumina zorilor care începuseră să apară. Cei de jos, indiferent cine erau ei, aşteptaseră până în ultimul minut ca să se întoarcă acasă.

Desigur, dacă îl căutau pe David, aceşti urâţi erau potenţiali fugari. Seniori rebeli, cărora nu le păsa că pierdeau micul dejun.

Tally se întoarse spre David.

— Presupun că urâţii încă te mai caută. Şi nu doar aici.

— Bineînţeles, spuse el. Zvonurile vor exista generaţii de-a rândul, în toate oraşele, indiferent dacă eu sunt sau nu prin zonă. De obicei, la artificii nu primeşti răspuns, aşa că o să treacă multă vreme până când chiar şi urâţii pe care i-am întâlnit îşi vor da seama că nu îmi voi face apariţia. Şi majoritatea dintre ei deja nu mai cred că Ţinutul de Fum…

Vocea i se stinse, iar Tally îl luă de mână. Pentru o clipă, David uitase că, de fapt, Ţinutul de Fum nu mai exista.

Aşteptară în tăcere, până când auziră sunetul unor paşi peste pietre. Păreau a fi vreo trei urâţi care vorbeau

încet, de parcă **s-**ar fi temut încă de fantomele Ruinelor Ruginite.

— Priveşte, şopti David, scoţând o lanternă din buzunar.

Se ridică, îndreptă lanterna spre propriul chip şi o aprinse.

— Pe mine mă căutaţi? strigă el pe un ton sever.

Cei trei urâţi îngheţară. Făcură ochii mari şi rămaseră cu gurile căscate. Apoi băiatul îşi scăpă placa, iar aceasta căzu pe pietrele de alături, scoţâ**ndu-**i din starea de paralizie.

— Cine eşti tu? reuşi să întrebe una dintre fete.

— Sunt David.

— O! Vrei să spui că eşti…

— Pe bune?

David stinse lanterna şi rânji.

— Da, mi se pune des întrebarea asta.

Se numeau Sussy, An şi Dex şi veneau la ruine de câteva luni. Auziseră de ani buni zvonuri despre Ţinutul de Fum, de când un urât din internatul lor fagise.

— Eu tocmai mă mutasem în Oraşul Urâţilor, spuse Sussy, iar Ho era senior. Când a dispărut, toată lumea a început să formuleze teorii nebuneşti despre locul în care plecase.

— Ho? întrebă David. Îmi aduc aminte de el. A stat câteva luni, apoi **s-**a răzgândit şi **s-**a întors. Acum trebuie să fie un frumos.

— Chiar a reuşit? A ajuns în Ţinutul de Fum? întrebă An.

— Da. Eu l-am dus acolo.

— Uau! Aşadar, este real.

An şi cei doi prieteni făcură un schimb de priviri încântate.

— Vrem şi noi să vedem Ţinutul de Fum.

David deschise gura, apoi o închise. Privi **într-**o parte.

— Nu puteţi, spuse Tally. Nu acum.

— De ce nu? întrebă Dex.

Tally făcu o pauză. Adevărul **–** faptul că Ţinutul de Fum fusese distrus de o invazie armată **–** i se părea exagerat. În urmă cu doar câteva luni, nu ar fi crezut că propriul ei oraş era capabil de aşa ceva. Şi, dacă admitea că Ţinutul de Fum nu mai exista, zvonul **s-**ar fi transmis din generaţie în generaţie printre urâţi. Munca doctoriţei Cable avea să fie desăvârşită, chiar dacă cei câţiva locuitori salvaţi din Ţinutul de Fum reuşeau să creeze o nouă comunitate, în sălbăticie.

— Ei bine, începu ea, din când în când, Ţinutul de Fum trebuie să se mute pentru a rămâne secret. Acum, nu există. Toată lumea este răspândită, aşa că nu facem recrutări.

— Întregul loc se mută? întrebă Dex. Uau!

An se încruntă.

— Stai puţin! Dacă nu faceţi recrutări, atunci de ce vă aflaţi aici?

— Ca să jucăm o farsă, spuse Tally. Una de proporţii. Poate vreţi să ne ajutaţi. Şi când Ţinutul de Fum se va pune din nou pe picioare, veţi fi primii care veţi afla acest lucru.

— Vreţi să vă ajutăm? Ca un fel de iniţiere? întrebă Dex.

— Nu, răspunse David ferm. Nu punem pe nimeni să facă nimic pentru a ajunge în Ţinutul de Fum. Dar dacă doriţi să ne ajutaţi, Tally şi cu mine vom aprecia acest lucru.

— Avem nevoie doar de o diversiune, spuse Tally.

— Sună distractiv, zise An.

Îi privi pe ceilalţi, care dădură din cap. Sunt gata de orice, îşi spuse Tally, aşa cum fusese şi ea. Cu siguranţă erau seniori, aveau cu un an mai puţin decât ea, dar Tally era uluită de faptul că păreau atât de tineri.

David o privi pe Tally împreună cu ceilalţi, aşteptând să audă restul ideii. Trebuia să explice numaidecât la ce fel de diversiune se gândea. Ca să fie una reuşită. Ceva care să**-**i intrige pe speciali suficient cât să investigheze.

Ceva care să o facă pe însăşi doctoriţa Cable să fie atentă.

— Ei bine, veţi avea nevoie de o mulţime de artificii.

— Nu e nicio problemă.

— Şi ştiţi cum să ajungeţi în Oraşul Noilor Frumuseţi, nu?

— În Oraşul Noilor Frumuseţi? Dar podurile nu raportează pe oricine traversează râul?

Tally zâmbi, întotdeauna mulţumită să-i înveţe pe alţii trucuri noi.

DINCOLO DE MARGINE

Cei doi aşteptară întreaga zi la Ruinele Ruginite. Razele soarelui se târau pe podea prin acoperişul spart, asemenea unor reflectoare lente, care marcau trecerea orelor. Tally se chinui parcă o veşnicie să adoarmă, imaginându-şi saltul din vârful dealului, în jos, spre incertitudine. În cele din urmă, o fură somnul, un somn fără vise, din cauza oboselii.

Trezindu-se la asfinţit, descoperi că David pregătise deja cele două rucsacuri, punând în ele tot ce le putea fi necesar în misiunea de salvare. Zburară pe câte două plăci făcute sandviş până la marginea ruinelor. Sperau să aibă nevoie de plăcile de rezervă atunci când aveau să iasă de la Circumstanţele speciale împreună cu cei salvaţi.

Mâncând lângă râu, Tally se strădui din greu să savureze Swedeballs. Dacă aveau să fie prinşi în această seară, măcar nu va mai trebui să se hrănească niciodată cu mâncare deshidratată. Câteodată, Tally se gândea că ar fi fost în stare să accepte leziunile pe creier, dacă asta însemna o viaţă fără tăiţei reconstituiţi.

La căderea nopţii, Tally şi David ajunseră la apa albă şi trecură de centura verde, chiar în momentul în care luminile începeau să sclipească în Oraşul Urâţilor. La miezul nopţii, se aflau în vârful dealului care dădea înspre Circumstanţele speciale. Tally îşi scoase binoclul şi privi către Oraşul Noilor Frumuseţi, unde turnurile de petrecere tocmai se luminau.

David suflă în palme, aburul respiraţiei lui fiind vizibil

în aerul rece de octombrie.

— Chiar crezi că o vor face?

— De ce nu? răspunse Tally, privind spaţiul întunecat în care se afla cea mai mare grădină a plăcerilor din oraş. Îmi păreau hotărâţi.

— Da, dar nu îşi asumă un risc uriaş? Vreau să spun că de-abia ne-au cunoscut.

Tally ridică din umeri.

— Un urât trăieşte pentru aceste farse. Tu n-ai făcut niciodată nimic doar pentru că un străin misterios te-a intrigat?

— I-am dat mănuşile mele unuia, cândva. Dar am avut tot felul de probleme din cauza asta.

Tally îşi lăsă binoclul în jos şi văzu că David zâmbea.

— Nu îmi pari foarte neliniştit în seara asta, îi spuse ea.

— Mă bucur că am ajuns în sfârşit aici. Suntem gata *să facem* ceva. Şi, cum cei trei puşti au acceptat să ne ajute, simt că…

— Că sunt şanse ca planul nostru să funcţioneze?

— Ba chiar mai bine de-atât.

David privi în jos, spre sediul Circumstanţelor speciale.

— Erau atât de doritori să ne ajute, doar ca să creeze vâlvă, doar ca să joace o farsă. La începţifofiflây-cufefiaffig-Kftff4 ă aud că te comportai de parcă Ţinutul de Fum ar mai fi existat încă. Dar dacă simt destui urâţi ca ei, poate că va exista din nou.

— Singur că va exista, spuse ea încet.

David ridică din umeri.

— Poate că da, poate că nu. Dar chiar dacă dăm greş în noaptea asta şi ajungem amândoi sub bisturiu, măcar cineva o să lupte în continuare. O să creeze probleme.

— Sper să fim noi cei care le vom crea, spuse Tally.

— Şi eu sper!

David o trase pe Tally mai aproape şi o sărută. Când îi dădu drumul, Tally inspiră adânc şi închise ochii. Sărutul era mai plăcut şi mai real acum, când era gata să repare

răul făcut.

— Priveşte, spuse David.

În spaţiile întunecate din Noul Oraş al Frumuseţilor se întâmpla ceva. Tally îşi ridică binoclul. O linie strălucitoare îşi croi drum peste întinderea de smoală a grădinii plăcerilor. Apoi apărură şi alte linii, una câte una, arcuri şi cercuri tremurătoare spintecând bezna. Scânteile păreau să apară în ordine aleatorie, dar apoi formară litere şi cuvinte.

În cele din urmă, întregul ansamblu luminos se stinse, doar unele părţi scânteind, în vreme ce primele litere dispăruseră deja, de parcă scânteile obosiseră. Dar, pentru câteva clipe, Tally reuşi să citească mesajul, chiar şi fără binoclu. Din Oraşul Urâţilor imaginea trebuie să fi fost uriaşă, vizibilă pentru oricine privea pe fereastră plin de dor. Mesajul spunea: FUMUL TRĂIEŞTE.

Tally privea cum artificiile se stingeau, ansamblul luând forma unor finii şi arcuri amestecate. Se întreba dacă acele cuvinte chiar erau adevărate.

— Uite-i că pornesc!

Sub ei apăru o deschidere mare, circulară, în acoperişul celei mai înalte dintre clădiri, şi trei magnetoglisoare ieşiră rapid unul după altul, urlând spre cer. Tally spera ca An, Dex şi Sussy să-i urmeze sfatul şi să fi plecat de mult din Oraşul Noilor Frumuseţi.

— Eşti gata? întrebă ea.

Drept răspuns, David strânse curelele jachetei de bungee şi sări pe plăci.

Coborâră dealul în zbor, virară şi porniră înapoi, în sus.

Pentru a zecea oară, Tally verifică luminile gulerului de la jachetă. Erau încă verzi. Le vedea şi pe cele de pe gulerul lui David, alături de ea. Nu mai aveau nicio scuză acum.

Câştigară viteză în timp ce urcau spre cerul întunecat. Întregul deal semăna cu o rampă uriaşă în faţa lor. Vântul îi dădea lui Tally părul pe spate. Clipi când insectele se izbiră de faţa ei. Se lăsă cu grijă spre partea

din faţă a plăcilor făcute sandviş şi scoase vârful unui picior peste suprafaţa acestora.

Apoi, orizontul păru să dispară în faţa ei şi Tally se lăsă pe vine, gata să sară.

Pământul dispăru.

Tally împinse cu toată puterea, forţând plăcile în jos, pe latura abruptă a dealului, unde aveau să se oprească. Amândoi îşi deconectaseră brăţările – nu voiau ca plăcile să îi urmeze peste gardul de sârmă. Nu încă.

Tally se avântă în aer, urcând alte câteva secunde. Oraşul se întindea sub ea, un covor uriaş de lumini şi umbre. Îşi întinse mâinile şi picioarele.

În vârful arcului, tăcerea păru să copleşească totul – golul de aer din stomac, amestecul de încântare şi frică ce o străbătea, vântul care îi izbea faţa. Tally îşi smulse privirea dinspre pământul tăcut ce o aştepta şi cuteză să se uite la David. La mai puţin de un metru depărtare de ea, o privea, cu chipul luminos.

Tally îi zâmbi şi se întoarse ca să vadă că acum pământul se apropia, viteza căderii sporind. După cum calculase, coborau chiar în mijlocul plasei. Tally începu să anticipeze şocul neplăcut al jachetei care avea să o tragă în sus.

Pentru câteva clipe, nu se întâmplă nimic, cu excepţia apropierii pământului, iar Tally se întrebă din nou dacă jachetele de bungee puteau face faţă unei căderi de la o asemenea înălţime. O sută de versiuni ale unei căderi dure îi trecură prin minte. Bineînţeles, probabil că nu va mai simţi nimic.

Niciodată.

Pământul era tot mai aproape, până când Tally se arătă convinsă că ceva nu era în regulă. Apoi, deodată, curelele jachetei se treziră la viaţă, violente, tăi**ndu-**i coapsele şi umerii, scoţâ**ndu-**i aerul din plămâni. Presiunea creştea, şi Tally se simţea de parcă ar fi fost înfăşurată **într-**o bandă uriaşă de gumă, care încerca să o oprească. Pământul din incintă se năpusti spre ea. Părea neted şi *dur*, iar jacheta se lupta disperată cu inerţia,

zdrobi**nd-**o ca un pumn.

În cele din urmă, banda invizibilă de cauciuc ajunse la punctul maxim de întindere, iar Tally încetini şi se opri chiar înainte de a atinge pământul. Îşi trase mâinile înapoi, pentru a nu lua contact cu el, cu ochii ieşiţi din orbite.

Apoi procesul se inversă, şi Tally o luă înapoi în sus, totul răsuci**ndu-**se în jurul ei, ca **într-**un parc de distracţii. Nu avea habar unde se afla David. Săritura fusese de zece ori mai puternică decât cea de la Vila Garbo. De câte legănări în sus şi în jos avea nevoie pentru a se opri?

Acum cădea din nou, îndreptâ**ndu-**se spre acoperişul unei clădiri. Aproape îl atinse cu piciorul, dar se văzu din nou trasă în sus, inerţia săriturii de pe deal încă făcâ**ndu-**şi simţit efectul.

Reuşi să se orienteze, tocmai la timp pentru a vedea marginea acoperişului apropii**ndu-**se de ea. Se îndrepta spre clădire…

În chingile jachetei, zburând neajutorată în sus şi în jos, trecu de marginea acoperişului. Dar mâna ei întinsă prinse un burlan şi se opri brusc.

— Pfui, făcu ea, privind în jos.

Clădirea nu era foarte înaltă, iar jacheta ar fi ajutat**-**o dacă ar fi căzut, însă în clipa în care picioarele i**-**ar fi atins solul, sârma ar fi declanşat alarma. Se apucă de burlan cu amândouă mâinile.

Dar jacheta de bungee, mulţumită că se oprise din cădere, se lăsa în jos, reveni**ndu-**şi gradat la greutatea normală. Se luptă să se ridice pe acoperiş, însă sacul greu, plin cu echipament de salvare, o trăgea în jos. Era ca şi cum ar fi încercat să facă o săritură, încălţată cu pantofi de plumb.

Rămase acolo, în lipsă de idei, aşteptând să cadă.

Nişte paşi se îndreptară spre ea, pe acoperiş. Un chip îşi făcu apariţia: era David.

— Ai probleme?

Tally mormăi un răspuns, iar el o apucă de o curea a rucsacului. Se arătă recunoscătoare când greutatea de pe umerii ei începu să dispară. Tally trecu peste marginea

clădirii.

David se aşeză pe acoperiş, scuturând din cap.

— Prin urmare, Tally, asta făceai tu *ca să te distrezi*?

— Nu în fiecare zi.

— Mă gândeam eu. Putem să ne odihnim un minut?

Tally privi acoperişul. Nu venea nimeni, nu se auzea nicio alarmă. Din câte se părea, aici plasa nu avea senzori. Tally zâmbi.

— Sigur. Două minute chiar, dacă vrei. Se pare că specialii nu se aşteptau să cadă cineva din cer.

ÎNĂUNTRU

Acoperişul Circumstanţelor speciale părea neted şi plan, văzut din vârful dealului. Dar, stând pe el, Tally vedea guri de aerisire, antene, trape şi, desigur, deschiderea mare, circulară prin care ieşiseră magnetoglisoarele, acum închisă. Era o minune că niciunul dintre ei nu se izbise cu capul de ea.

— Şi cum intrăm? întrebă David.

— Începem cu asta.

Tally arătă înspre poarta pentru magnetoglisoare.

— Nu crezi că vor observa dacă trecem pe acolo şi nu suntem magnetoglisoare?

— Simt de acord. Dar ce-ar fi să blocăm poarta? Dacă mai vin speciali, să nu le fie uşor să se ia după noi.

— Bună idee!

David căută în rucsac şi scoase un obiect care semăna cu un tub de gel pentru păr. îl stoarse şi lăsă o dâră albă de-a lungul marginilor porţii, având grijă să nu-şi atingă degetele de substanţa aceea.

— Ce e asta?

— Lipici. Microadeziv. Poţi să-ţi lipeşti tălpile pantofilor de tavan cu chestia asta şi să atârni cu capul în jos.

Tally făcu ochii mari. Auzise de farsele pe care le poţi face cu microadeziv, dar urâţilor nu li se dădea voie să-l ceară.

— Spune-mi că n-ai făcut asta.

David zâmbi.

— A trebuit să-i las acolo. **S-**a pierdut o pereche de pantofi buni. Aşadar, cum ne dăm jos?

Tally scoase un conector din rucsac şi i-l arătă.

— Luăm liftul.

Cutia mare de metal care ieşea din acoperiş arăta ca un depozit, dar uşile duble şi cititorul de retină o trădau. Tally miji ochii, asigurâ**ndu-**se că cititorul nu o scana şi trecu lama printre uşi. Acestea se deschiseră de parcă ar fi fost din foiţă de aluminiu.

Printre uşi, întunericul se deschidea înspre neant. Tally ţipă cu putere şi, după ecou, îşi dădu seama că până jos era distanţă mare. Îşi privi lumina de pe guler. Era încă verde.

Tally se întoarse spre David.

— Aşteaptă să fluier.

Apoi sări în gol.

Căderea prin deschiderea întunecată era mult mai înfricoşătoare decât săritura de pe Vila Garbo sau chiar şi decât cea din vârful dealului. Bezna nu îi dădea niciun indiciu despre adâncimea acelui puţ, iar lui Tally i se părea că ar putea cădea la nesfârşit.

Simţi pereţii trecând în goană pe lângă ea şi se întrebă dacă nu cumva se îndrepta spre vreunul dintre ei în cădere, pe cale să se izbească de el. Se imagină pendulând între ziduri tot drumul până jos, ajungând acolo moale, zdrobită şi însângerată.

Tally îşi ţinu braţele lipite de corp. Măcar era sigură că jacheta avea să funcţioneze aici. Lifturile foloseau aceiaşi magneţi ca şi magnetoglisoarele, aşa că la bază se afla întotdeauna o placă solidă de metal.

După ce numără până la cinci, jacheta o prinse pe Tally. Se legănă de două ori, în sus şi în jos, apoi poposi pe o suprafaţă dină şi se trezi **într-**o tăcere şi beznă absolute. Îşi întinse mâinile şi simţi cei patru pereţi din jurul ei. Nimic nu sugera interiorul unor uşi închise. Dădu de ceva unsuros.

Tally privi în sus. O rază firavă de lumină se vedea deasupra şi reuşi să distingă chipul lui David care privea în

jos. Îşi strânse buzele ca să fluiere, dar se opri.

Un sunet înfundat venea de sub picioarele ei. Cineva vorbea.

Se lăsă pe vine, încercând să înţeleagă cuvintele. Dar tot ce reuşea să audă era sunetul tăios al vocii unei frumuseţi crude. Tonul batjocoritor îi aminti de doctoriţa Cable.

Deodată, podeaua începu să coboare sub ea. Tally se luptă să-şi menţină echilibrul. Când liftul se opri din nou, o gleznă i se răsuci dureros sub greutatea corpului, dar reuşi să nu cadă.

Sunetul de sub ea încetă. Un lucru era cert: complexul nu era gol.

Tally se uită în sus şi fluieră, apoi se vârî **într-**un colţ al tunelului, îşi acoperi capul cu mâinile şi începu să numere.

Cinci secunde mai târziu, o pereche de picioare atârnau lângă ea; apoi o luară amândoi din nou în sus. Raza emanată de lanterna lui se bâţâia în jur, ca ameţită. Încet, David reuşi să-i stea alături.

— Uau, ce beznă e aici!

— Ssst! făcu ea.

El încuviinţă, luminând în jur cu lanterna. Chiar deasupra lor, lumina căzu pe partea interioară a uşilor închise. Desigur. Stăteau pe acoperişul liftului şi se aflau între etaje.

Tally îşi împreună mâinile, ca să-l ajute pe David să se ridice şi să vâre conectorul între uşi. Acestea se deschiseră cu un scrâşnet metalic, ce îi dădu fiori lui Tally. David se strecură printre uşi, apoi întinse mâna spre ea. Tally o apucă şi împinse cu picioarele, pantofii aderenţi scârţâind pe pereţii liftului asemenea unor şoricei speriaţi.

Făceau prea mult zgomot.

Holul era întunecat. Tally încercă să se convingă că nimeni nu îi auzise încă. Poate că acest etaj era gol noaptea.

Tally îşi scoase şi ea lanterna, îndreptând lumina spre uşi, pe măsură ce traversau holul. Etichete mici, maronii,

erau prinse de fiecare.

— Radiologie. Neurologie. Rezonanţă magnetică, citi ea încet. Blocul Operator Doi.

Îl privi pe David, care ridică din umeri şi împinse uşa. Aceasta se deschise.

— Presupun că, atunci când te afli **într-**un buncăr subteran, nu are niciun sens să încui uşile, zise el încet. După tine.

Tally se strecură înăuntru. Camera era mare, iar pe lângă pereţi stăteau aliniate maşinării întunecate şi tăcute. În mijloc se afla o masă de operaţii din care se scurgea un lichid. Tuburi şi electrozi atârnau în voie în partea din spate, **într-**o băltoacă. Pe o masă de metal străluceau cuţite şi fierăstraie pendulare.

— Seamănă cu fotografiile pe care mi le-a arătat mama, spuse David. Aici se fac operaţiile.

Tally încuviinţă. Doctorii te puneau pe masa de operaţii, dacă efectuau o intervenţie majoră.

— Probabil că aici sunt specialii făcuţi speciali, spuse ea. Gândul nu o înveseli câtuşi de puţin.

Se întoarseră în hol. După ce trecură de alte câteva uşi, găsiră una pe a cărei etichetă scria MORGĂ.

— Vrei să... dădu ea să întrebe.

David scutură din cap.

— Nu.

Cercetară şi restul etajului. Practic era un spital mic, bine echipat. Nu erau camere de tortură ori celule de închisoare. Şi nici localnici din Ţinutul de Fum.

— Acum, încotro?

— Ei, bine, spuse Tally, dacă tu ai fi diabolica doctoriţă Cable, unde ţi-ai ţine prizonierii?

— Malefica cine?

— O, ăsta e numele ei! Femeia care conduce locul ăsta. O ţin minte de când am fost prinsă.

David se încruntă, iar Tally se întrebă dacă nu spusese prea multe. El ridică apoi din umeri.

— Presupun că i-aş pune în donjon.

— În regulă. Atunci mergem jos.

Găsiră nişte scări de incendiu care duceau în jos, dar se sfârşeau după un singur etaj. Din câte se părea, ajungeau la etajul inferior al Circumstanţelor speciale.

— Ai grijă, şopti Tally. Mai devreme, am auzit oameni ieşind din liftul de sub mine. Trebuie să fie pe undeva pe aici.

Acest etaj era luminat de o fâşie de lumină blândă care străbătea mijlocul holului. Tally simţi un fior când citi etichetele de pe uşi.

— Camera de Interogatorii Unu. Camera de Interogatorii Doi. Camera de Izolare Unu, şopti ea, lumina lanternei tremurând peste cuvinte ca un licurici neliniştit. Camera de Dezorientare Unu. O, David, trebuie să fie pe aici pe undeva!

El încuviinţă şi împinse uşor una dintre uşi, dar aceasta nu se clinti. Îşi trecu degetele peste margine, căutând un loc pe unde să poată pătrunde conectorul.

— Nu lăsa cititorul de retină să te scaneze, îl avertiză Tally uşor, arătând spre o cameră de luat vederi de lângă uşă. Dacă îi apare un ochi în cadru, citeşte irisul şi verifică în computerul central.

— Nu au nicio informaţie despre mine.

— Iar asta o să-i alarmeze îngrozitor. Nu te apropia. E automat.

— Bine, spuse David încuviinţând. Uşile astea simt prea netede, oricum. Nu am cum să folosesc conectorul. Hai să ne uităm mai departe.

În josul holului, ochii lui Tally căzură pe o etichetă.

— Detenţie pe Termen îndelungat, şopti ea.

Uşa era încadrată de ziduri lungi, indicând că încăperea din spatele ei era mai mare decât celelalte. Îşi lipi urechea de uşă, în căutarea oricărui sunet.

Auzi o voce cunoscută. Se apropia.

— David, şopti ea, dezlipi**ndu-**se de uşă şi lipi**ndu-**se de perete.

David căută îngrozit o ascunzătoare. Amândoi puteau fi văzuţi foarte uşor. Uşa se deschise şi vocea rea a doctoriţei Cable se făcu auzită:

— Pur şi simplu nu încerci destul va trebui **s-**o convingi că…

— Aş vrea… spuse Tally.

Femeia se întoarse cu faţa spre Tally, trăsăturile sale de uliu exprimând surpriza.

— Aş vrea să mă predau.

— Tally Younghlood? Cum…

Din spate, conectorul lui David izbi capul doctoriţei Cable, iar aceasta căzu pe podea.

— Este…? bâigui David.

Era alb ca varul. Tally se lăsă în genunchi şi întoarse capiii doctoriţei Cable ca să inspecteze rana. Nu era sânge, dar femeia era inconştientă. Oricât de formidabile erau frumuseţile crude, surpriza îşi avea propriile avantaje.

— O să fie în regulă.

— Ce se întâmplă…?

Tally se întoarse înspre voce şi o privi pe tânăra de dinaintea ei. Era înaltă şi elegantă, toate trăsăturile sale sugerând perfecţiunea. Ochii **–** profunzi şi sentimentali, sclipind în nuanţe de aramă şi aur **–** i se măriră, îngrijoraţi. Deschise buzele generoase, fără să spună nimic şi ridică o mână graţioasă. Inima lui Tally aproape că se opri văzând frumuseţea acestei confuzii.

Apoi, pe chipul tinerei apăru expresia recunoaşterii. Zâmbetul ei lumină întunericul, iar Tally simţi că îi zâmbeşte şi ea. Era plăcut să o faci fericită pe această femeie.

— Tally! Tu eşti!

Era Shay. Era frumoasă.

SALVAREA

— Shay…

— Ai reuşit!

Zâmbetul uimit de pe chipul lui Shay dispăru când zări trupul chircit al doctoriţei Cable.

— Ce **s-**a întâmplat cu ea?

Tally clipi, consternată de transformarea prietenei sale. Frumuseţea lui Shay părea să adoarmă toate simţămintele lui Tally. Frica, surpriza şi încântarea

dispărură, nemairămânând altceva decât uimirea.

— Eşti… transformată.

— Ba bine că nu, răspunse Shay. David! Sunteţi amândoi în regulă!?

— Ăăă… salut.

David avea vocea uscată, iar mâinile, ţinând conectorul, îi tremurau.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Shay.

— Da, presupun că aveţi.

Se uită din nou spre doctoriţa Cable şi oftă.

— Tot mai ştiţi cum să daţi de bucluc, din câte văd.

Tally îşi mută privirea de la frumuseţea lui Shay, încercând să-şi adune gândurile.

— Unde e toată lumea? Părinţii lui David? Croy?

— Chiar aici.

Shay arătă peste umăr.

— Sunt cu toţii încuiaţi. Doctoriţa C **s-**a purtat atât de fals cu noi!

— Ţine-o aici, spuse David.

Trecu pe lângă Shay şi intră pe uşă. Tally văzu un şir de uşi mici, **într-**o cameră lungă, în fiecare fiind încastrată o fereastră minusculă. Shay îi zâmbi.

— Mă bucur atât de mult că eşti în regulă, Tally. Numai gândul la tine, singură în sălbăticie… Desigur, n-ai fost singură, nu-i aşa?

Întâlnind ochii lui Shay, Tally se simţi din nou copleşită.

— Ce ţi-au făcut?

Shay zâmbi.

— În afară de ceea ce este evident?

— Da. Adică nu, vreau să spun.

Tally scutură din cap, neştiind cum **s-**o întrebe pe Shay dacă avea creierul afectat.

— Sunt şi ceilalţi…

— Frumoşi? Nu. Eu am fost prima, pentru că am creat cele mai multe probleme. Ar fi trebuit să mă vezi lovind şi muşcând, spuse Shay chicotind.

— Te-au forţat!

— Da, doctoriţa C poate fi o mare pacoste. Totuşi, simt un fel de uşurare.

Tally înghiţi în sec.

— O uşurare…

— Da, uram locul ăsta. Singurul motiv pentru care sunt aici este că doctoriţa C voia să vin şi să le vorbesc localnicilor din Ţinutul de Fum.

— Locuieşti în Oraşul Noilor Frumuseţi, spuse Tally încet.

Încerca să vadă dincolo de frumuseţe, să găsească ce se afla dincolo de ochii mari şi perfecţi ai lui Shay.

— Da, tocmai m-am întors de la *cea mai tare* petrecere.

Tally îşi dădu seama, în sfârşit, cât de bălmăjite erau cuvintele lui Shay. Era beată. Poate că de aceea se purta atât de ciudat. Dar îi numise pe ceilalţi „localnicii din Ţinutul de Fum”. Nu mai era unul de-al lor.

— Tu mergi la petreceri, Shay? în timp ce toţi ceilalţi simt închişi?

— Presupun că da, răspunse Shay, apărâ**ndu-**se. Vreau să spun… Cu toţii vor ieşi după ce se vor schimba. După ce Cable termină să mai facă pe stăpâna.

Se uită la grămada inconştientă de pe podea şi scutură din cap.

— Totuşi, o să fie **într-**o formă proastă mâine. Mulţumită vouă.

Un scrâşnet neplăcut de metal veni dinspre camera de detenţie. Tally auzi mai multe voci.

— Bineînţeles, se pare că nimeni nu va fi aici să constate asta, spuse Shay. Şi ce mai faceţi voi doi?

Tally deschise gura, o închise, apoi reuşi să răspundă:

— Suntem… bine.

— Asta e grozav. Ascultă, îmi pare rău că ţi-am făcut atâtea probleme. Ştii cum sunt urâţii, râse Shay. Dar bineînţeles căştii!

— Aşadar, nu mă urăşti?

— Nu fi prostuţă, Tally!

— Mă bucur să aud asta.

Desigur, binecuvântarea lui Shay nu avea nicio valoare. Nu era iertare, ci doar o leziune pe creier.

— Mi-ai făcut o mare favoare scoţâ**ndu-**mă din locul ăla, Ţinutul de Fum.

— Doar nu crezi asta, Shay.

— Ce vrei să spui?

— Cum ai putut să te răzgândeşti atât de repede?

Shay râse.

— Mi-a luat exact cât ai face un duş fierbinte ca să mă răzgândesc.

Întinse mâna şi atinse părul lui Tally, încâlcit şi ciufulit după două săptămâni de dormit în aer liber şi de călătorit fără contenire.

— Apropo de duşuri, *tu* eşti un dezastru în privinţa asta.

Tally clipi. Lacrimi fierbinţi îi apăruseră în ochi. Shay dorise atât de mult să-şi păstreze chipul, să trăiască după pofta inimii, în afara oraşului. Dar dorinţa aceasta nu i se împlinise.

— N-am vrut să te… trădez, spuse ea încet.

Shay privi peste umărul ei, apoi se întoarse şi zâmbi.

— El nu ştie că ai lucrat pentru doctoriţa C, nu-i aşa? Stai liniştită, Tally, şopti ea, ducând un deget graţios la buze. Micul şi urâtul tău secret se află în siguranţă.

Tally înghiţi în sec, **întrebându-**se dacă Shay aflase întreaga poveste. Poate că doctoriţa Cable le spusese tuturor ce făcuse.

O bâzâitură se auzi din apropierea doctoriţei Cable. Pe monitorul tabletei pe care o purta cu ea, apăru o lumină care indica un apel.

Tally ridică tableta şi i-o dădu lui Shay.

— Vorbeşte cu ei!

Shay făcu semn cu ochiul, apăsă un buton şi spuse:

— Hei, eu simt, Shay. Nu, îmi pare rău, doctoriţa Cable este ocupată. Ce face? Ei bine, este complicat…

Acoperi dispozitivul cu mâna.

— Tally, n-ar trebui cumva să salvezi oameni sau ceva de genul ăsta? Doar ăsta e scopul micii tale năzbâtii, nu?

— Tu o să stai aici?

— Tu ce crezi? Promite-mi că o să fie distractiv. Doar pentru că sunt frumoasă nu înseamnă că sunt *complet* plicticoasă.

Tally trecu pe lângă ea şi intră în încăpere. Două uşi fuseseră smulse din ţâţâni. Mama lui David şi încă un localnic din Ţinutul de Fum fuseseră eliberaţi. Cei doi erau îmbrăcaţi în salopete portocalii şi păreau ameţiţi şi adormiţi. David se chinuia să deschidă o altă uşă, vârând conectorul **într-**o fantă mică de la nivelul podelei.

Tally văzu faţa lui Croy. Se uita cu ochii măriţi prin**tr-**una dintre ferestrele micuţe. Îşi vârî conectorul sub uşă. Aceasta gemu, prinzând viaţă, iar metalul gros scârţâi îndoi**ndu-**se în sus.

— David, au aflat că ceva se întâmplă aici! strigă ea.

— Bine. Aproape că am terminat.

Conectorul ei crease o gaură în metal, dar nu suficient de mare. Tally resetă dispozitivul, iar metalul gemu din nou. Zilele în care muncise la căile ferate îşi dovedeau acum utilitatea. Reuşi să taie o gaură prin care ar fi încăput un câine.

Îşi făcură apariţia mai întâi braţele lui Croy, apoi capul. Uniforma portocalie era sfâşiată de colţii metalici. Maddy îl apucă de mâini şi îl trase afară.

— Aceştia sunt toţi cei care au rămas, spuse ea. Să mergem!

— Dar tata?! strigă David.

— Nu-l putem ajuta.

Maddy o luă la fugă pe hol.

Tally şi David schimbară priviri neliniştite şi porniră după ea. Maddy gonea pe hol, înspre lift, trăgâ**nd-**o pe Shay după ea. Shay apăsă pe un buton al tabletei şi spuse:

— Staţi un moment. Cred că se întoarce acum. Rămâneţi pe fir, vă rog.

Chicoti şi dispozitivul amuţi din nou.

— Aduceţi-o pe Cable! strigă Maddy. Avem nevoie de ea.

— Mamă!

David alergă după ea.

Tally se uită la Croy, apoi la trupul ghemuit al doctoriţei Cable. Croy încuviinţă şi o apucară fiecare de câte o încheietură, trăgâ**nd-**o în fugă de-a lungul holului alunecos. Pantofii aderenţi ai lui Tally scârţâiau.

Când grupul ajunse la lift, Maddy o apucă pe doctoriţa Cable de guler şi o ridică spre cititorul de retină. Femeia gemu o dată, încet. Maddy îi deschise cu grijă un ochi, iar liftul scoase un bâzâit şi uşile se deschiseră.

Maddy scoase inelul-interfaţă al femeii şi o lăsă să cadă pe podea, apoi o trase pe Shay înăuntru. Tally şi ceilalţi localnici din Ţinutul de Fum le urmară, dar David rămase pe loc.

— Mamă, unde este tata?

— Nu-l putem ajuta.

Maddy smulse tableta de la Shay şi o sparse de perete, apoi îl trase pe David înăuntru, în ciuda protestelor acestuia. Uşile se închiseră, iar liftul întrebă:

— La ce etaj?

— Pe acoperiş, spuse Maddy, încă ţinând inelul-interfaţă în mână.

Liftul începu să se mişte, iar lui Tally începură să i se înfunde urechile din cauza urcuşului rapid.

— Care este planul nostru de scăpare? întrebă Maddy agitată.

Nu mai părea deloc somnolentă, de parcă în noaptea de dinainte **s-**ar fi culcat aşteptâ**ndu-**se să fie salvată în dimineaţa aceasta.

— Păi, cu plăcile, reuşi Tally să răspundă. Avem patru.

Dâ**ndu-**şi seama că nu îşi ajustase brăţările, o făcu de îndată, pentru a chema plăcile.

— O, super! spuse Shay. Ştii că n-am mai mers cu placa de când am plecat din Ţinutul de Fum?

— Suntem şapte, spuse Maddy. Tally, tu ia-o pe Shay. Astrix şi Ryde, voi mergeţi pe o placă. Croy, tu o să mergi singur. David, eu merg cu tine.

— Mamă, o imploră David, dacă e frumos, nu-l poţi

vindeca? Sau să încerci măcar?

— Tatăl tău nu e frumos, David, răspunse ea încet. E mort.

EVADAREA

— Dă-mi un cuţit!

Maddy îşi ridică mâna, ignorând chipul şocat al fiului său.

Tally scormoni prin rucsac. îi dădu briceagul ei, iar Maddy scoase o lamă scurtă şi tăie o bucată din mâneca salopetei. Când liftul ajunse la nivelul acoperişului, uşile se deschiseră pe jumătate şi se opriră gemând, scoţând la iveală gaura pe care o făcuse Tally ca să intre. Se strecurară afară unul câte unul şi alergară până la marginea acoperişului.

La distanţă de o sută de metri, Tally văzu plăcile zburând peste zonă, chemate de brăţări. Alarmele sunau continuu acum. Dacă, prin vreo magie, specialii nu le observaseră fuga încă, plăcile fără ocupanţi declanşaseră alarma plasei împrejmuitoare.

Tally se răsuci, în căutarea lui David. Acesta se împleticea în spatele grupului, pe jumătate ameţit. îl apucă de umeri.

— Îmi pare atât de rău!

El scutură din cap. Nu înspre ea. Înspre nimic.

— Nu ştiu ce să fac, Tally.

Fata îl luă de mână.

— Trebuie să fugim. Este tot ce putem face acum. Urmează-ţi mama.

David o privi în ochi, înnebunit.

— Bine.

Dădu să spună mai multe, dar cuvintele i se opriră la auzul unui zgomot asemănător unor unghii care zgârie metalul. Poarta pentru magnetoglisoare se lupta cu adezivul, cutremurând acoperişul.

Maddy, ultima care ieşise din lift, deschisese uşa cu un conector. Vocea se auzi din nou:

— Liftul este solicitat.

Dar existau şi alte modalităţi de a ajunge pe acoperiş.

Maddy se întoarse spre David.

— Lipeşte trapele alea, ca să nu poată ieşi.

Privirea lui se limpezi pentru o clipă şi încuviinţă.

— Eu aduc plăcile, spuse Tally, pornind în goană spre marginea acoperişului.

Când ajunse, sări în gol, sperând că jacheta ei de bungee mai avea energie cât de cât. După un salt, Tally ajunse la sol şi începu să alerge. Plăcile percepură brăţările şi se grăbiră spre ea.

— Tally! Ai grijă!

La strigătul lui Croy, ea privi peste umăr. O echipă de speciali se îndrepta spre ea. O uşă era deschisă în spatele lor, la nivelul solului. Alergau inuman de repede, făcând salturi uriaşe.

Plăcile îşi preluară ocupanţii din spate, asemenea unor căţei dornici de joacă. Tally sări, clăti**nându-**se o clipă, cu câte un picior pe fiecare pereche de plăci făcute sandviş. Nu auzise ca cineva să fi zburat pe patru plăci deodată. Dar cea mai apropiată frumuseţe crudă se afla la doar câţiva paşi de ea.

Tally pocni din degete şi se ridică rapid în aer.

Specialul sări uimitor de sus, degetele unei mâini atingând marginea din faţă a uneia dintre plăci. Contactul dezechilibră plăcile sub Tally. Era ca şi cum **s-**ar fi aflat pe o trambulină în timp ce altcineva sărea pe ea. Ceilalţi speciali priveau de la sol, aşteptând **s-**o vadă căzând.

Dar Tally îşi recăpătă echilibrul şi se aplecă în faţă, întorcâ**ndu-**se spre clădire. Plăcile prinseră viteză şi, câteva secunde mai târziu, Tally sări pe acoperiş, aruncând o pereche de plăci spre Cray. Acesta le separă, iar Tally procedă la fel cu celelalte două.

— Pleacă, spuse Maddy. Ia asta!

Îi dădu lui Tally o bucată de material portocaliu, cu nişte circuite vizibile pe o parte. Tally observă că Maddy tăiase bucăţile de la salopetele tuturor.

— Sunt nişte dispozitive de urmărire în materialul ăla, spuse Maddy. Aruncă**-**le undeva, ca să**-**i derutăm.

Tally încuviinţă, uitâ**ndu-**se în jur după David. Acesta

alerga spre ei, sumbru. În mână avea tubul de adeziv, gol şi strivit.

— David… începu ea.

— Fugi! strigă Maddy, împingâ**nd-**o pe Shay pe placă, în spatele lui Tally.

— Păi, fără brăţări? întrebă Shay, ţi**nându-**şi din greu echilibrul. Asta nu e prima mea petrecere în seara asta, să ştii.

— Ştiu. Ţine-te bine, spuse Tally şi pomi de pe acoperiş.

Se clătinară câteva secunde, aproape pierzâ**ndu-**şi centrul de greutate. Dar Tally reuşi să se stabilizeze, simţind braţele lui Shay cuprinzâ**nd-**o cu putere de mijloc.

— Uau, Tally! încetineşte!

— Ţine-te bine!

Tally se aplecă pentru a vira, enervată de încetineala plăcii. Nu numai că transporta două persoane, dar mişcările instabile ale lui Shay o speriau îngrozitor.

— Nu-ţi mai aduci aminte cum să zbori?

— Ba sigur că-mi aduc aminte! spuse Shay. Doar că sunt un pic ruginită, Zbanghio. În plus, am băut cam mult în seara asta.

— Numai să nu cazi. O să doară.

— Hei! N-am cerut eu să fiu salvată!

— Într-adevăr, n-ai cerut.

Zburând pe deasupra Oraşului Decăderii, trecând de centura verde şi pornind spre râu, Tally privi în jos. Dacă Shay ar fi căzut în viteza asta, nu **s-**ar fi rănit. Ar fi murit.

Ca tatăl lui David. Tally se întreba cum murise. Oare încercase să scape de speciali, asemenea Şefului? Sau îi făcuse doctoriţa Cable ceva? Un gând îi veni atunci în minte: orice **s-**ar fi întâmplat, era vina ei.

— Shay, dacă vrei să cazi, ia-mă şi pe mine cu tine.

— Poftim?

— Ţine-te de mine şi nu-mi da drumul, orice **s-**ar întâmpla. Port o jachetă de bungee şi brăţări. Ar trebui să zburăm fără probleme.

Probabil. Numai că jacheta trăgea **într-**o parte şi

brăţările trăgeau în alta. Sau greutatea combinată a celor două fete era prea mult pentru magneţi.

— Atunci dă-mi mie brăţările, prostuţo!

Tally scutură din cap.

— Nu avem timp să ne oprim.

— Presupun că nu. Prietenii noştri, specialii, vor fi al naibii de enervaţi.

Shay se agăţă mai strâns de ea. Aproape ajunseseră la râu şi nu păreau a fi urmărite. Microadezivul trebuie să le fi creat mari probleme. Dar Circumstanţele speciale aveau alte magnetoglisoare – cel puţin cele trei pe care le văzuseră plecând mai devreme – şi la fel aveau şi paznicii obişnuiţi.

Tally se întrebă dacă Circumstanţele speciale urmau să cheme în ajutor paznicii sau dacă vor păstra sub tăcere întreaga situaţie. Ce ar fi crezut paznicii despre închisoarea subterană? Oare conducerea oraşului ştia ce făcuseră specialii cu Ţinutul de Fum sau cu Az?

Apa curgea dedesubt, iar Tally aruncă bucata de material, atunci când virară. Pluti în jos, dusă de râu. Curentul avea să o poarte înapoi înspre oraş, în direcţia opusă rutei lor.

Tally şi David căzuseră de acord să se întâlnească în susul râului, la mare distanţă de ruine, unde el descoperise o peşteră, cu ani înainte. Pentru că intrarea era protejată de o cascadă, avea să-i apere de senzorii termici. De acolo, se puteau întoarce pe jos până la ruine, pentru a-şi lua restul echipamentului, şi apoi…

Vor reconstrui Ţinutul de Fum? Doar ei şapte? Cu Shay ca frumoasa de onoare? Tally înţelese că nu făcuseră planuri dincolo de această noapte. Viitorul nu păruse real până acum.

Desigur, exista posibilitatea de a fi cu toţii prinşi.

— Crezi că este adevărat? strigă Shay. Ce a spus Maddy?

Tally îndrăzni să privească în spate, spre Shay. Chipul ei frumos părea îngrijorat.

— Vreau să spun că Az era în regulă când am venit

eu în vizită acum câteva zile, spuse Shay. Credeam că îl vor face frumos, nu că îl vor *omorî*.

— Nu ştiu.

Maddy nu ar fi minţit cu aşa ceva. Dar poate se înşela.

Tally se înclină înainte, trecând în viteză pe deasupra râului, la înălţime mică, încercând să lase în urmă senzaţia neplăcută din stomac. Când ajunseră la volbură, apa le stropi feţele. Shay începuse să zboare bine, aplecâ**ndu-**se la cotiturile râului.

— Hei, îmi aduc aminte de asta! strigă ea.

— Îţi mai aduci aminte şi altceva de dinainte de operaţie? ţipă Tally peste urletul apei.

Shay se lăsă în spatele lui Tally când un val de stropi se abătu asupra lor.

— Sigur, prostuţo!

— Mă urai. Pentru că ţi l**-**am furat pe David. Pentru că am trădat Ţinutul de Fum. Îţi aminteşti?

Shay rămase tăcută o vreme. Se auzea doar vuietul apei şi al vântului. În cele din urmă, se aplecă mai aproape şi vorbi gânditoare în urechea lui Tally:

— Da, ştiu ce vrei să spui. Dar toate astea au fost chestii urâte. Iubirea nebună, gelozia şi nevoia de a te război contra oraşului. Toţi puştii sunt aşa. Dar creşti, să ştii.

— Tu ai crescut pentru că ai făcut o operaţie? Nu ţi se pare ciudat?

— Nu e datorită operaţiei.

— Atunci de ce?

— M**-**am simţit bine întorcâ**ndu-**mă acasă, Tally. Mi**-**am dat seama ce nebunie a fost Ţinutul de Fum.

— Ce **s-**a întâmplat cu muşcăturile şi loviturile?

— Ei, a fost nevoie de câteva zile ca să îmi dau seama.

— Înainte sau după ce ai devenit frumoasă?

Shay tăcu din nou. Tally se întreba dacă puteai vorbi cu cineva care avea creierul afectat.

Scoase un focalizator din buzunar. Coordonatele

pentru peşteră indicau o jumătate de oră până acolo. Aruncă o privire peste umăr şi nu văzu niciun magnetoglisor. Nu încă. Dacă toate cele patru plăci alegeau piste diferite până la râu şi toate îşi lăsau dispozitivele de urmărire în locuri diferite, specialii aveau să petreacă o noapte plină de confuzie.

Mai erau Dex, Sussy şi An, care promiseseră să spună tuturor urâţilor puşi pe farse pe care îi cunoşteau să plece la plimbare cu placa. Centura verde avea să fie arhiplină.

Tally se întrebă câţi urâţi văzuseră literele de foc din Oraşul Noilor Frumuseţi, câţi dintre ei ştiau ce reprezenta Ţinutul de Fum sau câţi creau propriile poveşti pentru a explica misteriosul mesaj. Ce legende noi creaseră ea şi David cu mica lor diversiune?

Când ajunseră **într-**o parte mai potolită a râului, Shay vorbi din nou:

— Aşadar, Tally?

— Aşa?

— De ce vrei să te urăsc?

— Nu vreau să mă urăşti, Shay, răspunse Tally oftând. Sau poate că vreau. Te-am trădat şi mă simt îngrozitor.

— Ţinutul de Fum nu avea să existe o veşnicie, Tally. Indiferent dacă ne-ai predat sau nu.

— Nu v-am predat! strigă Tally. Nu intenţionat, în orice caz. Şi toată chestia cu David a fost un accident. Nu am vrut să-ţi fac rău.

— Sigur că nu. Eşti confuză doar.

— *Eu sunt* confuză? gemu Tally. Tu eşti cea care…

Nu-şi termină fraza. Cum putea Shay să nu înţeleagă faptul că operaţia o schimbase? Nu i se dăduse doar un chip frumos, ci şi o… minte frumoasă. Nimic altceva nu putea explica repeziciunea cu care se schimbase, **abandonându-**i pe ceilalţi pentru petreceri şi duşuri fierbinţi, lăsâ**ndu-**şi prietenii în urmă, aşa cum făcuse şi Peris, cu atâtea luni înainte.

— Îl iubeşti? întrebă Shay.

— Pe David? O… Poate.

— Ce drăguţ!

— Nu e *drăguţ*. E real.

— Atunci de ce îţi este ruşine?

— Nu îmi… se stropşi Tally.

Pierdu concentrarea pentru o clipă, iar partea din spate a plăcii se lăsă în jos, aruncând o perdea de apă. Shay scoase un chiot şi o ţinu şi mai strâns pe Tally, care zâmbi şi purtă placa un pic mai sus.

Când Shay se opri din râs, spuse:

— Iar ţie ţi se pare *că eu sunt* confuză?

— Ascultă, Shay, eu nu sunt confuză în legătură cu un lucru. Nu am vrut să trădez Ţinutul de Fum. Am fost şantajată să merg acolo ca spion şi, când am trimis după speciali, a fost un accident, crede-mă. Dar îmi pare rău, Shay. Îmi pare rău că ţi-am distrus visul.

Tally începu să plângă. Simţea cum vântul îi ducea lacrimile. Pentru o vreme, copacii trecură în goană pe lângă ele, pierzâ**ndu-**se în întuneric.

— Mă bucur că v-aţi întors amândoi în civilizaţie, spuse Shay încet, ţi**nând-**o strâns pe Tally. Şi nu îmi pare rău pentru ce **s-**a întâmplat. Dacă te face să te simţi mai bine.

Tally se gândi la leziunile de pe creierul lui Shay, la micile tumori, răni sau ce erau, de existenţa cărora aceasta nici nu avea habar. Erau undeva acolo, schimbâ**ndu-**i gândurile prietenei sale, distorsio**nându-**i sentimentele, distrugând rădăcinile personalităţii sale. Făcâ**nd-**o să o ierte pe Tally.

— Mulţumesc, Shay. Dar nu mă face să mă simt mai bine.

SINGURI ÎN NOAPTE

Tally şi Shay ajunseră primele la peşteră.

Cray sosi câteva minute mai târziu, fără nicio avertizare, trecând în viteză prin cascadă, **într-**o explozie de stropi şi de blesteme. Se rostogoli în întuneric pe piatra peşterii, cu bufnituri şi icneli.

Tally se urcă spre el din fundul peşterii, cu o lanternă

în mână.

Croy scutură din cap şi gemu.

— I-am lăsat în urmă.

Tally privi spre intrarea în peşteră, spre perdeaua de apă, ca o cortină împotriva nopţii.

— Sper. Unde sunt ceilalţi?

— Nu ştiu. Maddy ne-a spus. tuturor să mergem în direcţii diferite. De vreme ce zburam singur, am ocolit toată centura verde mai întâi, ca să-mi piardă urma.

Îşi lăsă capul pe spate, gâfâind încă. Un localizator îi căzu din**tr-**o mână.

— Uau, ai mers repede.

— Mie-mi spui? Fără brăţări.

— Am trecut prin asta. Măcar tu ai pantofi în picioare, spuse Tally. Te-a urmărit cineva?

Croy dădu din cap.

— Mi-am ţinut urmăritorul aproape cât am putut de mult. Am făcut ca majoritatea specialilor să mă urmărească. Dar erau o mulţime de puşti pe plăci deasupra centurii verzi. Ştii, puşti din oraş. Specialii ne tot confundau.

Tally zâmbi. Dex, An şi Sussy îşi făcuseră bine treaba.

— David şi Maddy simt în regulă?

— Nu ştiu dacă sunt în regulă, spuse el încet. Dar au plecat imediat după voi şi nu părea să-i urmărească cineva. Maddy a spus că pornesc direct spre Ruine. Trebui să-i întâlnim acolo mâine-seară.

— Mâine? întrebă Tally.

— Maddy voia să fie singură cu David pentru o vreme, ştii?!

Tally încuviinţă, dar inima i se strânse. David avea nevoie de ea. Sau cel puţin aşa spera ea. Gândul că el făcea faţă morţii lui Az fără ea o făcea să i se strângă stomacul.

Bineînţeles, Maddy era cu el. Az fusese soţul ei, la urma urmelor, iar Tally îl întâlnise o singură dată. Dar totuşi…

Oftă. Tally încercă să-şi amintească ultimele cuvinte

pe care i le spusese lui David şi îşi dori să fi fost mai mângâietoare. Nu avuseseră timp nici să se îmbrăţişeze. De la invazia în Ţinutul de Fum, nu stătuse despărţită de David mai mult de o oră, în timpul furtunii. Iar acum avea să nu-l mai vadă o zi întreagă.

— Poate ar trebui să merg la Ruine. Aş putea să străbat drumul pe jos, în noaptea asta.

— Nu fi nebună, îi spuse Croy. Specialii simt încă afară şi caută.

— Dar în caz că au nevoie de ceva…

— Maddy îţi transmite să n-o faci.

Astrix şi Ryde îşi făcură apariţia o jumătate de oră mai târziu, intrând în peşteră cu mai multă graţie decât Croy, dar cu propriile lor poveşti despre felul în care fugiseră de magnetoglisoare. Urmărirea fusese confuză, pe speciali copleşi**ndu-**i toate întâmplările din noaptea aceea.

— N-au ajuns nici măcar pe aproape, spuse Astrix.

Ryde dădu din cap.

— Erau peste tot.

— E ca şi cum am fi câştigat o bătălie, ştii? spuse Croy. I-am bătut în propriul lor oraş. I-am făcut să pară nişte proşti.

— Poate că nu trebuie să ne mai ascundem în sălbăticie, spuse Ryde. Ar putea fi ca pe vremea când făceam farse, ca urâţi. Dar spunând adevărul întregului oraş.

— Şi, dacă suntem prinşi, Tally poate să vină şi să ne salveze! strigă Croy.

Tally încercă să zâmbească la strigătele lor de voie bună, dar ştia că nu se va simţi bine până când nu îl va vedea din nou pe David. Nu până în noaptea următoare. Se simţea exilată, îndepărtată de singurul lucru care conta cu adevărat.

Shay adormise **într-**o crevasă mică, după ce se plânsese de umezeală şi de starea părului ei, întrebând când aveau să o ducă înapoi acasă. Tally se ghemui înapoi lângă ea, încercând să uite neajunsurile pe care le produsese minţii lui Shay. Măcar noul corp al lui Shay nu

mai era atât de dureros de slab. Era moale şi cald în frigul şi umezeala peşterii. Cuibărită lângă ea, Tally reuşi să se oprească din tremurat.

Dar dură multă vreme până când reuşi să adoarmă.

O trezi mirosul de Padâhai.

Croy găsise pachetele cu mâncare şi purificatorul în sacul ei şi făcea mâncare cu apă din cascadă, încercând să o îmbuneze pe Shay.

— O mică escapadă era bine-venită, dar nu ştiam că aveaţi să mă târâţi până aici. Am terminat cu toată chestia asta cu răzvrătirea, sufăr de o mahmureală grozavă şi trebuie să-mi spăl părul.

— E o cascadă chiar acolo, spuse Croy.

— Dar apa e rece! M-am săturat de tabăra asta închipuită.

Tally se strecură în partea cea mare a peşterii, cu toţi muşchii înţepeniţi. Toate pietrele pe care dormiseră îşi imprimaseră forma pe ea. Prin cortina de apă se zărea amurgul, Se întrebă dacă va reuşi să doarmă din nou la noapte.

Shay stătea pe vine, pe o piatră, scormonind în Padâhai şi plângâ**ndu-**se că nu este suficient de condimentat cu hainele de petrecere ude şi murdare, părul lipit de faţă, era totuşi uimitor de frumoasă. Ryde şi Astrix o priveau în tăcere, uluiţi de felul în care arăta. Erau doi vechi prieteni de-ai ei, care fugiseră în Ţinutul de Fum când ei i se făcuse fiică, aşa că trebuie să fi trecut luni bune de când nu mai văzuseră o frumuseţe. Toată lumea părea dornică să o lase să se văicărească în continuare.

Unul dintre avantajele frumuseţii era că lumea îţi suporta obiceiurile enervante.

— Bună dimineaţa, spuse Croy. Swedeballs sau Vegi Rice?

— Care se face mai repede.

Tally îşi întinse muşchii. Voia să ajungă la Ruine cât mai repede posibil.

La căderea întunericului, Tally şi Croy se strecurară afară, dincolo de cascadă. Nu era niciun semn de speciali pe cer. Se îndoia că cineva îi căuta atât de departe. Se aflau la patruzeci de minute de zbor rapid cu placa de oraş, iar asta însemna mult.

Dădură semnalul de cale liberă şi toată lumea pomi mai departe în susul râului, spre un loc unde cursul se apropia de Ruine. Urmă un drum lung pe jos, urâţii împărţind între ei greutatea plăcilor şi a proviziilor. Shay se oprise din văicăreli, mulţumi**ndu-**se să lâncezească bosumflată **într-**o mahmureală tăcută. Pentru ea, mersul pe jos părea ceva foarte uşor. Condiţia fizică pe care o căpătase muncind din greu în Ţinutul de Fum nu îi dispăruse în două săptămâni, iar în urma operaţiei căpătase muşchi fermi, noi, cel puţin pentru o vreme. Cu toate că Shay anunţase că voia să meargă acasă, întoarcerea de una singură nu părea să fie un lucru acceptabil pentru ea.

Tally îşi făcea griji, **întrebându-**se cum vor proceda cu ea. Ştia că nu era uşor de vindecat. Maddy şi Az munciseră douăzeci de ani fără folos. Dar nu o puteau lăsa pe Shay aşa.

Bineînţeles, în clipa în care avea să fie vindecată, ura ei pentru Tally urma să revină.

Ce era mai îngrozitor: o prietenă cu leziuni pe creier sau una care te urăşte?

Ajunseră la marginea ruinelor după miezul nopţii şi se dădură jos de pe plăci lângă clădirea abandonată în care poposiseră Tally şi David.

David se afla afară.

Părea epuizat, avea cearcăne vizibile, chiar şi la lumina stelelor. Dar o îmbrăţişă pe Tally de îndată ce aceasta se dădu jos de pe placă. Îşi puse braţele în jurul ei, iar Tally îi răspunse strângâ**ndu-**l cu putere.

— Eşti OK? îi şopti ea, apoi se simţi ca o idioată.

Cum putuse să întrebe aşa ceva.

— O, David, sigur că nu eşti în regulă. Îmi pare rău…

— Ssst… Ştiu.

David se dădu înapoi şi zâmbi. Tally simţi un val de uşurare şi strânse mâinile lui David, asigurâ**ndu-**se că îl vedea în came şi oase.

— Mi**-**a fost dor de tine, îi spuse ea.

— Şi mie, răspunse David, sărutâ**nd-**o.

— Sunteţi atât de drăguţi amândoi, spuse Shay, pieptă**nându-**şi părul cu degetele, după călătoria prin vânt.

— Salut, Shay, îi spuse David, zâmbind obosit. Păreţi înfometaţi.

— Numai dacă ai ceva adevărat de mâncare, răspunse Shay.

— Mă tem că nu. Trei tipuri de curry reconstituit.

Shay gemu şi trecu pe lângă el, intrând în clădirea dărăpănată. David o urmări cu privirea, dar iară uimirea care încă se**-**zărea pe chipurile lui Ryde şi Astrix. De parcă David nici nu i**-**ar fi perceput frumuseţea.

Se întoarse spre Tally.

— În sfârşit, avem noroc.

Tally îi privi chipul obosit, ridat.

— Serios?

— Am reparat tableta pe care o avea doctoriţa Cable la ea. Mama a distrus partea cu telefonul, ca să nu putem fi reperaţi, şi a afişat pe monitor toate datele lui Cable.

— Despre ce?

— Toate notele ei despre transformarea frumoşilor în speciali. Nu doar despre partea fizică, spuse el trăgâ**nd-**o mai aproape, ci şi despre felul în care funcţionează leziunile pe creier. E tot ce nu li **s-**a spus părinţilor mei atunci când erau doctori!

Tally înghiţi în sec.

— Shay…

David încuviinţă.

— Mama crede că poate găsi o metodă de vindecare.

JURĂMÂNTUL LUI HIPOCRATE

Rămaseră la marginea Ruinelor Ruginite.

Din când în când, magnetoglisoare treceau pe deasupra oraşului în ruine, lăsând încet o urmă pe cer. Dar

localnicii din Ţinutul de Fum ştiau să se ascundă de sateliţi şi aeronave. Plasară beţe luminoase printre ruine, care emanau o căldură asemănătoare cu cea umană, şi acoperiră ferestrele clădirii lor cu foi de poliester negre. Desigur, ruinele erau foarte mari. Să găseşti şapte oameni **într-**un oraş care avusese cândva milioane de locuitori nu era o chestiune uşoară.

În fiecare noapte, Tally privea cum influenţa „Noului Ţinut de Fum” creştea. O mulţime de urâţi văzuseră mesajul aprins în noaptea fugii sau auziseră despre el, astfel că pelerinajele pe timp de noapte la Ruine se înmulţiră încet-încet, până când artificiile începură să ardă în vârful clădirilor mai înalte, de la miezul nopţii până la răsărit. Tally, Ryde, Croy şi Astrix luară contact cu urâţii din oraş, dând naştere la zvonuri noi, învăţâ**ndu-**i trucuri noi şi arătâ**ndu-**le imagini din revistele vechi pe care Şeful le salvase din Ţinutul de Fum. Dacă se îndoiau de existenţa Circumstanţelor speciale, Tally le arăta cătuşele pe care le avea încă la mâini şi îi invita să încerce să le taie.

O nouă legendă devenise mai puternică decât toate celelalte. Maddy hotărâse că informaţiile despre leziunile pe creier nu mai puteau fi ţinute secrete. Fiecare urât avea dreptul, să ştie ce însemna cu adevărat operaţia. Tally şi ceilalţi răspândiră zvonul printre prietenii lor din oraş: nu doar faţa era schimbată de bisturiu. Personalitatea **–** eul adevărat **–** era preţul acestei frumuseţi.

Desigur, nu toţi urâţii credeau o asemenea poveste revoltătoare, dar câţiva o făceau. Iar unii se strecurară până în Oraşul Noilor Frumuseţi în toiul nopţii ca să discute cu vechii lor prieteni faţă în faţă, pentru a lua o decizie.

Specialii încercau uneori să distrugă grupurile, punând capcane pentru noii locuitori din Ţinutul de Fum, dar cineva dădea întotdeauna alarma şi niciun magnetoglisor nu putea prinde o placă printre străzile unduitoare şi dărăpănături. Noii locuitori din Ţinutul de Fum învăţară toate ungherele şi crăpăturile ruinelor, ca şi cum **s-**ar fi născut acolo, aşa că puteau să se facă nevăzuţi

într-o clipită.

Maddy lucra la metoda de vindecare a creierului, folosind materiale salvate din ruine sau aduse de către urâţii din oraş dispuşi să le împrumute din spitale şi laboratoarele de chimie. Deveni retrasă faţă de ceilalţi, cu excepţia lui David. Părea deosebit de rece cu Tally, care se simţea vinovată pentru fiecare moment pe care îl petrecea cu David, acum că mama lui era singură. Nici unul dintre ei nu vorbea vreodată despre moartea lui Az.

Shay rămase cu ei, plângâ**ndu-**se de mâncare, de ruine, de felul în care îi arătau părul şi hainele şi de faptul că era nevoită să privească toate chipurile urâte din jurul ei. Dar nu părea niciodată cuprinsă de amărăciune, ci era doar continuu plictisită. După primele zile, nici nu mai vorbi despre plecare. Probabil că leziunile de pe creier o făceau flexibilă sau asta se datora faptului că nu petrecuse prea mult timp în Oraşul Noilor Frumuseţi. Încă şi**-**i amintea pe toţi ca pe nişte prieteni. Tally se întreba uneori dacă lui Shay nu îi plăcea în secret să aibă singurul chip frumos din întregul lor grup de rebeli. Desigur, nu muncea mai mult decât ar fi **făcut-**o în oraş, iar Ryde şi Astrix îi îndeplineau orice ordin.

David îşi ajuta mama, căutând printre ruine urâţi pe care să**-**i salveze şi arătâ**ndu-**le trucuri de supravieţuire în sălbăticie tuturor urâţilor care voiau să înveţe. Dar, după două săptămâni de la moartea tatălui său, Tally îşi dădu seama că îi lipseau zilele când erau doar ei doi.

La douăzeci de zile după fugă, Maddy anunţă că descoperise o metodă de vindecare.

— Shay, vreau să**-**ţi explic asta în amănunt.

— Sigur, Maddy.

— Când ţi **s-**a făcut operaţia, ţi**-**au afectat creierul.

Shay zâmbi.

— Da, sigur, răspunse ea, ridicâ**ndu-**şi ochii spre Tally, care o privea deschis. Asta îmi tot spune şi Tally. Dar voi nu înţelegeţi.

Maddy îşi încrucişă mâinile.

— Ce vrei să spui?

— *Îmi place* felul în care arăt, insistă Shay. Sunt mai fericită în corpul ăsta. Voi vreţi să discutaţi despre creierul meu afectat? Uitaţi-vă la voi toţi, cum alergaţi printre ruinele astea jucâ**ndu-**vă de-a comandoul. Vă ocupaţi doar de scheme şi răzvrătiri, înnebuniţi de frică şi paranoia, ba chiar şi de gelozie.

Le privea pe rând pe Tally şi pe Maddy.

— Asta înseamnă să fii urât.

— Şi tu cum te simţi, Shay? o întrebă Maddy calmă.

— Mă simt minunat E plăcut să nu fii tot timpul mânat de hormoni. Bineînţeles, e ca naiba să fiu blocată aici în loc să mă aflu în oraş.

— Nimeni nu te ţine aici, Shay. De ce nu ai plecat?

Shay ridică din umeri.

— Nu ştiu… Simt îngrijorată pentru voi, cred. E periculos aici şi să vă puneţi cu Circumstanţele speciale nu e o idee bună. Trebuia să ştii asta deja, Maddy.

Tally inspiră adânc, dar expresia lui Maddy nu se schimbă.

— Şi tu ai de gând să ne protejezi de ei? întrebă ea fără să se tulbure.

Shay ridică iar din umeri.

— Îmi pare rău pentru Tally. Dacă nu i-aş fi spus despre Ţinutul de Fum, ar fi fost frumoasă acum, în loc să locuiască în mizeria asta. Şi cred că, până la urmă, se va hotărî să se maturizeze. Ne vom întoarce împreună.

— Nu pari să vrei să iei singură decizii.

— Ce decizii? întrebă Shay dâ**ndu-**şi ochii peste cap şi privi**nd-**o pe Tally ca să-i confirme cât de mult o plictisea întreaga tărăşenie.

Cele două avuseseră această conversaţie de o mulţime de ori înainte, până când Tally îşi dăduse seama că nu avea cum să o convingă pe Shay că personalitatea i se schimbase. Pentru Shay, noua atitudine era pur şi simplu rezultatul maturizării. Se mutase **într-**un loc nou şi lăsase toate emoţiile exagerate ale urâţeniei în urmă.

— Nu ai fost întotdeauna aşa, Shay, spuse David.

— Nu. Eram urâtă.

Maddy zâmbi cu blândeţe.

— Aceste pastile nu vor schimba felul în care arăţi. Îţi vor vindeca doar creierul, reparând ceea ce doctoriţa Cable a făcut pentru a distorsiona felul în care gândeşti. Apoi vei putea decide singură cum vrei să arăţi.

— Să decid? Ce vreţi să-mi faceţi?

— Shay! spuse Tally, uitâ**ndu-**şi promisiunea de a păstra tăcerea. Nu noi suntem cei care îţi afectăm creierul!

— Tally, spuse David încet.

— Aşa este, *eu* sunt cea nebună, zise Shay pe tonul cu care se plângea zilnic. Nu voi, care locuiţi **într-**o clădire dărăpănată de la marginea unui oraş mort, transformâ**ndu-**vă încet în nişte monştri, când aţi putea fi frumoşi. Eu sunt nebună… pentru că încerc să vă ajut!

Tally se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele, redusă la tăcere de cuvintele lui Shay. Ori de câte ori avuseseră această conversaţie, realitatea se schimba un pic, de parcă ea şi ceilalţi localnici din Ţinutul de Fum erau cei nebuni cu adevărat. Se simţea ca în primele ei zile aici, când nu ştia de care parte să fie.

— Cum ne ajuţi tu, Shay? întrebă Maddy pe acelaşi ton calm

— Încerc să vă fac să înţelegeţi.

— La fel cum ai făcut şi când te aducea doctoriţa Cable în celula mea?

Ochii lui Shay se îngustară, fiind cuprinsă de confuzie, ca şi cum amintirile din închisoarea subterană nu **s-**ar fi potrivit cu restul viziunii ei frumoase despre lume.

— Ştiu că doctoriţa C **s-**a purtat oribil cu voi, spuse ea. Specialii sunt nişte psihopaţi, uită-te şi tu la ei. Dar asta nu înseamnă că trebuie să vă petreceţi întreaga viaţă fugind. Asta spun. După ce vă operaţi, specialii vă lasă în pace.

— De ce?

— Pentru că nu mai creaţi probleme.

— De ce?

— Pentru că sunteţi/enrih!

Shay inspiră adânc de câteva ori şi calmul ei obişnuit se întoarse. Zâmbi, din nou frumoasă.

— Aşa cum sunt eu.

Maddy ridică pastilele de pe masa din faţa ei.

— Nu le iei de bunăvoie?

— Sub nicio formă. Ai spus că nici măcar nu sunt sigure.

— Am spus că există o şansă minusculă ca ceva să nu meargă bine.

Shay râse.

— Tu *trebuie* să mă crezi nebună. Şi chiar dacă pastilele funcţionează, uită-te ce trebuie să facă. Din câte îmi dau seama, „vindecat” înseamnă să fii un urât gelos, egocentrist şi răzvrătit. Înseamnă să crezi că ai toate răspunsurile. Shay îşi încrucişă braţele şi continuă: în multe privinţe, tu şi doctoriţa Cable sunteţi la fel. Sunteţi amândouă convinse că trebuie să schimbaţi lumea. Ei bine, eu nu am nevoie de asta. Şi nici de pastile.

— Bine, atunci!

Maddy luă pastilele şi le puse în buzunar.

— Este tot ce am avut de zis.

— Ce vrei să spui? întrebă Tally.

David îi strânse mâna.

— Este tot ce putem face, Tally.

— Poftim? Ai spus că o putem vindeca.

Maddy scutură din cap.

— Numai dacă vrea să fie vindecată. Aceste pastile sunt experimentale, Tally. Nu le putem da cuiva contra voinţei sale. Nu atâta vreme cât nu ştim dacă funcţionează cu adevărat.

— Dar mintea ei… are leziuni!

— Hei! *Ea* e chiar aici.

— Scuze, Shay, spuse Maddy blând. Tally?

Maddy dădu deoparte bariera de poliester, ieşind în ceea ce noii localnici numeau balcon. Era de fapt doar o parte a ultimului etaj al clădirii, unde acoperişul căzuse, lăsând să se vadă ruinele.

Tally o urmă. În spatele ei, Shay vorbea deja despre

ce aveau să mănânce la cină. David ieşi o clipă mai târziu.

— Atunci îi dăm pastilele fără să ştie, nu? şopti Tally.

— Nu, răspunse Maddy ferm. Nu putem. Nu voi face experimente medicale pe subiecţi care nu sunt de acord.

— Experimente medicale? întrebă Tally înghiţind în sec.

David îi luă mâna.

— Nu poţi şti sigur dacă aşa ceva o să funcţioneze. Există o şansă de numai unu la sută să se întâmple ceva rău, dar dacă se întâmplă, creierul ei va fi afectat pentru totdeauna.

— Este deja afectat.

— Dar e fericită, Tally, spuse David scuturând din cap. Şi poate lua decizii de una singură.

Tally îşi retrase mâna, privind peste oraş. Pe cer se vedeau deja artificii, semn că urâţii veniseră să facă schimb de zvonuri şi de informaţii.

— De ce a trebuit **s-**o întrebăm? *Ei* nu i-au cerut permisiunea când i-au făcut ce i-au făcut!

— Asta este diferenţa dintre noi şi ei, spuse Maddy. După ce Az şi cu mine am descoperit în ce consta de fapt operaţia, ne-am dat seama că luaserăm parte la ceva oribil. Oamenilor li se schimbase mintea, fără să ştie acest lucru. Ca doctori, am jurat să nu facem nimic de felul acesta.

Tally privi chipul lui Maddy.

— Dar dacă nu aveai de gând să o ajuţi pe Shay, de ce te-ai mai obosit să găseşti o metodă de vindecare?

— Dacă tratamentul ar fi funcţionat fără probleme, i l-am fi putut administra lui Shay, văzând ce părere are în privinţa asta mai târziu. Dar pentru a face teste, avem nevoie de un voluntar.

— Unde o să găsim unul? Toţi frumoşii vor spune nu.

— Poate pentru moment, Tally. Dar dacă vom continua să facem drumuri în oraş, vom găsi un frumos care să vrea să scape de acolo.

— Dar noi *ştim* că Shay este nebună.

— Nu este nebună; spuse Maddy. De fapt,

argumentele ei sunt logice. Este fericită aşa cum este şi nu vrea să-şi asume un risc letal.

— Dar nu este ea însăşi. *Trebuie* să o readucem la vechea ei personalitate.

— Az a murit pentru că cineva a gândit aşa, spuse Maddy cu severitate.

— Cum?

David îşi puse un braţ în jurul ei.

— Tatăl meu…

Îşi drese glasul, iar Tally aşteptă în tăcere. În sfârşit, avea să ştie cum murise Az.

Inspiră adânc înainte de a continua.

— Doctoriţa Cable voia să îi transforme pe toţi, dar era îngrijorată că mama şi tata vor vorbi despre leziunile pe creier, chiar şi după operaţie, pentru că se ocupaseră de asta atâta vreme.

Lui David îi tremura vocea, dar era blândă şi atentă, de parcă nu ar fi îndrăznit să pună nicio emoţie în cuvinte.

— Doctoriţa Cable lucra deja la o modalitate de a altera amintirile, ştergând pentru totdeauna Ţinutul de Fum din minţile oamenilor. Când l-au dus pe tatăl meu la operaţie, el nu şi-a mai revenit.

— E îngrozitor, şopti Tally, îmbrăţişâ**ndu-**l.

— Az a fost victima unui experiment medical, Tally, spuse Maddy. Nu-i pot face acelaşi lucru lui Shay. Altminteri, Shay ar avea dreptate să ne considere la fel.

— Dar Shay a fugit. Nu voia să devină frumoasă.

— Nu vrea nici să se facă experimente pe ea.

Tally închise ochii. Prin stratul de poliester o putea auzi pe Shay povesti**ndu-**i lui Ryde despre peria pentru păr pe care o confecţionase. De zile întregi arătase mândră peria aceea, făcută din aşchii de lemn înfipte **într-**un boţ de lut, tuturor celor dispuşi să o asculte. De parcă era cel mai important lucru pe care îl făcuse vreodată.

Riscaseră totul pentru a o salva. Dar nu aveau cu ce să demonstreze asta. Shay nu avea să mai fie niciodată la fel.

Şi totul din vina lui Tally. Venise în Ţinutul de Fum şi

îi adusese pe speciali, transformâ**nd-**o pe Shay **într-**o frumoasă cu creierul şters şi aducâ**ndu-**i moartea lui Az.

Inspiră adânc.

— În regulă, aveţi un voluntar.

— Ce vrei să spui, Tally?

— Pe mine.

MĂRTURISIRI

— Poftim? întrebă David.

— Dacă iei pastilele, nu dovedim nimic, Tally, spuse Maddy. Tu nu ai leziunile.

— Dar o să le am. O să mă întorc în oraş şi o să mă las prinsă, iar doctoriţa Cable îmi va face operaţia. În câteva săptămâni veţi veni şi mă veţi lua. Îmi veţi da tratamentul. Aveţi un voluntar.

Cei trei rămaseră tăcuţi. Cuvintele ieşiseră singure din gura lui Tally. Nu-i venea să creadă că le rostise.

— Tally, murmură David clătinând din cap, asta e o nebunie.

— Nu e o nebunie. Aveţi nevoie de un voluntar. O persoană care să fie de acord, *înainte* de a deveni frumoasă, că vrea să fie vindecată, experimental sau nu. Este singura cale.

— Nu poţi renunţa la tine! strigă David.

Tally se întoarse spre Maddy.

— Ai spus că sunt şanse de nouăzeci şi nouă la sută ca tratamentul să funcţioneze, corect?

— Da. Dar rămâne un procent de risc de a fi transformată în legumă; Tally.

— Un procent? Comparativ cu pătrunderea în sediul Circumstanţelor speciale; e apă de ploaie.

— Tally, încetează! spuse David, apucâ**nd-**o de umeri. E prea periculos!

— Periculos? David, tu poţi ajunge în Oraşul Noilor Frumuseţi fără probleme. Urâţii din oraş o fac tot timpul. Nu trebuie decât să mă iei din vila mea şi să mă aşezi pe o placă de zbor. Voi veni cu tine, aşa cum a făcut şi Shay. Apoi mă veţi vindeca.

— Dacă specialii se hotărăsc să-ţi altereze memoria?

Aşa cum au făcut şi cu tatăl meu?

— Nu o vor face, spuse Maddy.

David o privi surprinsă.

— Cu Shay nu **s-**au obosit. Ea îşi aminteşte Ţinutul de Fum cât se poate de bine. Az şi cu mine eram singurii din pricina cărora îşi făceau griji. Pentru că ne concentraserăm asupra leziunilor de pe creier jumătate din viaţa noastră, se gândiseră că nu ne vom ţine gura nici după ce vom deveni frumoşi.

— Mamă! strigă David. Tally nu se duce nicăieri.

— În plus, continuă Maddy, doctoriţa Cable nu i-ar face niciun rău lui Tally.

Încetează să mai vorbeşti de parcă o vom lăsa să facă asta!

Tally o privi pe Maddy în ochi. Femeia încuviinţă. Ştia.

— David, spuse Tally. Trebuie să fac asta.

— De ce?

— Pentru Shay. Este singura cale prin care Maddy o va vindeca. Nu-i aşa?

Maddy încuviinţă.

— Nu trebuie să o salvezi pe Shay, spuse David încet, pe un ton egal. Ai făcut destule pentru ea. Ai urmat-o în Ţinutul de Fum, ai salvat-o de Circumstanţele speciale!

— Da, am făcut multe pentru ea, răspunse Tally, inspirând adânc. Din cauza mea este aşa, brumoasă şi fără creier.

David scutură din cap.

— Despre ce tot vorbeşti?

Tally se întoarse spre el şi îl apucă de mână.

— David, nu am venit în Ţinutul de Fum doar ca să mă asigur că Shay este în regulă. Am venit să o aduc înapoi în oraş, spuse ea oftând. Am venit să o trădez.

Tally îşi imaginase de atât de multe ori scena în care îi va spune lui David marele ei adevăr, repetând aproape în fiecare noapte cuvintele, încât aproape că nu-i venea să creadă că acesta nu era doar un alt coşmar în care secretul îi era smuls cu forţa. Dar, **într-**o clipă, îşi dădu

seama că totul era real şi cuvintele începură să curgă asemenea unui torent.

— Am fost spionul doctoriţei Cable. Iată de unde ştiam ce simt Circumstanţele speciale. Iată de ce specialii au venit în Ţinutul de Fum. Am adus un dispozitiv de urmărire cu mine.

— Nu are niciun sens ce spui, o opri David. Te-ai opus când au venit. Ai scăpat. M-ai ajutat să o salvez pe mama…

— M-am răzgândit. Şi nu am avut niciodată intenţia de a activa dispozitivul de urmărire, sincer îţi spun. Voiam să trăiesc în Ţinutul de Fum. Dar în noaptea de dinainte de invazie, după ce am aflat de leziuni…

Tally închise ochii.

— După ce ne-am sărutat, l-am declanşat din greşeală.

— Poftim?

— Colierul. Nu am vrut să fac asta. Voiam doar să-l distrug. Dar eu sunt cea care a dus specialii în Ţinutul de Fum, David. Din pricina mea Shay este frumoasă. Din pricina mea tatăl tău este mort.

— Inventezi toate astea! N-o să te las să…

— David, spuse Maddy pe un ton tăios, nu minte!

Tally deschise ochii. Maddy o privea tristă.

— Doctoriţa Cable mi-a povestit totul despre felul în care te-a manipulat, Tally. La început n-am crez**ut-**o, dar în noaptea în care ne-ai salvat, a adus-o pe Shay ca să confirme asta.

Tally încuviinţă.

— Shay ştia că sunt o trădătoare.

— Încă ştie, spuse Maddy. Dar acum nu mai contează pentru ea. Iată de ce Tally trebuie să facă asta.v

— Sunteţi nebune amândouă! strigă David. Uite, mamă, nu te mai da mare şi fă-o pe Shay să ia pastilele. Sau o voi face eu pentru tine, adăugă el întinzând mâna.

— David, nu te voi lăsa să te transformi **într-**un monstru. Iar Tally a luat deja o hotărâre.

David le privi pe amândouă, incapabil să creadă ceva.

În cele din urmă, îşi găsi cuvintele.

— Ai fost spion?

— Da. La început.

David clătină din cap.

— Fiule, spuse Maddy păşind în faţă şi încercând să-l îmbrăţişeze.

— Nu!

David se întoarse şi fugi, rupând perdeaua de poliester şi lăsându-i pe ceilalţi muţi de uimire. Până şi Shay rămase fără cuvinte.

Înainte ca Tally să-l poată urma, Maddy o strânse de braţ cu putere.

— Ar trebui să pleci în oraş acum.

— În noaptea asta? Dar…

— Altminteri, o să te răzgândeşti. Sau David o să te facă să te răzgândeşti.

Tally se dădu înapoi.

— Trebuie să-mi iau la revedere de la el.

— Trebuie să pleci.

Tally o privi pe Maddy şi, treptat, înţelese adevărul. Chiar dacă inspira mai mult tristeţe decât furie, privirea femeii era rece. Poate că David nu o învinovăţea pentru moartea lui Az, dar Maddy o făcea.

— Îţi mulţumesc, spuse Tally încet, străduindu-se să-i susţină privirea.

— Pentru ce?

— Pentru că nu i-ai spus. Pentru că m-ai lăsat pe mine s-o fac.

Maddy clătină din cap, reuşind să zâmbească.

— David a avut nevoie de tine în ultimele două săptămâni.

Tally înghiţi în sec şi se îndepărtă, privind spre oraş.

— Încă are nevoie de mine.

— Tally…

— Am să plec în noaptea asta, bine? Dar ştiu că David va fi cel care mă va aduce înapoi.

PE RÂU

Înainte de a pleca, Tally concepu o scrisoare pentru

ea însăşi.

Fusese ideea lui Maddy de a-şi da consimţământul în scris, în felul acesta, chiar frumoasă fiind, incapabilă să înţeleagă de ce ar trebui să-i fie vindecat creierul, Tally putea măcar să-şi citească propriile cuvinte şi să afle ce avea să se întâmple.

— Orice te face să te simţi mai bine, spuse Tally. Atâta vreme cât mă vindeci, indiferent ce îţi spun. Nu mă lăsa ca pe Shay.

— O să te vindec, Tally. Îţi promit. Am nevoie doar de consimţământul scris.

Maddy îi dădu un pix şi o bucată mică şi valoroasă de hârtie.

— Nu am învăţat să scriu de mână, spuse Tally. Nu mai este nevoie de aşa ceva.

Maddy scutură tristă din cap şi spuse:

— Bine. Tu dictezi şi eu scriu.

— Nu tu. Shay poate să scrie pentru mine. A învăţat la şcoală, pe vremea când încerca să ajungă în Ţinutul de Fum.

Tally îşi aminti biletul cu instrucţiunile către Ţinutul de Fum. Scrisul era stângaci, dar se putea citi.

Conceperea scrisorii nu dură mult. Shay chicoti auzind cuvintele pe care Tally le rostea din inimă, dar le scrise pe hârtie întocmai. Era ceva grav în felul în care ţinea pixul şi semăna cu un copilaş care învaţă să citească şi să scrie.

Terminaseră, iar David încă nu se întorsese. Plecase cu placa în direcţia Ruinelor. Pregăti**ndu-**şi lucrurile, Tally se tot uita pe fereastră, sperând să-l vadă întorcâ**ndu-**se.

Dar probabil că Maddy avea dreptate. Dacă Tally îl vedea din nou, era posibil să se răzgândească. Sau poate că David o va opri.

Sau, mai rău, poate că nu o va opri!

Dar, indiferent ce ar fi spus David acum, avea să-şi amintească totdeauna ce făcuse ea, vieţile pe care le distrusese cu secretele ei. Aceasta era singura cale să-şi

dea seama dacă o va ierta: să vină să o salveze.

— Să mergem, spuse Shay, după ce terminară.

— Shay, nu voi pleca pentru totdeauna. Aş prefera ca tu…

— Haide. M-am săturat de locul ăsta.

Tally îşi muşcă buza. Ce sens avea să se predea, dacă Shay o însoţea? Desigur, puteau la fel de bine să o aducă înapoi. Odată ce tratamentul se dovedea a fi bun, îl puteau da oricui. Sau tuturor.

— Singurul motiv pentru care am stat în dărăpănătura asta a fost să te conving să te întorci, spuse Shay, apoi îşi coborî vocea. Ştii, e vina mea că nu eşti deja frumoasă. Am distrus totul fugind. Îţi sunt datoare.

— O, Shay…

Tally simţi că o ia ameţeala şi închise ochii.

— Maddy spune mereu că aş putea pleca oricând. Doar nu vrei să mă întorc singură, nu?

Tally încercă să şi-o imagineze pe Shay mergând singură până la râu.

— Nu, nu vreau.

Privi chipul prietenei sale şi văzu o scânteiere în ochii ei, aprinşi de ideea că va face o călătorie împreună cu Tally.

— Te rog! O să ne distrăm grozav în Oraşul Noilor Frumoşi

Tally îşi desfăcu braţele.

— Bine. Presupun că n-am cum să te opresc.

Călătoriră amândouă pe o singură placă. Croy le însoţea pe o alta, ca să aducă plăcile înapoi, după ce fetele aveau să ajungă la marginea oraşului.

Croy nu scoase niciun cuvânt tot drumul. Toţi ceilalţi localnici din Ţinutul de Fum auziseră cearta şi ştiau ce făcuse Tally. Trebuie să fi fost mai dificil pentru Croy. El bănuise, iar ea îl minţise în faţă. Probabil că şi-ar fi dorit să o oprească înainte ca ea să apuce să-i trădeze pe toţi.

Când ajunseră la centura verde, se strădui să o privească în ochi.

— Ce ţi-au făcut? Ca să te determine să te comporţi

aşa?

— Mi-au spus că nu mă voi putea întoarce, până ce nu aveam **s-**o găsesc pe Shay!

El îşi întoarse privirea, urmărind luminile din Oraşul Noilor Frumuseţi, strălucitoare în noaptea rece de noiembrie.

— Aşadar, îţi împlineşti în sfârşit dorinţa.

— Da, presupun că da.

— Tally o să fie frumoasă! spuse Shay.

Croy o ignoră şi o privi din nou pe Tally.

— T o tuşi, îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat. Aţi făcut o treabă uimitoare. Sper că…

Ridică din umeri şi scutură din cap, apoi adăugă:

— Ne vedem mai încolo.

— Sper.

Croy luă plăcile şi pomi înapoi pe râu, în amonte.

— O să fie extraordinar! spuse Shay. De-abia aştept să ţi-i prezint pe toţi prietenii mei cei noi. Şi mi-l poţi prezenta, în sfârşit, pe Peris.

— Sigur.

Înaintară spre Oraşul Urâţilor până când ajunseră în Parcul Cleopatra. Pământul era îngheţat şi mergeau lipite una de alta, ca să se încălzească. Tally purta puloverul confecţionat manual din Ţinutul de Fum. Voise ca Maddy să-l păstreze pentru ea, dar îi dăduse jacheta din microfibre în schimb. Hainele create în oraş erau mult prea valoroase ca să le iroseşti pe cineva care se întoarce în civilizaţie.

— Vezi tu, începusem deja să fiu celebră, spuse Shay. Un trecut de infractoare îţi oferă acces la cele mai grozave petreceri. Nimănui nu-i pasă ce cursuri ai făcut la şcoală pe vremea când erai urâtă, chicoti ea.

— Înseamnă că o să fim vedete.

— Tu ce crezi? Când o să le povestim tuturor că m-ai răpit de la sediul Circumstanţelor speciale? Şi că te-am convins să scapi de banda aia de ciudaţi? Dar va trebui să le mai atenuăm, Zbanghio. Nimeni nu va crede adevărul vreodată!

— Nu, ai dreptate în privinţa asta.

Tafly se gândi la scrisoarea pe care i-o lăsase lui Maddy. Oare *ea* va mai crede adevărul peste câteva săptămâni? Cum vor suna cuvinte ca *urât*, *fugar*, *disperat*, *tragic* în urechile unei frumuseţi?

La urma urmelor, cum va arăta David în ochii ei, după ce va fi înconjurată continuu de chipuri frumoase? Oare va mai crede din nou toate chestiile alea despre urâţenie? Sau îşi va mai aminti cum cineva poate să pară frumos fără operaţie? Tally încercă să-şi imagineze faţa lui David, dar durerea îi cuprinse sufletul la gândul că va mai dura mult până când îl va revedea.

Se întreba la cât timp după operaţie va înceta să-i mai fie dor de el. Maddy o avertizase că vindecarea completă a leziunilor poate dura câteva zile. Dar asta nu însemna că mintea ei se schimba.

Poate că, dacă se hotăra să-i fie dor de el în continuare, indiferent ce **s-**ar fi întâmplat, îşi putea păstra neschimbată mintea. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, ea *ştia* despre leziuni. Poate reuşea să îi învingă.

O umbră trecu pe deasupra. Era magnetogfisorul unui gardian, iar Tally îngheţă pe loc. Urâţii oraşului spuseseră că, zilele astea, erau mai multe patrule. Autorităţile observaseră, în sfârşit, că lucrurile se schimbau.

Un magnetoghsor opri, apoi ateriză pe pământ, lângă ele. O uşă se deschise şi o lumină orbitoare se aprinse.

— Ascultaţi, puştoaicelor… O, scuze, domnişoară!

Lumina căzuse pe chipul lui Shay. Apoi se îndreptă spre Tally.

— Ce faceţi voi două?

Vocea paznicului se stinse. Nu mai văzuse aşa ceva. O frumoasă şi o urâtă făcând o plimbare împreună. Paznicul veni mai aproape, confuzia citi**ndu-**se pe chipul lui de frumos de vârstă mijlocie.

Tally zâmbi. Măcar crea probleme până la capăt.

— Eu sunt Tally Younghlood, spuse ea. Fă-mă

frumoasă!

Tally e pe cale să împlinească şaisprezece ani şi… de-abia aşteaptă! Nu ca să-şi ia permisul de conducere, ci ca să devină frumoasă, în lumea ei, cea de-a şaisprezecea aniversare aduce cu ea o operaţie care te transformă din**tr-**o persoană considerată ca fiind de o urâţenie respingătoare **într-**una uimitor de frumoasă.

Dar noua ei prietenă, Shay, nu vrea să fie frumoasă. Mai degrabă ar risca să trăiască în afara acestei lumi. Când Shay evadează.

Tally află care este de fapt adevărul în ceea ce-i priveşte pe frumoşi. Autorităţile o pun pe Tally în situaţia de a alege între două variante la fel de rele: fie o va găsi pe prietena ei şi o va spiona, fie nu va mai fi niciodată frumoasă.

Ca urmare a alegerii pe care o va face Tally, lumea ei se va transforma pentru totdeauna.

CARTEA ÎNTÂI DIN**TR-**O SERIE CAPTIVANTA!

RECOMANDAT DE:

COOL

Ilustraţia copertei: Guiiver/Getty Images Designul copertei: Andreea Apostol